

UFO-klassikere

Klassiske ufo-beretninger Jordan rundt
1942-1980

UFO-Klassikere 3, 1970 – 1980

Skandinavisk UFO Information

UFO-klassikere 3, 1970 – 1980
- klassiske ufo-beretninger Jorden rundt 1942-1980

UFO-klassikere 1, 1942 – 1959
UFO-klassikere 2, 1960 – 1969
UFO-klassikere 3, 1970 – 1980

Teksterne i denne e-bog er taget fra artikler bragt i Skandinavisk UFO Informations tidsskrift UFO-Nyt 1981-1986 og bogserien UFO'ernes verden.

Til forskel fra bogserien UFO'ernes verden er ufo-klassikerne i denne e-bog anbragt efter alder.

Artiklerne er scannet og brudt om, så de fremstår som en bog. Oprindeligt blev de bragt som tre-spaltede artikler i UFO-Nyt, som var i A4-format.

For at gøre det lettere at læse artiklerne på en computerskærm eller en tablet, er de brudt om til enspaltet bogform.

Kopiering fra denne e-bog må kun finde sted på institutioner, der har indgået aftale med Copy-Dan og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

Læs mere om UFO-klassikerne i :
Serien Fakta & Myter af Kim Møller Hansen.

Area 51, SUFOI 2013 (printbog 97887628983, e-bog 9788787628044)
Roswell, SUFOI 2013 (printbog 97887628037, e-bog 9788787628075)
Aliens, SUFOI 2013 (printbog 97887628051, e-bog 9788787628082)
Nærkontakt, SUFOI 2013 (printbog 97887628099, e-bog 9788787628112)
UFO-styrt, SUFOI 2014 (printbog 97887628129, e-bog 9788787628136)
Bermuda Trekanten - og andre myter, SUFOI 2014 (printbog 97887628150, e-bog 9788787628167)
Projekt Saucer, SUFOI 2015 (printbog 97887628174, e-bog 9788787628181)
Printbøger kan bestilles på www.ufo.dk og e-bøger på www.sexo.com
Enkelte af printbøgerne kan være udsolgt, men de kan fortsat købes som e-bøger.

Forside tegning

Den 13. august 1970 klokken ca. 22.50 kom politiassistent Evald Hansen Maarup kørende alene i sin patruljevogn, da vognen pludseligt blev omgivet af et skærende blåhvidt lys samtidig med, at motoren gik i stå.

Illustration: Henrik Pedersent 1974, fra UFO-Nyt nr. 6, 1982.

SUFOI
Postboks 95
6200 Aabenraa
Internet: www.sufoi.dk

UFO-klassikere

**Klassiske ufo-beretninge Jordan rundt
1942-1980**

**Skandinavisk UFO Information
2015**

Indholdsfortegnelse UFO-klassikere 3, 1970 - 1980

Forord	5
Evalv Maarup 1970 og 1973 (UFO-Nyt nr. 2, 1986)	6
Imjärvi 1970 (UFO-Nyt nr. 5, 1986)	15
Delphos 1971 (UFO-Nyt nr. 3, 1984)	22
Skillingaryd, Sverige 1971 (UFO-Nyt nr. 4/5, 1985)	28
Kaptajn Coyne 1973 (UFO-Nyt nr. 5, 1982)	33
Pascaguala 1973 (UFO-Nyt nr. 1, 1986)	40
Teheran, Iran 1976 (UFO-Nyt nr. 2, 1984)	50
UFOer over New Zealand 1979 (UFO-Nyt nr. 5, 1982)	55
Hemmeligheden i skoven 1980 (UFO-Nyt nr. 3, 1988)	65

Forord

fra bogserien UFO'ernes verden

Af Kim Møller Hansen

Hvad er en ufo-klassiker? For mig er det en ufo-beretning, der af en eller grund er blevet berømt og hyppigt omtales i bøger, tidsskrifter og tv-udsendelser, og som fortæller noget væsentligt om ufo-fænomenet, vidnerne eller "ufologerne".

Den klassiske ufo-hændelse vil ofte indeholde mange forskellige aspekter, der gør den interessant, gådefuld eller værd at omtale igen og igen. Det kendetegner også ufoklassikeren, at den er meget levedygtig. Gang på gang støves den af, omskrives eller (mis)bruges som "bevis" for, at Jorden besøges af fremmede intelligensvæsner.

Ingen af de klassiske ufo-hændelser, som jeg har beskæftiget mig med, kan på nogen måde bevise, at vi besøges udefra. Hændelserne har hver især deres svagheder og løse ender, men tilsammen giver de et helhedsbillede af ufoernes forunderlige verden - og bidrager til ufo-mytologien. Om de i virkeligheden omhandler et faktisk eksisterende, uidentificeret fænomen er for mig - i denne sammenhæng - ligegyldigt. Dette gælder pudsigt nok også for rumskibstilhængerne, men med et andet formål: Nogle af dem har en forunderlig evne til at ignorere de facts, der giver en jordnær og meget sandsynlig forklaring på en klassisk ufo-hændelse.

I perioden 1981-1986 var artikelserien "UFO-klassiker" et fast indslag i UFO-Nyt. Der findes ikke et katalog over klassiske ufo-hændelser, så bag udvælgelsen af beretningerne lå der naturligvis en helt subjektiv vurdering. En anden skribent ville sikkert have valgt en del andre beretninger. Seriens fødsel skal ses i sammenhæng med, at UFO-Nyt i 1981 blev et moderne tidsskrift i A4 format. Det skete efter mange diskussioner og lange økonomiske overvejelser i repræsentantskabet i Skandinavisk UFO Information (SUFOI).

Mange læsere havde trofast læst UFO-Nyt siden det første nummer i 1958. Med lanceringen af det nye blad, markerede SUFOI bl.a., at foreningen havde gennemgået en udvikling og fået mange nye medlemmer.

I et blad som UFO-Nyt vil der ved omtale af observationer ofte blive refereret til andre lignende tilfælde og måske skrevet lidt indforstået, hvilket kan være svært at bruge som ny læser. Derfor besluttede UFO-Nyts redaktion i 1981 at søsætte en serie, der kunne redegøre for de kendte ufo-observationer, så både nye og "gamle" læsere kunne læse dem med udbytte. Artiklerne skulle fremlægge så korrekte oplysninger som overhovedet muligt, med relevante gamle og nye kilder - og hvor det var muligt, skulle sagerne opdateres med de senest tilgængelige undersøgelser, interviews etc.

Dette forord er hentet fra den oprindelige udgave af UFO'ernes verden, som er en serie på fire hæfter, hvor alle mine "UFO-klassikere" blev genoptrykt, som de fremstod i UFO-Nyt i årene 1981-1986 (på nær enkelte rettelser som fx forkert anbragte billedtekster) - og i samme rækkefølge. Eneste undtagelse er "UFO'er over New Zealand", som ikke oprindeligt blev bragt i serien, men som i dag må siges at være en ufo-klassiker, der burde medtages i nærværende serie.

I kildelisten efter hver artikel kan den interesserede selv gå på jagt i ufo-litteraturen.

Da serien "UFO-klassiker" blev skabt, var Henrik Klinge Pedersen ansvarshavende redaktør for UFO-Nyt, og det er i høj grad hans fortjeneste, at hver eneste artikel blev så velillustreret, ikke mindst med en lang række glimrende kort og tegninger. Bl.a. er Henriks fotomontage af Trindade-billederne helt enestående og ikke set før eller siden i ufo-litteraturen.

En så lang serie skrives ikke uden hjælp fra flere sider. Mange udenlandske kontakter har bidraget til at give serien "faglig" tyngde. På den hjemlige front har især Ole Henningsen været en uvurderlig hjælp. Ole har været aktiv inden for "ufologien", siden de første entusiastiske tallerken-dage. Han ved stort set alt, hvad der er værd at vide om ufoer - godt støttet af et enormt bogarkiv og tusindvis af fotokopier!

Også en stor tak til Flemming O Rasmussen, der har hjulpet med at oversætte en del kildemateriale til brug i serien. Desuden oversatte Flemming i 1987 et udvalg af ufoklassikerne til engelsk. Resultatet blev kapitlet "UFO Casebook (13 case histories)" i bogen "UFOs 1947-87. The 40 Search For An Explanation" redigeret af Hilary Evans og John Spencer og udgivet af Fortean Tomes, London 1987.

UFO'ernes verden var blot en af SUFOI's mange udgivelser i 1997, hvor foreningen fejrede sit 40 års jubilæum med bl.a. en stor international kongres og udgivelsen af Danmarks første seriøse video om ufo-fænomenet.

Velkommen i UFO-klassikernes verden.

Evald Hansen Maarup 1970 og 1973

Af Kim Møller Hansen

Politiassistent Evald Hansen Maarups observation ved Haderslev torsdag den 13. august 1970 har for længst indskrevet sig i ufoklassikernes eksklusive klub. Alle nyhedsmedier med blot en smule respekt for sig selv og sit publikum har i de forgangne 12 år fra tid til anden omtalt observationen - i de fleste tilfælde på en fair måde, selv om der i de første hektiske augustdage efter offentliggørelsen herskede nogen forvirring om, hvorledes de seks billeder, som Maarup tog under observationen, skulle fortolkes.

Større udenlandske ufo-organisationer, som SUFOI har kontakt med, har også berettet om betjent Maarups oplevelse, som man har lignende tilfælde af i udlandet.

Maarups observation fra 1970 er således velkendt, medens den anden observation, som fandt sted den 14. august 1973, har vakt mindre ståhej. Da denne observation også er meget interessant vil den ligeledes blive behandlet i denne artikel.

13. august 1970.

Observationen fandt sted den 13. august kl. 22.50. På det tidspunkt kørte Maarup i en af politiets patruljevogne på vej hjem til sin bopæl i Knud. Hændelsen fandt sted medens han befandt sig mellem Kabdrup og Fjelstrup og var på vej nedad en bakke til en mindre lavning, der ligger nogle få hundrede meter fra et T-kryds, hvor vejen Haderslev-Fjelstrup skærer vejen mod Kabdrup. Observationsstedet ligger 8-10 km nord for Haderslev.

Maarup fortæller: "Jeg kom kørende alene i min patruljevogn torsdag aften kl. ca. 22.50. Pludselig bliver vognen omgivet af et skærende, blåhvidt lys, samtidig med at motoren stopper. Bilens lys forsvandt også, selv lyset fra tændingslampen. Jeg trak ind mod siden af vejen og bremsede op. Det kraftige neonagtige lys udenfor blændede mig i den grad, at jeg ikke kunne se noget. Med armen for øjnene - for at beskytte mig mod lyset - fik jeg famlet mig frem til radioen. Da jeg fik fat på mikrofonen og forsøgte at kalde stationen, viste det sig at radioen var ligeså 'død' som alt andet elektrisk i bilen.

Temperaturen inde i bilen steg, så der blev en behagelig varme. Hvor varmt der blev, kan jeg ikke sige, men det var at sammenligne med den varme, man føler, når man kører mod solen på en sommerdag.

Efter en stund bevægede lyset sig opad. Det var et kegleformet lys med en diameter i bunden på 4-5 meter. Da jeg bøjede mig remad og så op, kunne jeg se at lyskeglen endte i bunden af en stor grålig genstand. Ikke en lyd hørtes fra genstanden.

Nogle sekunder efter blev lyset trukket op i genstanden. Det er svært at forklare hvorledes; lyset slukkedes ikke, men bunden af lyset bevægede sig opad, således at der under keglen blev mørkt. Det tog ca. 5 sekunder for lyset at blive trukket helt op. Jeg stod ud af vognen og så hvorledes den sidste rest af lyskeglen

Evald og Anne-Lise Maarup med et sæt forstørrelser af de seks fotos, som Evald tog med patruljevognens automatiske kamera.

Foto: Find Clausen

forsvandt ind i bunden på genstanden i et hul, der vel var godt og vel 1 meter i diameter.

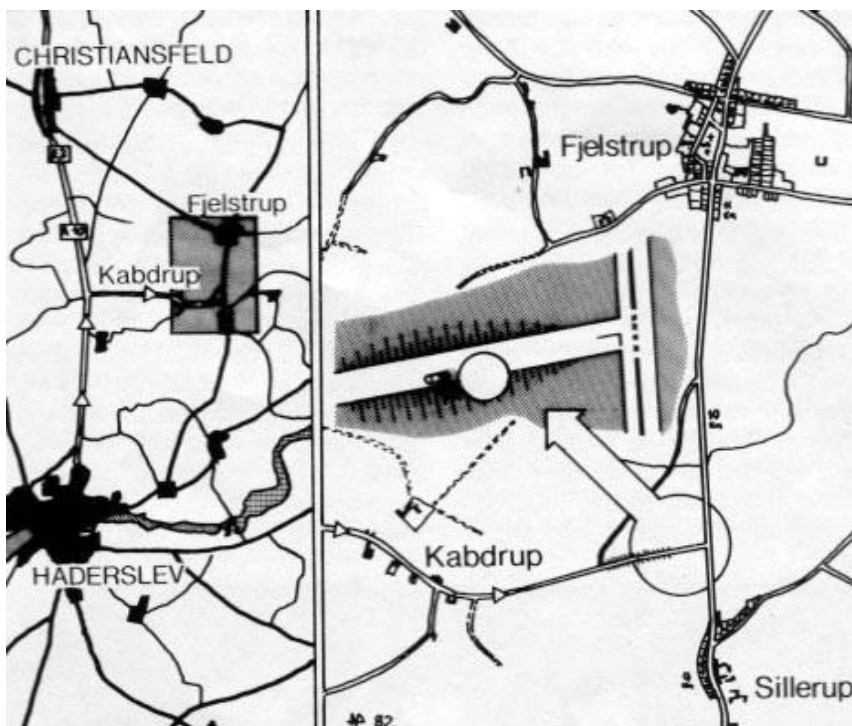
Da lyset var kommet helt op i genstanden satte denne sig i bevægelse. I løbet af få sekunder forsvandt den lodret op i luften. Den accelererede kraftigt - stadigvæk uden at man hørte en lyd. Idet objektet fløj bort, kom alt lys tilbage i bilens elektriske system. Jeg forsøgte at starte den, og den startede helt normalt, ligesom jeg atter kunne få radiokontakt med stationen. Jeg meldte til stationen, hvad jeg havde oplevet.

Inden jeg stod ud af vognen, havde jeg taget tre billeder med patruljevognens fastmonterede kamera. Nu tog jeg tre mere af landevejen, der lå badet i mine billygters skær. Ærlig talt så aner jeg ikke noget om, på hvilket tidspunkt af observationen, jeg tog de tre første billeder, men ubevidst må jeg have trykket på kameraets udløser - formentlig under den sidste del af observationen."

Kameraet er af japansk fabrikat, FUJAXA. Det kan tage ca. et billede pr. sekund og har automatisk filmfremføring, således at filmen rykker et billede frem, så snart man har fotograferet. Det har også automatisk blænde. Billederne er taget på Neopan 55 film.

"Efter at have snakket med stationen, stod jeg atter ud af bilen for at se, om der skulle være rester eller spor efter genstanden, i området omkring bilen, men jeg fandt intet. Medens jeg stod og sundede mig lidt, lagde jeg hånden på forskærmen og kunne mærke, at den var varm endnu. I øvrigt skal det bemærkes, at vognen er en splinterny Ford Zodiac (6-cylindret) og at den er i god teknisk stand. Der har ikke været tekniske problemer med den, hverken før eller efter observationen.

Lidt efter kom en modkørende bil forbi men jeg tænkte ikke spor på at stoppe den, for der var jo ikke mere at se.

Kort over hændelsesforløbet af betjent Maarups observation. Han kom kørende ad (hvide pil) Haderslev-Christiansfeldvejen og drejede af mod Kabdrup, ca. 100 meter fra T-krydset, oppe ved Fjelstrup-Haderslevvejen, skete der vel nok en af den danske UFO-scenes mest omtalte observationer.

Observationsstedet i dagslys. I baggrunden skimtes en bil nær T-krydset, hvor vejen Haderslev-Fjelstrup skærer vejen mod Kabdrup. Billedet er taget i august 1970 af Kai E. Møller, SUFOI's daværende repræsentant i Sønderjylland.

Observationsstedet fotograferet fra mod satte side af vejen.

Observationsstedet i dagslys. Fotograferet i 1976 af Ole Henningsen.

Hvis jeg skal beskrive genstanden, kan jeg blot sige, at den var rund og ca. 10 meter i diameter, set fra min position skråt nedefra. Den havde et lysende hul i bunden, hvorfra lyskeglen kom ud. Dette hul var lidt over en meter i diameter, altså ca. 1/10 af genstandens totale diameter. Genstanden havde to forhøjninger eller kupler på undersiden. Disse var ca. 1½ meter i diameter. Da jeg så tingsten gennem forruden, vil jeg tro, at den var så nær som 20 meter fra mig.”

Da Maarup straks efter observationen over patruljevognens radio kaldte stationen og orienterede om det skete, var der en spøgefugl, der svarede: ”Vi skal vel ikke komme med en rød indlæggelsesseddel?” (Bruges ved tvangsindlæggelser). Dette var det eneste tidspunkt, Maarup ikke blev taget alvorligt. I øvrigt blev mange polititjenestemænd på Maarups arbejdsplads i dagene efter observationen spurgt af adskillige journalister, hvad de mente om sagen. Samtlige svarede, at de troede på beretningen.

Da Maarup kom hjem torsdag aften, syntes hans kone, Anne-Lise, at han så noget blegnæbbet ud, og fik så beretningen.

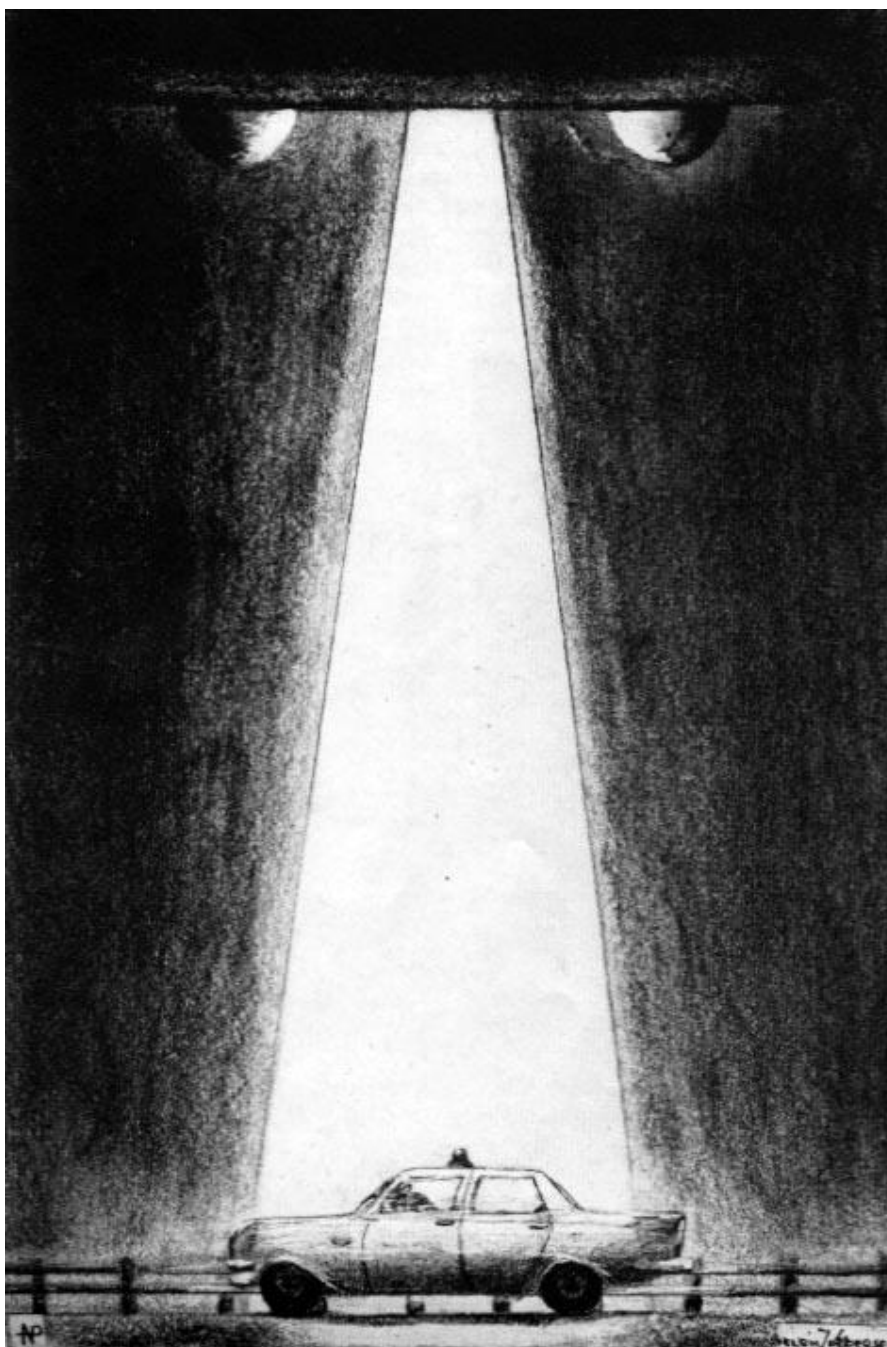
En sensation siver ud....

Om de hektiske døgn efter observationen fortæller Maarup: ”Allerede dagen efter observationen begyndte pressen at blive interesseret. Jeg sad konstant fra den 14/8 1970 kl. 18.00 til den 15/8 kl. 03.00 og var i krydsild af militær, presse samt pressefotografer fra samtlige danske aviser og utallige udenlandske: svenske, engelske, amerikanske og en enkelt afrikansk (Ghana). Dette var såvel telefonisk som personlig henvendelse på min bopæl. Pressen havde kun fået fat i historien gennem en politimand, i øvrigt ham med den røde indlæggelsesseddel, ellers var den aldrig kommet til offentlighedens kendskab.

Jeg havde afleveret filmen med optagelserne til flyvevåbnet, hvilket jeg som politimand havde pligt til, da jeg havde fotograferet et uidentificeret flyvende objekt. Pressen ville have filmen, som jeg imidlertid ikke kunne fremskaffe, da denne var i militærets varetægt. Der blev hele natten den 14/8 1970 ført forhandlinger mellem pressen og militæret. Det gik endog så vidt, at sagen blev forelagt orsvarskommandoen, før filmen blev frigivet.”

Flyvevåbnets efterforskning.

Maarups film med de seks optagelser fra den 13. august

1970 blev modtaget på flyvestation Skrydstrup fredag aften den 14/8 af den vagthavende officer, premierløjtnant H.P. Larsen, og flyvevåbnets folk gik i gang med at granske Maarups beretning og fotografier.

Lørdag den 15. august meddelte flyvevåbnet pressen, at et første studium af originalbillederne afslørede, at de første tre billeder viste en lysplet, og at de sidste tre billeder viste vejen og noget af autoværnet oplyst fra patruljevognens forlygter, ligesom man tydeligt kunne se refleksionen fra vejskiltene på Sillerup-Fjelstrup vejen. Flyvevåbnet fastslog, at der ikke kunne sættes spørgsmålstegn ved billedernes rigtighed.

Søndag den 16. august kunne flyvestation Skrydstrup oplyse, at billederne var sendt til Forsvarskommandoen i Vedbæk, der, som et led i undersøgelsen, nu skulle udsperge radarstationer og piloter, der havde været i luften over Sydjylland torsdag aften.

Samme aften kunne Maarup i TV-avisen høre den første forklaring på, hvad han havde set! TV-avisen fastslog - med vagthavende officer i Flyvertaktisk Kommando (FTK), major B. Helldm, som kilde - at det betjent Maaryp havde set, var *landingslyset fra et T-33 træningsfly*.

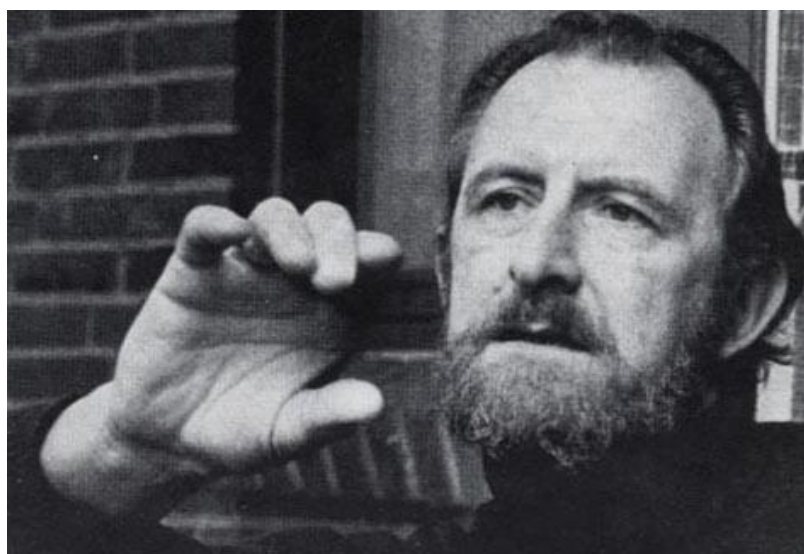
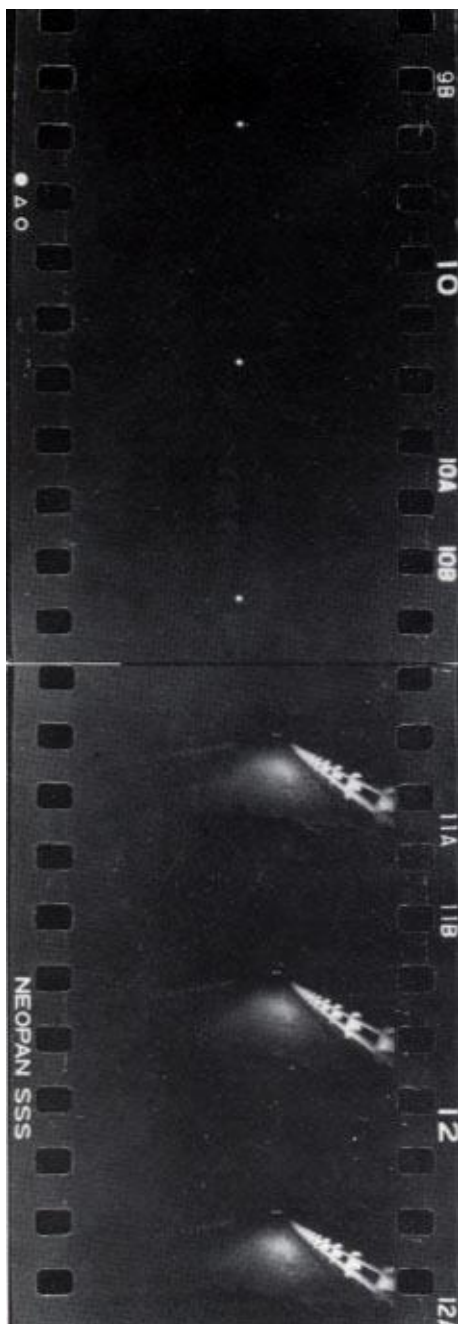
Dertil siger Evald Marup: "Jeg så selv en flyvemaskine 10 minutter efter min mærkelige observation, og der var intet at tage fejl af. Lysene herfra lignede overhovedet ikke det skarpe lys, jeg fotograferede." Major Hellden var også utilfreds med den udformning, TV gav hans oplysninger: "Jeg har kun oplyst TVA om de teoretiske muligheder, der var i sagen - ikke noget konkret. Det kan tænkes, at politibetjenten enten har observeret den lysende udstødning i jetflyets halesektion, eller at antikollisionslyset har virket kraftigere i et skylag."

Dagen efter kunne Silkeborg Avis bringe følgende udtalelse fra flyvevåbnets presseofficer, major K. Brøns-Hansen:

Aftryk af de originale negativer. De første tre fotos taget under selve observationen viser den uforklarlige lysende plet. De nederste tre fotos er taget efter at strømmen er vendt tilbage. Vejen og autoværnet er oplyst af billygternes lys, ligesom man i baggrunden kan se to lysende streger, der er vejskilte i T-krydset.

Kraftig forstørrelse af lyspletten.

Politiassistent Evald Hansen Maarup: "Efter en stund bevægede lyset sig opad. Det var et kegleformet lys med en diameter i bunden på 4-5 meter. Da jeg bøjede mig fremad og så op, kunne jeg se at lyskeglen endte i bunden af en stor grålig genstand. Ikke en lyd hørtes fra genstanden."

Silver Star T-33. Denne type produceres ikke mere, men anvendtes endnu i 1967 i de fleste NATO-lande som standard jet-træner.

På dette foto af en Silver Star T-33 jet træner ser man projektørerne på næsehjulet. Var det et sådant fly, der i to minutter svævede lydløst over Maarups patruljevogn med landingslyset tændt?

”Flyvevåbnet anerkender ikke tilstedeværelsen af uidentificerede flyvende objekter. Men på den an, den side skal det ikke skjules, at vi i årenes løb har modtaget en del iagttagelsesrapporter, hvor det ikke har været muligt at finde en forklaring på, hvilken flyvende genstand, der er set. Vi nærer den største tiltro til politibetjenten. Han er en trænet iagttager og rapportør, og vi prøver på ingen måde at negligere den slags iagttagelser. Vi prøver at finde en forklaring, og vi kan allerede nu fastslå, *at det ikke drejer sig om et af flyvevåbnets fly.*”

Operationsofficeren på flyvestation Skrydstrup, oberstløjtnant P. Schrøter, havde nemlig samme dag afhørt de seks piloter, der overfløj observationsstedet i T-33 fly. Piloterne afviste at have observeret eller foretaget sig noget som helst usædvanligt under flyvningen. En enkelt pilot havde observeret en komet eller et stjernes kud uden at fæstne sig nærmere ved dette, hvorfor tid og sted ikke kunne fastlægges.

De seks fly fra T-33 træningseskadrillen lettede fra Skrydstrup i tidsrummet 22.43-23.45 med 10 minutters mellemrum. Fly nr. 2 er ifølge flyvevåbnet blevet set af Evald Hansen Maarup, efter at han havde sin ufo-observation. Flyene satte umiddelbart efter starten fra Skrydstrup kurs direkte mod Beldringe og gik op i en normal stigning med normal fart for at komme op i den ønskede, forholdsvis store, højde over Beldringe. De har alle været i ca. 5-8000 fods højde over observationsstedet, svarende til 1.700-2.700 meter. Det første T-33 jettfly har ifølge flyvevåbnets beregninger passeret over observationsområdet ca. kl. 22.48 - to minutter før Maarups observation.

Kan Maarup have set landingslyset fra dette fly?

Landingslyset tændes normalt kun under indflyvningen kort før landingsbanen, og lyset kan kun tændes, når understellet er nede. Nu er der i luftlinie ikke langt fra Sillerup til Skrydstrup, men den pågældende torsdag aften fandt indflyvningen til Skrydstrup sted fra vest, altså fra området omkring Gram. Skulle piloten ved et uheld have tændt sit landingslys, skulle det altså være sket efter starten, og det lyder ikke sandsynligt. Landingslyset er meget kraftigt og benyttes normalt kun i en højde på mellem 30-100 meter, og da vil flyet larme ganske voldsomt. - Politibetjent Maarup hørte som bekendt overhovedet ingen støj!

Tirsdag den 18. august - dagen efter fly-hypotesens afvisning udtalte major B. Helldén til bh.a. Jyllands-Posten og Aarhus Stiftstidende:

”Vi prøver at tage så seriøst på alle slags henvendelser som muligt. Og vi tror stadig, at der kan være en naturlig forklaring på det, som politibetjenten har oplevet. Der kan være sket en række sammenfaldende ting, som har virket på politibetjentens opfattelse af situationen. Vore meteorologer har bl.a. fundet ud af, at der var lokal dis over det pågældende sted, og på det sted, hvor bilen gik i stå, går vejen over et engdrag, hvor disen kan tænkes at opstå. Oplever man ting, som politibetjenten gjorde, kan man også føle sig halvvarm - det ville vi alle gøre, og står man bagefter ud i køligere omgivelser, kan de ting, man rører ved med svedige hænder, virke halvvarme - temperatur er jo noget relativt... Vi undersøgte billederne i går, og vi fortsætter undersøgelserne. Vi hælder mest til den teori, at der kan have været tale om noget lys, som blev reflekteret i en rude eller noget lignende. Der kan også være tale om statisk elektricitet, som under visse forhold, f.eks. i nærheden af højspændingsledninger, kan afstedkomme mærkelige fænomener som kuglelyn eller lignende.”

Aviserne bugnede på dette tidspunkt med beretninger fra mennesker, der havde set noget uforklarligt på himlen samme aften som Maarup eller andre aftener. Flyvevåbnet fik virkelig mange henvendelser fra observatører, og så den 21. august 1970 kom flyvevåbnets sidste udspil!

Et usædvanligt kraftigt stjernes kud eller en komet blev observeret af flere i Danmark, på det tidspunkt Maarup havde sin oplevelse. Flyvertaktisk Kommando (FTK) i Karup havde fået indberetning om, at flere havde set stjernes kud eller en komet °nogle mente, at den havde en lang hale efter sig.

Stjernes kuddet eller kometen betegnedes som værende mellem tre og seks gange så stærkt lysende som normalt for den slags fænomener.

Derefter mistede pressen hurtigt interessen for sagen - efter at Maarups oplevelse havde haft pressens bevågenhed i 8 hektiske dage.

FTK's rapport

Flyvevåbnets undersøgelser af Maarups observation blev i al ubemærkethed afsluttet den 6. november 1970, da B. E. Amlø, afdelingschef ved Flyvertaktisk Kommandos Stab, afleverede FTK's rapport om sagen til Forsvarets Efterretningstjeneste. Af denne rapport fremgår det, at flyvevåbnet ikke mener, at lyspletten på de tre første filmbilleder stammer fra en lyskilde over vognen. Samtidig fastslår flyvevåbnet, at der i øvrigt ikke er noget på og omkring observationsstedet, som kan forklare den fotograferede lysplet!

Rapporten konkluderer, at Flyvertaktisk Kommando ikke kan give nogen konkret forklaring på hændelsen, men at man er sikker på, at det ikke drejer sig om ufoer! Maarups oplevelse består, ifølge flyvevåbnet, sandsynligvis af flere af hinanden uafhængige hændelser, der tilfældigvis er hændt på samme tidspunkt.

Da SUFOI i 1972 henvendte sig til FTK for at høre nærmere om flyvevåbnets undersøgelser vedrørende patruljevognens strømsvigt, svarede FTK følgende:

”For så vidt angår det – efter politibetjentens udsagn - skete strømsvigt, lykkedes det ikke FTK at finde årsager, der med sikkerhed kan forklare hændelsen, men FTK hævder dog, nu som den gang, til den antagelse, at et eventuelt strømsvigt skyldtes en periodisk eller midlertidig teknisk fejl i bilen, f.eks. en løs kabelsko. Dette blev dog aldrig konstateret, da politiet, så vidt det er FTK bekendt, ikke fandt anledning til at lade foretage nogen speciel undersøgelse af bilen efter hændelsen.”

Flyvevåbnet uddyber ikke, hvad man helt konkret mener med ”tilfældige uafhængige hændelser”, men når man studerer de forskellige punkter i FTK's tre sider lange rapport og sammenholder oplysningerne heri med udtalelser refereret i pressen, fristes man til at sammenstykke følgende komplicerede hændelsesforløb: Politibetjent Maarup kommer kørende i sin nye patruljevogn. Pludselig omgives vognen af et skærende blåhvidt lys, der stammer fra en komet eller er lys fra det første T-33 jetfly fra flyvestation Skrydstrup. Dette jetfly befinder sig i mindst 1.700 meters højde og må derfor enten have et kolossalt kraftigt landingslys/antikollisionslys eller også er flyet uden pilotens vidende lydløst kommet ned i meget lav højde. Samtidig hermed falder kabelskoen til akkumulatoren af i patruljevognen, og strømmen forsvinder. Jetflyet svæver lydløst over Maarups bil i næsten to minutter med fuldt blus på lampen, hvorefter det forsvinder, samtidig med at Maarup muligvis iagttager endnu et stjerneskid eller lignende. Kabelskoen hopper på plads igen, og Maarup kan køre hjem ... !

Flyvevåbnets ofte modstridende og ulogiske udtalelser i pressen har givet mange mennesker den opfattelse, at flyvevåbnet forsøgte at vildlede offentligheden og latterliggøre politiassistent Maarup, for derved at skjule, at det vidste mere, end det ville være ved. Denne myte har i tidens løb fået ny næring - senest i Jyllands Postens tillæg for Vejle Amt, søndag den 29/8-1982. Her fortælles det bl.a., at på et ufo-møde på Århus Seminarium en måneds tid efter Maarups observation, rejste en yngre dame sig og fortalte, at grunden til at hun var kommet til mødet var, at hendes mand den pågældende aften havde været tjenestegørende ved flyvevåbnet og havde fortalt, at man på radarskærmen havde fulgt ufoen i længere tid.

Hvorvidt flyvevåbnets påståede tilbageholdelse af oplysninger er rigtig eller ej, kan jeg naturligvis ikke

Fra venstre mod højre ses Evald Hansen Maarup, X. P. Madsen (SUFOI's daværende leder af Rapport- og Alarmcentralen) og Kai E. Møller. Fotograferet i august 1970.

afgøre, men efter en grundig analyse af den efterforskning SUFOI har foretaget i sagen, tror jeg, at flyvevåbnet rent faktisk fortalte, hvad det vidste og forsøgte at finde en forklaring. Rapporten fra Flyvertaktisk Kommando viser, at dette mislykkedes. Flyvevåbnet fandt ingen forklaring, men mener alligevel at der var en! Flyvevåbnet vil ikke kalde fænomenet, som politiassistent Maarup observerede og muligvis også fotograferede, for et uidentificeret flyvende objekt - selv om fænomenet vitterligt er uidentificeret. Denne vægring kan naturligvis hænge sammen med den tids opfattelse af, at en UFO nødvendigvis var lig med et rumskib!

På baggrund af de foreliggende data i SUFOI's Rapportarkiv, undersøgelser foretaget på observationsstedet, interviews og korrespondance med Evald Hansen Maarup samt analyse af flyvevåbnets efterforskning, anser SUFOI sagen for at være *uopklaret!*

Hjernevask

Opstandelsen omkring observationen var hård kost for familien Maarup. I et brev til SUFOI to år efter hændelsen skrev Evald Maarup bl.a.:

”En ting har min observation lært mig, at holde min mund. Jeg ønsker under ingen omstændigheder at gennemgå den samme omgang 'hjernevask' en gang til. Jeg ved ikke, om De kan forestille Dem, hvordan det er at skulle fortælle den samme historie utallige gange på et par døgn og derefter skulle svare på fornyede spørgsmål fra journalister og militærpersoner, der laver om på historien, så den bedst passer i deres kram. Jeg har jo også modtaget breve fra det meste af jordkloden, nogle religiøse fantastaster, andre der vil have mig til at fortælle historien pr. brev, men jeg orker det ikke.”

Efterhånden faldt gemytterne til ro. Maarup havde sundet sig så meget, at han nu selv kunne fortælle offentligheden om sin oplevelse via TV, radio og foredrag - bl.a. ved et SUFOI medlemsmøde holdt i København den 25. oktober 1974. Maarup beskrev hver gang nøjagtigt det samme hændelsesforløb på sin rolige og nøgterne måde, hvilket styrker tilliden til ham som en pålidelig observatør.

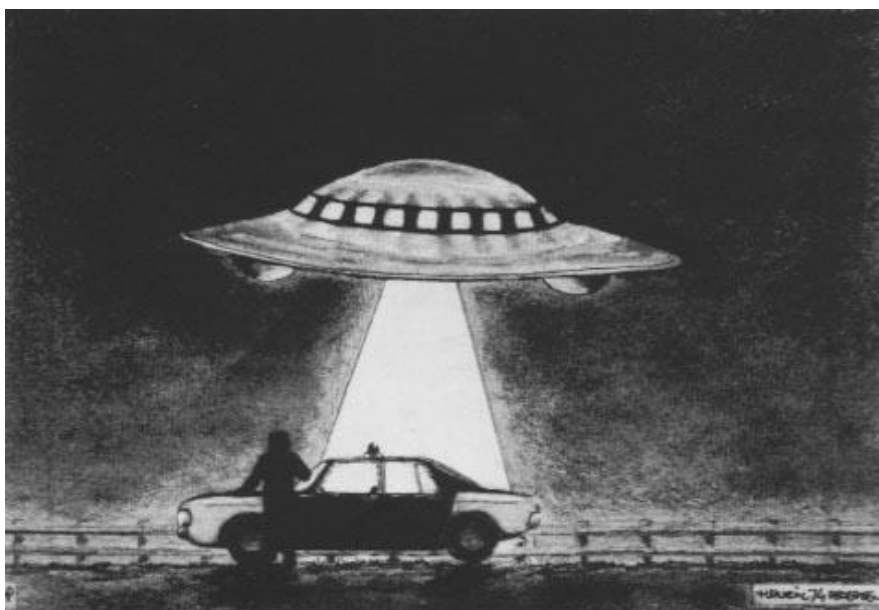
Under et af sine foredrag i 1974 blev Maarup spurgt, om han siden 1970 havde set noget uforklarligt - og så fortalte Maarup om en hændelse, som han indtil da (klog af skade) havde hemmeligholdt.

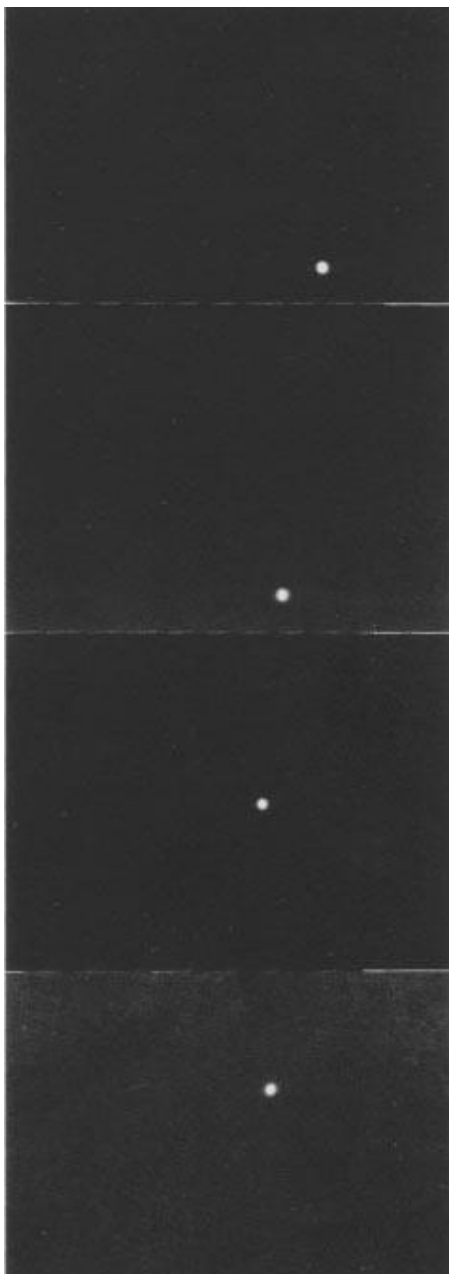
Tirsdag den 14. august 1973

I et brev til SUFOI den 21/9-1974 berettede politiassistent Maarup for første gang i skriftlig form om sin observation fra 1973.

Maarup fortæller:

”Tirsdag den 14. august 1973 kl. ca. 22.50 kom jeg kørende i patruljevognen ad hovedvej A10 i nordlig retning fra Haderslev mod Christiansfeld. Ved Skovbøl-ling, ca. 6 km nord for Haderslev drejede jeg mod øst ad en kommunevej, der støder til amtslandevejen Haderslev-Hejlsminde-Kolding. Et par hundrede meter før denne vej, der går nord-syd, blev jeg opmærksom på et kraftigt lys inde over marken nord for vejen, jeg kørte på. Lyset kom fra luften og indfangede en flok kreaturer og et par heste, der styrtede forvildet om i lyskeglen. Lyset kom hurtigt over til vejen, hvor jeg var ved at bremse vognen op. I samme øjeblik, jeg holdt stille, blev vognen indfanget i lyskeglen, og hele mit tændingssystem 'døde', motoren gik i stå, og lyset gik ud på vognen. Lyskeglen kom skråt fra nord, hvor-efter objektet ligesom vippede 45° og holdt denne stilling skråt ned foran vognen, for igen at ligge vandret og derefter vippe 45° til modsat side.

Ved politiassistent Evald Hansen Maarups observation den 14. august 1973 lykkedes det ham at tage otte fotos med patruljevognens automatiske kamera. Her ses aftryk af de originale negativer. De første fire fotografier viser ligesom billederne fra Maarups første observation en lysplet.

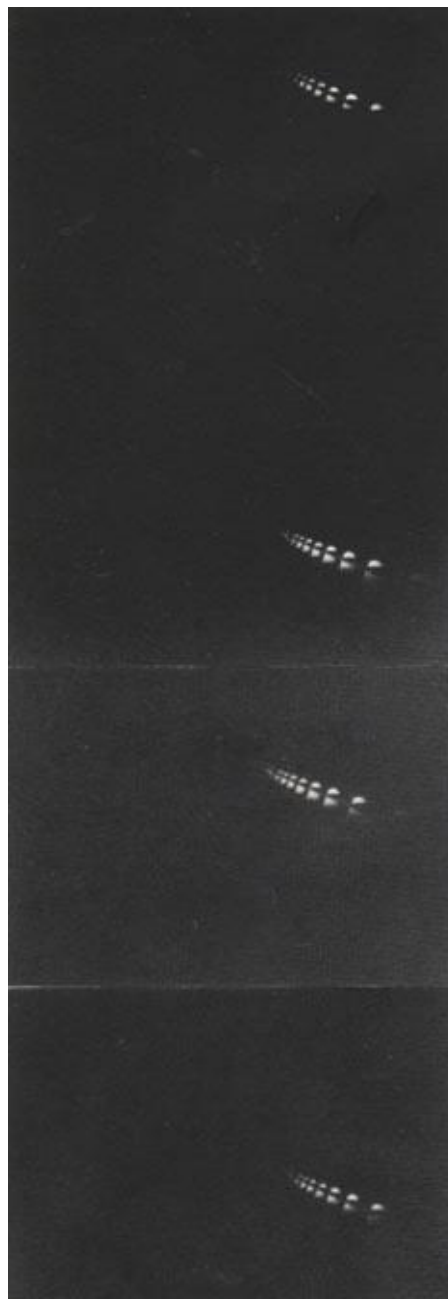
Mens objektet var inden for mit automatiske kameras rækkevidde, tog jeg 4 fotografier, der desværre kun viser en lysplet, - men man kan af fotografierne se, at objektet er kommet fra vognens venstre side skråt nedefter for igen at stige ud i højre side af billedet. Lyset var meget kraftigt, blåhvidt og varmede som en kraftig sol. Da objektet 'vippede', så lyset kom skråt ind på vognen, sås tydeligt omridset og bunden af et stort objekt på omkring 15 meter i diameter, 3 store halvkugler strittede ud af bunden. Efter at objektet havde bevæget sig foran vognen og igen 'vippede' til modsat side, fejede lyskeglen ind over marken syd for vejen, men det begyndte straks efter at 'trække lyskeglen op'. Idet objektet 'vippede', så jeg en lav kuppelformet overbygning med vinduer hele vejen rundt. Vinduerne var firkantede med afrundede hjørner som i et passagerfly. Samtlige vinduer var oplyst af noget i retning af dagslys. Objektet havde en stålgrå farve, men nærmest lidt fløjlsagtig. Efter at objektet havde trukket lyskeglen op, steg det i østlig retning som en stor diskos. Det gav et sus som lyden af et kraftigt vindstød mellem træer, idet objektet forsvandt med en enorm hastighed.

Jeg må lige bemærke, at efter at have taget de 4 fotos, sprang jeg ud af vognen og stod ved venstre

forskærm af vognen, hvorfra jeg så den sidste manøvre. Vejret var klart. Observationstid: ca. 5 minutter.

I øvrigt kan jeg kun henvise til min tidligere oplevelse den 13. august 1970 kl. ca. 22.50, altså 3 år og 1 døgn tidligere. Det er stadig det største spørgsmål for mig, hvorfor? Jeg er ikke i tvivl om, hvad jeg har set, men denne næsten nøjagtige tid. Hvorfor var det ikke en hvilken som helst anden dato i året, og hvorfor lige netop på nøjagtig samme sted?"

SUFOI hører meget gerne fra læsere, der kan bidrage med nye oplysninger i disse to sager, eller som kender andre vidner til det fænomen, som blev observeret af politiassistent Evald Hansen Maarup i 1970 og 1973.

Maarup fortæller: "Mens objektet var inden for mit automatiske kameras rækkevidde, tog jeg fire fotografier, der desværre kun viser en lysplet, men man kan af fotografierne se, at objektet er kommet fra vognens venstre side skråt nedefter for igen at stige ud i højre side af billedet." De sidste fire fotografier viser vejen og autoværnet oplyst af lyset fra patruljevognen.

Kilder:

1. UFO-NYT nr. 5,1970.
2. UFO-NYT nr. 6,1974.
3. SUFOL's Rapportarkiv.
4. SUFOL's Udklipscentral.
5. SUFOL's Fotoarkiv.
6. Korrespondance SUFOI/Evald Hansen Maarup.
7. Korrespondance SUFOI/Flyvevåbnet.

Imjärvi, Finland 1970

Af Kim Møller Hansen

»...Jeg stod fuldstændig stille. En rødgrå tåge sænkede sig over stedet. Pludselig følte jeg, hvordan noget ligesom greb fat om livet på mig bagfra og trak bagud... I samme sekund fik jeg øje på væsenet. Han stod midt i lyskeglen med en sort kasse i hænderne. Fra en åbning i kassen pulserede et gult lys...»

Klokken var 16.45 onsdag den 7. januar 1970 i Imjärvi, 16 km nord-nordøst for byen Heinola i det sydlige Finland. Skovarbejderen Aarno Heinonen, 36 år, og landmanden Esko Viljo, 38 år, var ude at stå på ski.

De to skiløbere kom med god fart ned over den lille skråning, svingede ind mellem træstammerne og fortsatte frem mod skrænten. Her plejede de at holde et par minutters pause, og det gjorde de også den 7. januar. Mørket sænkede sig langsomt over landskabet, og stjernerne kom til syne på den skyfri himmel. Det var vindstille, og ikke den mindste lyd hørtes fra trætoppene.

Pludselig gav det et ryk i de to mænd, og de stirrede op i luften. Omgivet af en lysende tåge for et kraftigt lysskin over himlen. Det kom fra nord. Der hørtes ingen flystøj, heller ikke den karakteristiske lyd af en helikopter. Pludselig svingede lyset skarpt og kom direkte mod skiløberne sydfra, samtidig med, at det dalede endnu længere ned. En svagt surrende lyd voksede i styrke, mens den lysende sky nærmede sig. Så standsede den op og begyndte at dale ned mod skrænten, hvor mændene stod. Nu så de det: Skyen var en rødgrå tåge, der syntes at pulserede med et underligt lys, samtidig med at røg-
"totter" stod op fra skyens overside, lige som røg fra en skorsten.

Skiløberne stod helt stille og stirrede opad. Ingen af dem sagde noget. Skyen var snart nede på femten meters højde. Nu så de, hvad der var inde i disen: Et rundt fartøj, fladt på undersiden og metalskin-nende gråt. Det var omtrent 3 meter i diameter, og rundt om dets underkant var der tre

store kugler eller kupler. Midt i centrum af fartøjets bund stak et rør ud, omkring 20 cm langt og 25 cm i diameter. Den surrende lyd var en meget kraftig, mens det glinsende, runde fartøj langsomt dalede ned mod de to mænd.

En notits om ovennævnte hændelse kunne læses i »Göteborgstidningen« og vakte interesse hos G.I.C.O.F.F. (Göteborgs Informations Center For Oidentificerade Flygande Föremål).

G.I.C.O.F.F. fik gennem »Hufvudstadsbladet« i Helsingfors og turistbureauet i Heinola kontakt med de to skiløbere samt hjælp til oversættelse af brevene. Brevvekslingen resulterede i fem breve fra de to mænd.

Den svenske journalist Bo Ahlquist rejste derefter, efter et tip fra G.I.C.O.F.F., sammen med fotografen Gunnar Bunker til Finland. Deres artikel og båndopta-

gelse med interviewene blev senere stillet til G.I.C.O.F.F.'s disposition og udgør hovedmaterialet om de to mænds fantastiske oplevelse.

Vidnerne fortæller

Aarno Heinonen fortæller: *"Det runde fartøj svæve-de en stund fuldstændig ube-vægelig over os, mens den surrende lyd stadig hørtes ganske lavt. Så begyndte den store skive at sænke sig nedad, samtidig med, at den rødgråtåge blev stadig tyndere og mere gennem-sigtig. Snart var fartøjet nede i 3-4 meters højde. Der standsede det, og denne surren ophørte. Det var så nær, at jeg havde kunnet røre ved det, hvis jeg havde rakt skistaven i vejret.*

Fartøjet var fuldstændig rundt. Mens det kom på skrå ned mod os, så vi, at det havde en kuppel på oversiden. Langs kanten af undersiden var der en slags forhøjning, og på denne var der tre kugler eller kupler med samme indbyrdes afstand. Midt i bunden stak et rør ned. Ud fra røret, som var omtrent 25 cm i diameter, stod pludselig en stærk lysstråle.

Jeg tror ikke, vi overhovedet sagde noget til hinanden. Vi var fuldstændig forbløffede. Vi så, hvordan lyset flyttede sig et par gange, før det standsede og dannede en kraftigt lysende plet på sneen. Denne plet var omtrent en meter i diameter. Rundt om den gik en mørk kant, næsten kulsort, som var en centimeter bred.

Jeg stod fuldstændig stille. En rødgrå tåge sænkede sig over stedet. Pludselig følte jeg, hvordan noget ligesom greb fat om livet på mig bagfra og trak bagud. Jeg tror, at jeg tog et skridt baglæns. I samme sekund fik jeg øje på væsenet. Han stod midt i lyskeglen med en sort kasse i hænderne. Fra en rund åbning i kassen pulserede et gult lys.

Han var omkring 90 cm høj og mager, med tynde arme og ben. Ansigtet var voksagtigt, blegt. Jeg lagde ikke mærke til nogen øjne, men næsen var mærkelig. Ja, det var ikke nogen næse, men bare ligesom en krog."

Den lille mand

Aarno Heinonen: *"Han havde en slags tætsluttende overall af lysegrønt materiale. På fødderne havde han støvler af en mørkere grøn farve. Støvlerne gik helt op til knæene. Han havde desuden hvide handsker, som nåede helt op til albuerne. Fingrene var krummet som kløer rundt om den sorte kasse."*

Stedet, hvor Heinonen og Viljo havde deres oplevelse, ligger omkring to kilometer fra landevejen. Man kommer dertil efter en besværlig vandring i det uvejsomme terræn. Omkring stedet er der en lille skrænt med svag hældning, med høje fyrre- og birketræer omkring og nogle mindre buske her og der.

"Nøjagtig her stod han", siger Heinonen og peger på nogle lyngtuer ved en lille fyrrebusk. "Det runde, glinsende fartøj var lodret herover."

Aarno Heinonen

Esko Viljo

Esko Viljo: "Han stod midt i det stærke lys, og han lyste selv, som om han var af fosfor. Jeg tænkte ikke over, hvad slags tøj han havde på, jeg så kun, at det var grønligt. På hovedet havde han en hjelm med spids top. Den glinsede som metal."

Aarno Heinonen: "Mens vi stod der og stirrede på ham, vendte han sig halvt omkring. Åbningen på kassen blev rettet mod mig. Det pulserende lys var meget kraftigt, næsten blændende."

Tøjet og hjelmen lyste, men ansigtet var blegt. Han havde tynde, skrå skuldre. Armene var tynde som på et lille barn. Det var meget stille i skoven.

Pludselig strømmede en tættere rødgrå tåge ned fra fartøjet, og store gnister begyndte at slå ud fra den lysende cirkel på jorden. Gnisterne var som lysende stave, omkring 10 cm lange, røde, grønne og violette. De flød udad i lange buer, meget langsomt. Mange af gnisterne slog lige op på mig. Jeg blev forbauset over, at de ikke brændte mig, men jeg mærkede ikke noget."

Esko Viljo: "Gnisterne lyste i forskellige farver. Det var meget smukt. Samtidig blev den røde tåge tættere og dækkede skabningen, så han forsvandt. Pludselig var tågen så tæt, at jeg ikke kunne se Aarno, selv om jeg vidste, at han kun stod et par meter fra mig."

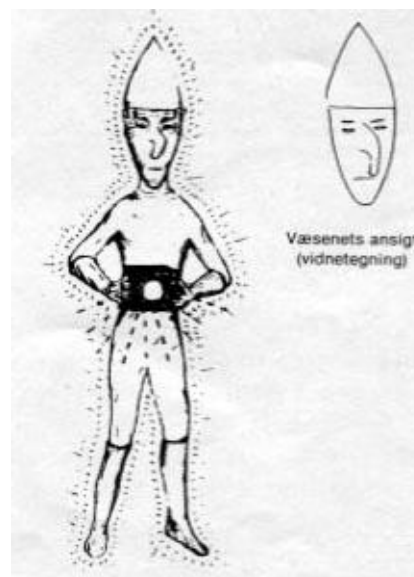
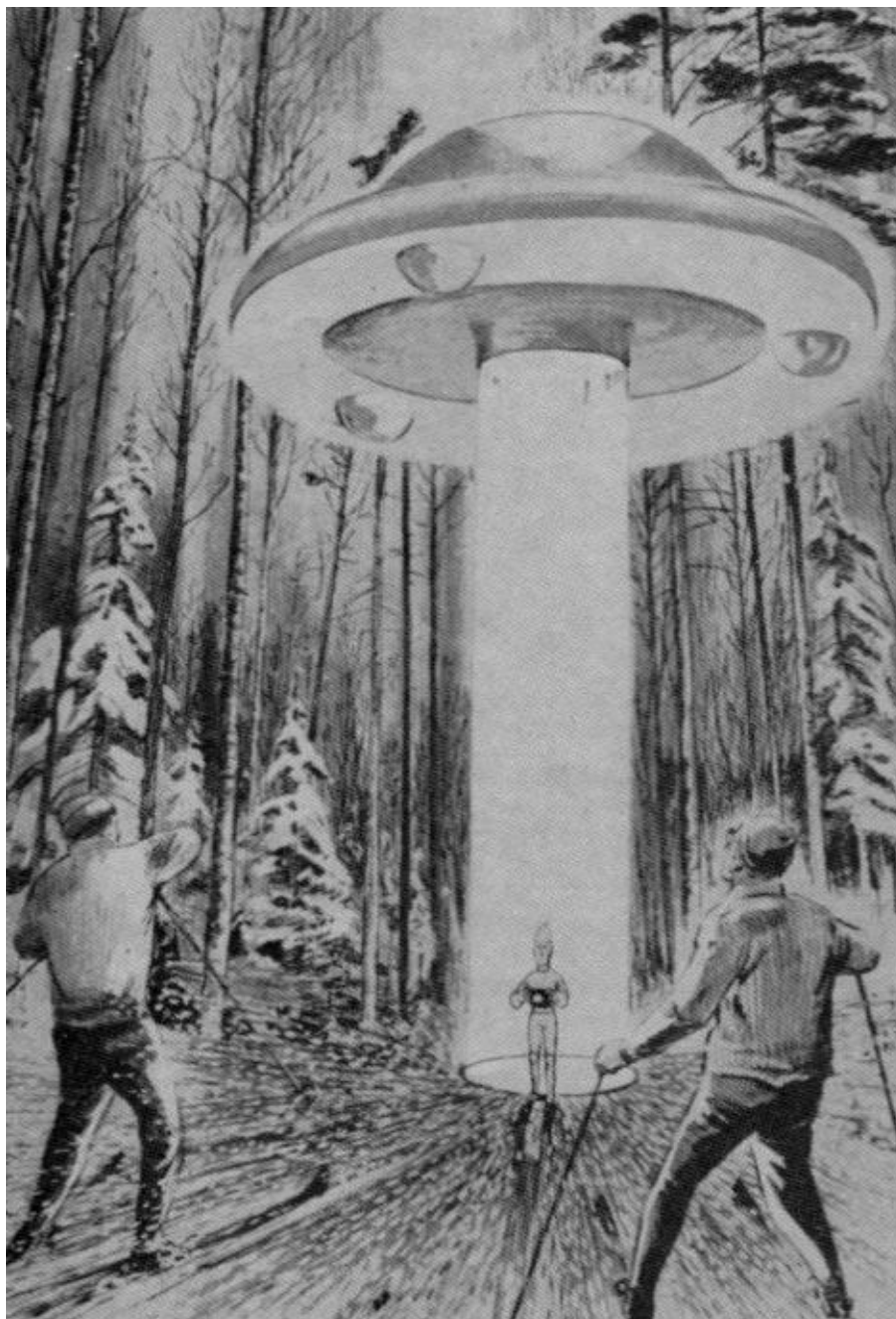
Aarno Heinonen: "Jeg skimtede Esko meget svagt på det tidspunkt. Tågen var tæt, og jeg kunne ikke se væsenet mere."

Esko Viljo: "Jeg så væsenet i måske 15-20 sekunder, ikke længere. Pludselig smeltede lyskeglen på jorden sammen, fløj opad som en blafrende flamme - og blev suget ind i fartøjets åbning. Derefter var det som om tågetæppet blev revet i stykker. Luften over os var tom! Jeg tror ikke, man kan sige, at vi var bange. Vi lo og snakkede om dette lys. Men samtidig følte vi os mærkeligt til mode."

Aarno Heinonen og Esko Viljo blev stående på stedet i måske tre minutter. Efterhånden mærkede Aarno, at han blev følelsesløs i højre side. Da han tog et skridt fremad med skien, ville det højre ben ikke bære ham. Han faldt omkuld i sneen.

Heinonen: "Jeg havde haft det højre ben nærmest lyset. Det stak og smertede i hele det højre ben. Foden var bedøvet, som om den sov."

Viljo: "Det mørkned. Jeg spurgte Aarno, om han syntes, vi skulle fortsætte. Jeg troede, det var hans spøg, da han satte sig ned i sneen."

Den mystiske sky nærmer sig.

Men så så jeg, at han ikke kunne komme op, selv om han prøvede gang på gang.”

Symptomer

Skrænten i skoven ligger ca. 2 kilometer fra Heinonens hjem. Esko Viljo måtte halvvejs slæbe, halvvejs bære kammeraten hjem.

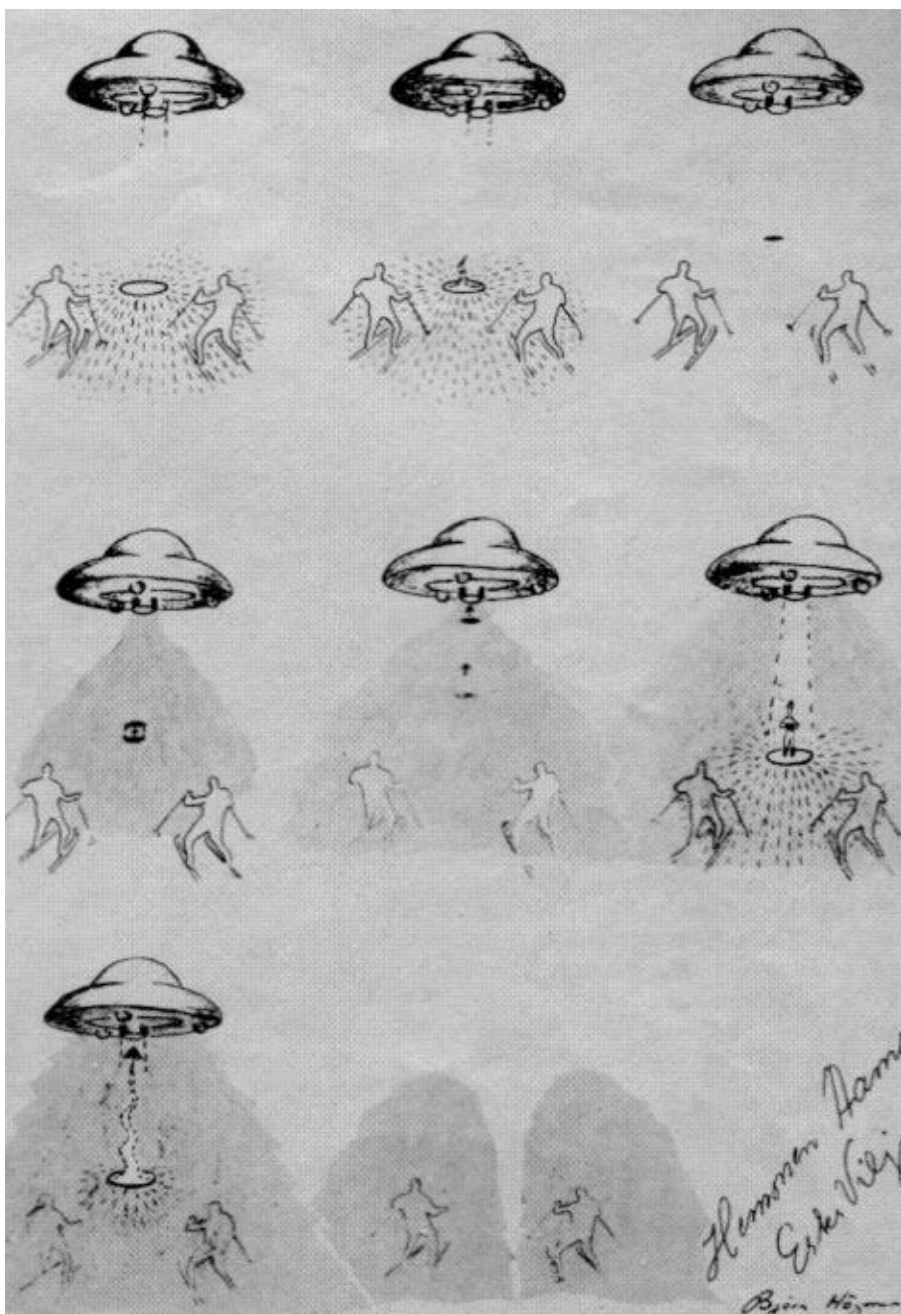
Viljo: *”Vi måtte efterlade Aarnos ski. Det gik langsomt i den dybe sne. Selv om det kun var et kort stykke vej, var vi ikke hjemme før godt en time senere.”*

Heinonens mor fortæller (Aarno bor hos sine forældre): *”Da drengene kom hjem, var det mørkt udenfor. De bankede på døren. Det plejer de aldrig at gøre. Da jeg lukkede op, stod Aarno udenfor og lænede sig mod Esko. Jeg hjalp dem ind. Ingen af dem virkede bange, men jeg så, at Esko var rød og ophovnet i ansigtet. Vi fik Aarno over til den sofa, der står i køkkenet, og satte ham der.”*

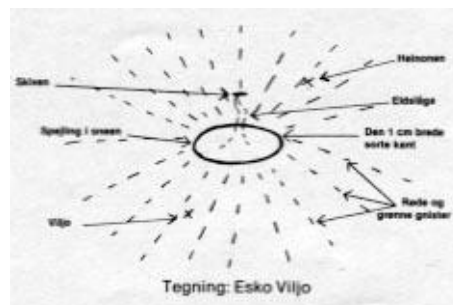
Heinonen: *”Jeg følte mig dårlig. Ryggen værkede, og alle led var ømme. Jeg havde hovedpine, og efter nogen tids forløb måtte jeg kaste op. Da jeg noget senere lod vandet, var urinen næsten sort. Det var som at hælde kaffe i sneen. Dette fortsatte siden i et par måneder.”*

Esko Viljo: *”Jeg skyndte mig over til nærmeste nabo, som bor en kilometer længere ude ad vejen. Han har telefon, og jeg ringede op for at få fat i en læge. De to første, jeg ringede til, kunne ikke komme, men en af dem gav mig nummeret på den vagthavende læge. Det var dr. Kajanoja. Han spurgte, på hvilken måde Aarno var syg, og om jeg mente, det var Hongkonginfluenza. Jeg sagde, at Aarno var meget dårlig, og at han måtte på hospitalet. Doktoren sagde, at han ville komme ned til poliklinikken i Heinola, og at vi skulle være der om en time. Naboen lovede at køre os til Heinola i sin bil.”*

Klokken 20.00 samme dag kørte Heinonen sammen med Viljo ind til Heinola, hvor lægen Pauli Kajanoja undersøgte ham. Han klagede til lægen over smerter i leddene og hovedpine. Lægen målte blodtrykket og fandt, at det var langt under det normale, hvilket tydede på et ordentlig chok. Heinonen virkede fraværende og fik nogle sovepiller.

Denne tegneserie viser

Dagen efter besøgte han samme læge, som da fortalte, at sygdomssymptomerne skulle være væk inden 10 dage. Han ordinerede beroligende medicin. Symptomerne fortsatte imidlertid. Leddene var ømme, og Heinonen havde vanskeligheder med balancen, frøs meget, men var feberfri.

Den 14. januar besøgte han atter læge Kajanoja, som da ordinerede medicin for blodcirkulationen. Symptomerne fortsatte, og Heinonen kunne ikke gå på arbejde.

I midten af maj 1970 skrev han til G.I.C.O.F.F.: *"Jeg er stadig syg. Har ondt i hovedet og nakken. Maven og ryggen har jeg også ondt i. Højre hånd føles meget tung, ligesom den sover. Jeg kan ikke arbejde med noget tungt... Lægen her i Heinola kan ikke hjælpe mig, eller også er staten så fattig, at den ikke kan hjælpe os. Jeg har søgt sygepenge, men får intet. Jeg synes, at det er dem, som skal betale, for jeg ved jo ikke, hvorfor jeg blev syg. Jeg har været ude på stedet, hvor fænomenet viste sig. Efter dette blev jeg endnu dårligere."*

Før den 7. januar var han i udmærket kondition efter mange miles skiture siden november; men efter denne dags oplevelse i skoven blev han træt ved den mindste anstrengelse. Bedøvelsen i højre ben forsvandt efter nogle ugers forløb, men så sent som i maj måned havde han vanskeligheder med balancen. Han led af og til af hukommelsesstab, med uforklarlig "huller" i hukommelsen. Når han forlod sit hjem, måtte han fortælle, hvor han skulle hen, for at man skulle kunne hente ham, hvis han ikke kom tilbage.

Esko Viljo følte sig først syg en time efter hændelsen, da ansigtet svulmede op og blev rødt, og hans gang blev usikker. Hos lægen fik han ligesom Heinonen to sovepiller.

Den 9. januar besøgte han igen lægen, som troede, at begge mænd havde været ude for en elektrisk eksplosion. Han ordinerede beroligende medicin. Viljo havde hovedpine nogle dage efter. Den 12. januar var Viljo hos øjenlæge i Lathis, fordi øjnene ikke kunne tåle stærkt lys, og øjenlågene hævede.

Den 14. og 17. januar besøgte Viljo igen Kajanoja og fik taget en blodprøve, men intet usædvanligt kunne spores.

I midten af maj skrev Viljo til G.I.C.O.F.F.: *"Der har været flere mennesker på det sted, hvor det skete, og de har følt sig dårlige nogle dage efter. Kan der være tale om en slags smitte?"*

Læge Pauli Kajanoja fortæller: *"Jeg tror, mændene havde fået et voldsomt chok. Esko Viljo var meget rød i hovedet, som om han var ophidset. Samtidig virkede de begge fraværende. De talte ivrigt. Lidt usammenhængende. Ved et voldsomt chok falder blodtrykket betydeligt.*

De virkede begge forvirrede. Jeg kunne ikke forstå andet, end at de var kommet ud for et slags elektrisk fænomen. Det var umuligt at stille en sikker diagnose, og derfor kunne jeg ikke ordinere nogen special medicin. Jeg gav dem to sovetabletter hver.

Det eneste kliniske symptom, jeg kunne konstatere, var Esko Viljos røde ansigt, som virkede lidt opsvulmet. Derimod kunne jeg ikke finde nogen kliniske lidelse hos Heinonen. Han havde det sikkert dårligt, men det kan skyldes, at maven reagerede, da han blev skræmt. De symptomer, han beskrev, ligner meget dem, man får ved radioaktiv bestråling. Desværre havde jeg ingen strålingsmåler (Geigertæller). Selv om man sjældent kan konstatere skader fra radioaktiv bestråling efter nogle timers forløb.

Læge Pauli Kajanoja: "Jeg tror, at Heinonen og Viljo har fået et stort chok. Deres blodtryk var meget under det normale..."

Heinonen viser sine hænder frem. Hans højre hånd var nærmest det lille væsen.

Heinonen sagde ikke noget om det mørktfarvede urin ved besøget hos mig. Men det virker næsten uforklarligt. Muligvis kan det dreje sig om blod i urinen. Dette kan imidlertid ikke holde på i flere måneder. Måske havde man kunnet konstatere forskellige blodændringer, dersom der var taget blodprøver.

De virker begge som pålidelige mænd. Jeg tror ikke, de har brygget dette her sammen. Jeg er overbevidst om, at de var i chok-tilstand, da de kom til mig. Noget må have skræmt dem.”

Da den svenske journalist, fotografen og en tolk i juni 1970 besøgte observationsstedet sammen med Heinonen og Viljo, skete der noget mærkværdigt. De to mænds og tolkens hænder blev pludselig røde! Heinonen måtte forlade stedet med kraftig hovedpine.

Bekræftelser

Samme dag og på samme tidspunkt, som de to skiløbere havde deres oplevelse, så to andre personer et kraftigt lys på himlen.

Bondekonen Elna Siitari i Paistjärvi, omkring 15 km fra Imjärvi, var på vej til stalden, da hun så et underligt lys mod Imjärvi. I Paaso, 10 km nord for Imjärvi, var sønnen i et hus gået ud for at hente brænde, da han opdagede et lysfænomen. Klokkeren var da 16.45.

Ekspertudtalelser

Matti Tuuri, professor i elektrofysik ved Helsingfors Universitet, var yderst interesseret i tilfældet:

”Det er ikke udelukket, at skaderne på Heinonen og Viljo kan være forårsaget af elektrisk stråling. Men begge siger, at lyset var blændende og hvidt. Så kan det ikke have været ultraviolet stråling, som altid er blålig. Den trænger desuden ikke gennem tøjet. Hvis strålingen virkelig er gået gennem Heinonens tøj, må det have været en mere kortbølget stråling, f.eks. røntgen. Den fremkalder forøvrigt sådanne symptomer som Heinonens ved overdosering... Meget er endnu u-udforsket inden for elektrofysikken. Man kan bare nævne kuglelynet. Vi ved, at det findes, men endnu er ingen nået frem til en fysisk lov, som kan bevise dets eksistens! Ifølge alle fysikkens love burde kuglelynet eksplodere øjeblikkelig. Men det gør det ikke! Hændelsen uden for Heinola er næppe noget almindeligt elektrisk fænomen.”

For at undersøge, om fænomenet kunne være en elektrisk udladning i atmosfæren, skrev G.I.C.O.F.F. til »Institut for Hogspennings-forskning« ved Uppsala Universitet. Og fik det svar, at man ikke mente, at fænomenet havde tilknytning til luftpolarisering af kendt slags.

Der blev også taget en jordprøve samt en prøve af blade og sne fra observationsstedet. Prøverne blev sendt til Chalmers Tekniske Högskola for at få eventuelt radioaktivitet konstateret. Hverken alfa- eller beta-stråling kunne måles, ligesom strålingen på stedet ikke oversteg den normale baggrundsstråling.

Status i dag

Man kunne selvfølgelig påstå, at de to skiløbere, der var kendt for at være afholdsmænd, havde opfundet observationsberetningen for at dække over en gevaldig sviretur. (Det må i så fald have været en hidsig hjemmebryg med de bevirkninger!) De foreliggende udtalelser fra folk, som kender Viljo og Heinonen, samt G.I.C.O.F.F.'s efterforskning støtter imidlertid ikke en sådan påstand.

Ilkka Serra, formand for »UFO Research of Finland«, oplyser i et brev til SUFOI, at foreningen har studeret Imjärvi-hændelsen, men uden at finde en forklaring. Nærobservationen ved Imjärvi hører således stadig i dag til blandt de uforklarlige hændelser.

Kilder:

- 1) UFO.NYT nr. 5, 1970.
- 2) Flying Saucer Review nr. 5, 1970.
- 3) G.I.C.O.F.F. Information nr. 4, 1978.
- 4) Personlig korrespondance Ilkka Serra/Kim Møller Hansen september 1985.

UFO-mania?

Aarno Heinonen har siden 7. januar 1970 haft adskillige ufo-oplevelser - I perioden frem til den 15. august 1972 ikke mindre end 23 ufo-observationer. Dette er i sig selv ganske utroligt, men derudover er Heinonen tilligemed blevet kontaktperson!

Heinonen har to gange mødt en rumkvinde efter at have hørt en høj kvindestemme, der ledte ham til et øde mødested.

Ved det første møde så Heinonen også en mand, der stod ca. 70 meter bag kvinden. Kvinden var klædt i en gul buksedragt, som knitrede, når hun bevægede sig. Kvinden var 140 cm høj, køn og med skulderlangt hår og blå øjne – en beskrivelse vi genkender fra Adamskis historier.

Hun gik ikke som et menneske, men "flød" eller "svævede" af sted. Hun så ud som en tyveårig, men oplyste, at hun var 180 år! I hånden bar hun en sølvfarvet kugle med tre antenner, der vendte mod Heinonen.

Kvinden talte heldigvis finsk og indledte samtalen med at sige "hyvääpälvää" (goddag), hvorefter hun fortalte, at hun kom fra skønt, grønt land.

Tre væsener som hende selv havde tidligere besøgt Imjärvi, fortalte hun. Og siden havde et større væsen på 2 meters højde været der.

Hun fortalt, at hændelsen den 7. januar havde varet 3 minutter og ikke få sekunder, som Heinonen og Viljo havde følt.

Under det andet møde med rumkvinden spurgte Heinonen hende igen om, hvor hun kom fra. Hun svarede: "Skynd dig hjem, så får du det smukke fartøj, vi kom med, at se". Og ganske rigtigt, da Heinonen kom hjem, så han et objekt med en diameter på 5-7 meter svæve på himlen.

Ved begge møder talte Heinonen i 5 minutter med rumkvinden, men det er forbavsende lidt Heinonen kan gengive af samtalerne.

Heinonen og Viljo har sammen set et væsen - endda hjemme i Viljos stue!

En aften ved 18.40-tiden trådte et 140 cm højt væsen pludselig frem fra væggen og blev stående midt på gulvet. De to mænd stirrede på væsnet i 30 sekunder, hvorefter det forsvandt sporløst.

Den svenske ufolog Anders Liljegren skriver i tidsskriftet »Ufologen« (dec. 1972), at der er forbavsende få konkrete ting og beviser i Heinonens og Viljos mange observationsberetninger. Bl.a. får Heinonen en sten af rumvæsenerne, men tvinges til at kaste den bort, og da Viljo forsøger at fotografere et mystisk lys, slås kameraet ud af hånden på ham, og filmen ødelægges.

Liljegren påpeger, at beretningerne mere virker som eventyr og sagn end logisk udformede kontaktforsøg fra en interplanetarisk civilisation.

De to mænds senere beretninger svækker unægteligt deres troværdighed og sætter den oprindelige Imjärvi-hændelse i et noget uheldigt lys.

Det er tankevækkende, at et lignende udviklingsmønster kendes fra andre ufo-tilfælde: et interessant og alvorligt tilfælde bliver gennem nye hændelser og informationer gjort troværdigt.

Skyldes det, at en ægte ufo-observation kan påvirke observatørerne så stærkt, at de senere får en slags psykisk lidelse, der bevirker at de ser ufoer overalt? Eller har de pågældende observatører hele tiden haft denne psykiske lidelse, som først er blevet udløst umiddelbart før den første "observation".

Eller er der en helt tredje forklaring? Man kender ikke i dag svaret.

Vinteren før kom en seksten år gammel dreng fra Imjärvi, Matti Kontulainen, ud for en mærkelig hændelse et par hundrede meter fra skrænten, hvor Heinonen og Viljo så fartøjet.

"Det var en overskyet vinteraften i februar omkring kl. 11. Jeg kom på ski gennem skoven efter at have besøgt en kammerat. Det var ganske mørkt, men pludselig blev skoven oplyst af et kraftigt lysskær, som for frem lige over trætoppene, så lavt, at jeg kastede mig ned i sneen. Det var som en kæmpemæssig svejseflamme, og det forsvandt på et øjeblik. Jeg har aldrig før set så kraftigt et lys. Det var som at se lige op i solen! Det kom fra syd og gik stik nord. Jeg hørte ikke den mindste lyd, så jeg er sikker på, at det ikke var noget fly."

Matti Haapaniemi, 46 år, er landmand og medlem af kommunalbestyrelsen i Heinoi landkommune. Hans gård ligger kun en kilometer fra Heinonens hjem.

"Mange her på egnen har leet ad denne historie. Men jeg synes ikke, det er noget at spøge med."

Jeg har kendt både Aarno og Esko fra de var smådreng. Begge er rolige og fornuftige fyre, og desuden totalt afholdsmænd. Jeg er sikker på, at deres beretning er sand"

Fotos: Gunnar Bunker

Delphos, 1971

Af Kim Møller Hansen

”Nærobservationer af anden grad er af umådelig vigtighed, for når det rapporteres, at en UFO har efterladt sig håndgribeligt bevis for sin tilstedeværelse, er vi tydeligvis kommet ind på et område, hvor vi kan skimte en 'videnskabelig gevinst'... Det er i denne kategori af UFO-rapporter, vi finder den virkelige udfordring til videnskabelig forskning”.

Ovenstående er sagt af J. Allen Hynek, der som medlem af avisen National Enquirers »Blue Ribbon UFO-Panel« i maj 1973 var med til at kåre *Delphoshændelsen* som ”den mest gådefulde sag panelet havde undersøgt i 1972 - et stort videnskabeligt mysterium. Panelet har undersøgt muligheden for svinde, men er ikke helt sikker på, at hændelsen virkelig har fundet sted.”

Delphos-sagen blev udvalgt blandt 1.000 andre ”kandidater”. Anerkendelsen lød på 5.000 dollars til familien Johnson, sagens hovedpersoner. ”UFOlandingen” ved Delphos har derfor lige siden været mange ufologers ynglings sag, når skeptikere krævede fysiske beviser for UFO-fænomenets eksistens.

Paddehat-UFO

Hændelsen fandt sted den 2. november 1971 på en farm lige nordøst for byen Delphos i staten Kansas. Dural Johnson og hans hustru var ved mørkets frembrud gået ind for at spise aftensmad, og deres 16-årige søn, Ronald, skulle komme ind kort efter, når han havde fodret fårene. Da han ikke kom, kaldte moderen på ham, men fik intet svar, hvorefter forældrene spiste deres mad uden at vente længere.

Klokken 19, netop som de var færdige med at spise, kom Ronald styrtende ind og fortalte, at han på

23 meters afstand havde set et lysende objekt svæve ca. 60 cm over jorden i en klynge træer, der ligger adskillige hundrede meter bag stuehuset. Dren-gen fortalte, at han hørte en rumlende lyd, hvorefter han kiggede op og fik øje på et paddehatteformet objekt. Det havde en diameter på omkring tre meter og lyste i alle regnbuens farver. Et svagt lys udgik fra objektets bund mod jorden. Objektet paralyserede og blændede ham, indtil det endelig fløj over et skur 15 meter borte og forsvandt i sydlig retning mod Delphos.

National Enquirer's Blue Ribbon Panel. Fra venstre mod højre: Dr. J. Allen Hynek, Dr. Robert F. Creegan, Dr. R. Leo Sprinkle, Dr. James A. Harder og Dr. Frank B. Salisbury. I forgrunden ses Betz' mystiske kugle.

Det lysende aftryk

Forældrene ville først ikke tro drengen, men da de endelig gik med ham ud, så de, ifølge Dural Johnson, UFOen befinde sig oppe mellem træerne ved vejen kun nogle få hundrede meter

væk. De gik tilbage til det sted, hvor Ronald havde set objektet svæve ved en gruppe elmtræer. *Da de nærmede sig, så de i mørket en "glødende cirkel. Jordoverfladen lyste gråhvidt. Dele af de om-kringstående træer lyste også op."*

I denne situation ville de fleste mennesker nok have holdt sig på behørig afstand af frygt for, at det kunne dreje sig om en eller anden form for farlig stråling. Men ægteparret Johnson nøjedes ikke blot med at gå hen til den lysende ring - de bukkede sig og rørte ved det hvide pulverlignende stof på jorden, som i øvrigt ikke føltes varm. Fru Johnson påstod senere,

Det hesteskoformede aftryk, også kaldet Delphos-ringen.

at hun havde fået en følelseløshed i fingerspidserne og derfor gned dem mod benene for at få stoffet af, blot for at erfare, at hendes ben også blev følelseløse. Også hr. Johnson forklarede senere, at hans fingre blev midlertidigt følelseløse. Følelseløsheden i fru Johnsons fingre holdt sig i næsten to uger, hvilket forhindrede hende i at tage pulsen på patienterne på det plejehjem, hvor hun arbejdede. (Men gik besynderligt nok ikke til en læge desangående).

Ronald fortalte, at hans øjne efter observationen var blodskudte i flere dage, og at han senere led af hovedpine.

Efter at have studeret den lysende ring gik fru Johnson, trods følelseløsheden i fingrene, ind efter familiens polaroid-kamera og vendte tilbage for at fotografere ringen. I mellemtiden kørte hr. Johnson og sønnen ind til Delphos - ikke for at søge lægehjælp - men for at besøge den lokale avisredaktion og invitere redaktøren ud til farmen for at se "landingsstedet".

Redaktøren af »Delphos Republican«, Williard Critchfield, arbejdede imidlertid netop på dette tidspunkt på højtryk, fordi avisen var på vej i trykken, så han kunne ikke afse 20 minutter til et besøg.

Næste morgen kørte Dural Johnson igen til byen. Denne gang for at spise frokost i byens største restaurant, hvor redaktør Critchfield sædvanligvis spiste. Han var imidlertid ikke til stede, men en af hans journalister, Lester Smith, var der. Hun tog imod Johnsons tilbud om at bese observationsstedet. De kørte straks derud, hvor hun så den uregelmæssige, hesteskoformede ring, der målte omkring 2,3 meter i diameter. Hun tog billeder af ringen og bemærkede, at jorden indenfor og udenfor cirklen var meget mudret som følge af den seneste tids regn, medens selve ringen var tør og havde en meget lys farve sammenlignet med jorden.

Observationsstedet var omgivet af træer på tre sider, så objektet måtte være kommet fra syd og fløjet over et lavt skur. Netop i denne mulige flyverute

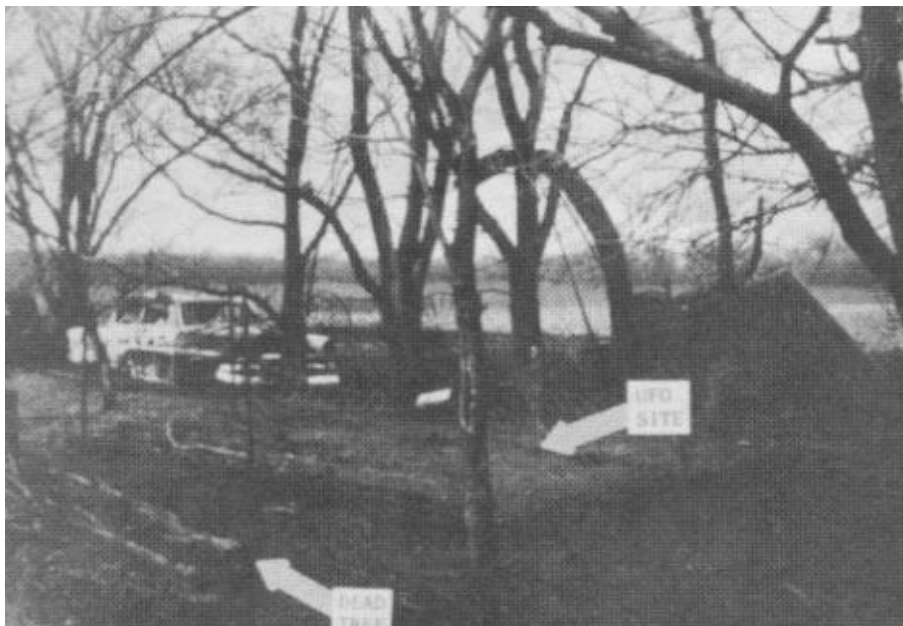
Svævede et paddehat-formet objekt over dette sted den 2. november 1971? Stedet er omgivet af træer på tre sider, så UFOen må være kommet sydfra og forsvundet i samme retning og fløjet over det lave skur, som ses i billedets højre side. På billedet ser man også sherif Ralph Enlow og 16-årige Ronald.

bemærkede Lester Smith et udgået træ. Træet var væltet og lå i en øst-vest retning. Hvis træet var blevet væltet af UFOen, da det kom fra syd eller forsvandt mod syd (som Ronald fortalte), skulle det imidlertid have ligget i en nord-syd retning. Desuden var der ingen mærker på det væltede træ efter et eventuelt sammenstød.

Politi-besøg

Lester Smith rådede Johnson til at rapportere hændelsen til de lokale politimyndigheder, hvilket han afviste. Smith kontaktede derfor selv sheriff-kontoret, og senere samme dag besøgte sheriff Ralph Enlow stedet og tog billeder samt prøver af den mystiske ring. Det hvide stof i den hesteskoformede ring blev også fundet i selve jorden - helt ned i en dybde på mindst 20 cm. Stoffet blev kun fundet i selve ringen hverken på de omkringstående træer eller på taget af skuret kunne det spores.

På de fotos, som sheriff Enlow tog, ses det i øvrigt ganske tydeligt, at jorden ikke havde været udsat for tryk af nogen art eller kraftig varmpåvirkning. Små kviste, der lå spredt omkring på ringen, viste heller ingen tegn på tryk - eller varmpåvirkning.

Ifølge familien Johnson væltede UFOen et udgået træ. Mærkeligt nok havde træet ikke mærker efter dette sammenstød, ligesom træet var væltet i en forkert retning. "Landingsstedet" er indhegnet for at holde nysgerrige turister på afstand.

Valfartssted for UFO-folket

Farmen i Delphos blev første gang besøgt af en UFOlog den 4. december 1971. - en måned efter hændelsen da Ted Phillips interviewede familien Johnson og tog jordprøver. Ted Phillips er tilknyttet Center for UFO Studies (CUFOS) og har specialiseret sig i tilfælde, hvor der er konstateret fysiske spor efter et formodet UFO. Phillips besøgte senere Delphos adskillige gange. En lokal sagfører og UFOinteresseret, Clancy D. Tull, undersøgte også sagen særdeles grundigt og har bidraget med mange vigtige oplysninger. Dr. James Harder (APRO) og heltids-ufologen Stanton

Dette fotografi af den "selvlysende" Delphos-ring blev taget med et polaroid-kamera af fru Johnson på observationsaftenen. Ringen ser ud til at være selvlysende, fordi billedet er taget med brug af blitz. Dette ses bl.a. ved, at kviste og grene tæt på kameraet har større lysstyrke end genstande længere fra kameraet. Lysstyrken aftager proportionalt med afstanden fra kameraet.

Friedman gjorde hver et lynvisit på stedet, ligesom UFO-skeptikeren Philip Klass tilbragte den 28. februar 1973 i Delphos.

Johnsons farm blev ret hurtigt et Mekka for UFOloger, der valfartede til stedet og tog så mange jordprøver, at Johnson måtte sætte et hegn op for ikke at hovedattraktionen, det hesteskoformede aftryk, skulle forsvinde helt.

Mystiske eftervirkninger

Den megen virak, som kulminerede i månedern efter den 27. maj 1973, hvor familien Johnson havde modtaget checken på 5.000 dollars fra National Enquirer, så ikke ud til at genere familien - tværtimod! De nød berømmelsen, som imidlertid forduftede den 11. oktober 1973, da to mænd, Charles Hickson og Calvin Parker, i Pascagoula i staten Mississippi, påstod, at de havde været bortført i en UFO og underkastet fysiske undersøgelser. Denne hændelse skete under en større "UFO-bølge" i USA, og Hickson og Parker blev de nye TV - og radiostjerner. En uge senere hændte den næste forsidehistorie, da en militærhelikopter under kaptajn Coynes kommando var ved at kolliderede med en formodet UFO over byen Mansfield i Ohio. (Begge er senere i denne bog.) - Delphos-hændelsen var ved at gå i glemmebogen.

Pudsigt nok skete der nu igen interessante ting på farmen i Delphos. UFOen var vendt tilbage! Ifølge en artikel den 13. oktober 1974 i »Salina Journal« med et længere interview med Dural Johnson var Ronald en aften kommet styrtende ind, idet han råbte: *"Jeg sagde jo det ville komme igen!"*

Ægteparret Johnson skyndte sig ud. Dural Johnson fortæller: "Det var det samme som sidst eller et magen til. Det svævede over det samme sted, fløj derefter over huset og forsvandt mod øst."

Hændelsen skete i dagslys, men ingen andre så UFOen.

Mystiske eftervirkninger af den første observation kunne Johnson nu pludselig også berette om. Han påstod, at Ronald havde fået psykiske evner, og at han havde forudset UFOens tilbagevenden. Johnson fortalte, at få dage efter den anden observation tiggede og bad Ronald sin søster om ikke at køre til Salina. Hun gjorde det alligevel og blev indblandet i et trafikuheld.

Selv om Ronald ikke kom nærmere UFOen end ca. 23 m, var Johnson sikker på, at Ronald ligesom Hickson & Parker kan have været ombord i UFOen.

Johnson kunne også fortælle, at 2/3 af deres præmierede svin var blevet golde, medens UFO-besøget havde haft den modsatte virkning på deres unge får. Ronnie fortalte, at hans får netop var klar til at læmme, da UFOen kom. Mindre end seks måneder senere fødte de nye lam (uden forudgående befrugtning vel at mærke!) små lam, der døde kort efter.

Desuden var både hr. Johnsons og Ronalds armbåndsure gået i stykker to dage efter hændelsen. En urmager i Sanlina kunne ikke finde fejlen.

Ulve-pigen slår til igen!

Den mest hårrejsende "eftervirkning" var imidlertid Ronalds møde med "ulvepigen". Hun påstås at være et ca. 1 meter højt væsen med et vildtvoksende blondt hår. Hun er klædt i en laset, rød dragt og er blevet set af andre i Delphos-området.

Ronald fortalte, at *"når det løb, faldt det ned på alle fire og løb hurtigere end noget menneske"*.

Denne og lignende ulvepige-rapporter fik den lokale sherif til at foranledige en nærmere undersøgelse. Da han foreslog vidnerne at lade sig polygraphteste (populært kaldet en løgnedetektor-test), afslog de.

Siden da har der ikke været flere beretninger om ulvepigen i Delphos-området.

Troværdigheden falmer

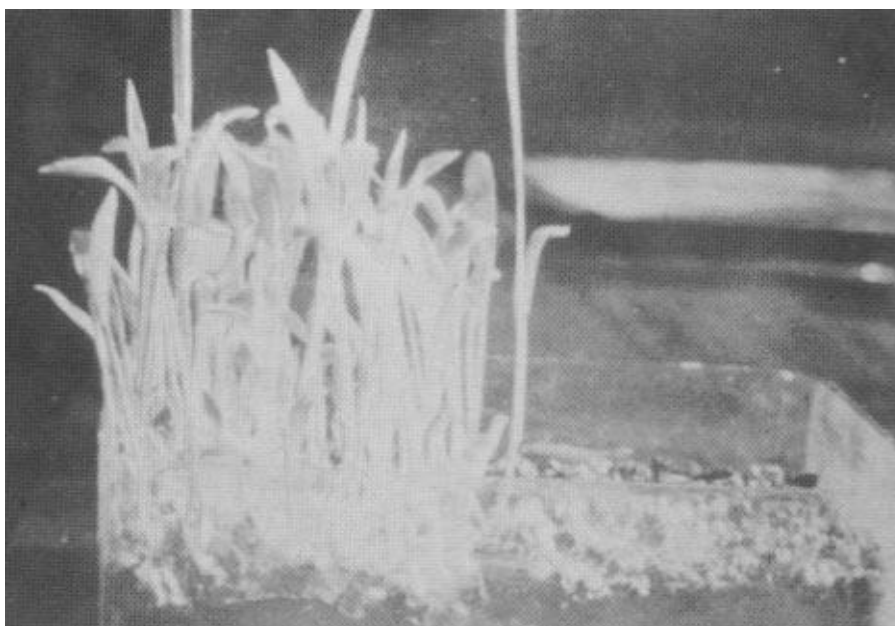
UFOlogernes og journalisternes mange besøg på farmen gav god mulighed for at sammenligne familiens udsagn. Efterhånden som tiden gik, mistede familien mere og mere af sin troværdighed.

Da Philip Klass besøgte farmen i 1973, påstod Dural Johnson, at det lokale posthus åbnede og censurerede hans post, hvorefter konvolutterne blev lukket med tape. Da Klass bad om at måtte se en af disse konvolutter, som Dural havde endnu, kunne Dural ikke finde den og undskyldte sig med, at hans kone nok havde smidt den ud.

Under det samme besøg fremviste fru Johnson de polaroid-billeder, som hun tog af aftrykket og træerne på observationsaftenen. På flere af billederne, hvor træerne er oplyst, er lyskilden tydeligvis den nedgående sol, hvorfor billederne ikke kan være taget efter kl. 19 på observationsaftenen. Og billedet, der viser den selvlysende ring, er helt sikkert taget med blitz!

Familien Johnson hævder, at ringen og de omkringstående træer lyste i fem dage. Men ingen af dem, som besøgte stedet kort efter hændelsen, kunne se dette fænomen. Prøver taget af den lysende ring viste heller ikke dette. Der er altså intet, der tyder på, at ringen var i stand til at afgive lys.

På observationsnatten og de følgende nætter var det fuldmåne, og dette kan måske have givet familien det indtryk, at ringen og træerne afgav lys.

Hvede groede meget langsommere i jord fra Delphos-ringen end i kontroljorden (til venstre). Jorden var meget sur og havde et højere indhold af opløselige salte, calcium, magnesium og kalium.

Heksering

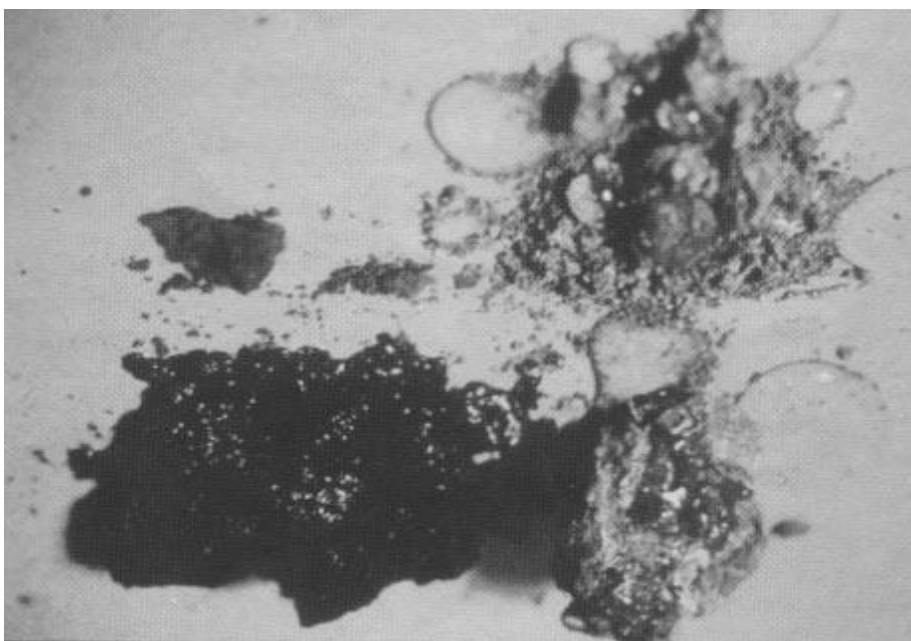
Sagens tilhængere påpeger, at ikke mindre end 18 laboratorier har undersøgt

prøver fra det hestesko-formede aftryk, men at der ikke er opnået nogen endelig konklusion angående aftrykkets oprindelse. Dette må imidlertid være noget af en erindringsforskydelse!

Ufologen Jacques Vallee sendte en prøve til et biologisk laboratorium i Frankrig. Her blev det hvide stof identificeret som værende "... planteagtigt... en organisme af familien Actinomycetales, der er en mellemting mellem en bakterie og en svamp... Den findes ofte sammen med en svamp af familien Bacidiomyces, som kan fluorescere under visse betingelser. Denne svamp kan danne et cirkulært mønster, der kan ses på jordoverfladen"- altså en såkaldt heksering.

Jorden fra Delphos-ringen var særdeles vanskelig at opløde med vand, og jorden havde en pH-værdi der var meget lav og et højere indhold af opløselige salte, calcium, magnesium og kalium end jorden uden for ringen. Hvede sået i jord fra Delphos-ringen voksede langsommere end hvede i kontrolprøven. - Alt dette er karakteristisk for jord fra hekseringe.

Der findes mange svampe, som kan danne hekseringe, der er ringe af frugtlegemer. Myceliet vokser radiært ud, og frugtlegemerne dannes i udkanten af cirklen. I nærheden af det voksende mycelium stimuleres vegetationens tilvækst ved frigørelse af kvælstof fra svampens nedbrydende virksomhed. Når hekseringe vokser i en græsplæne, vil græsset her antage en mørkere grøn farve end omgivelserne.

Jorden fra Delphos-ringen (til højre) var særdeles vanskelig at opløde i vand sammenlignet med jord uden for ringen.

Overtro, elverpiger og UFOer

Selv om alt tyder på, at Delphos-ringen er en heksering, har mange ufologer svært ved at acceptere, at der sandsynligvis ikke skete noget mystisk i Delphos den 2.

november 1971. Jacques Vallee synes f.eks., at det er et besynderligt sammentræf, at en UFO netop har valgt at svæve over en heksering! - Den synsvinkel kan man selvfølgelig også vælge at se tingene ud fra.

Hekseringe var tidligere genstand for skræk og overtro.

Man troede, at svampene kom op, hvor elverpigerne havde danset, hvor lynet havde slået ned, eller hvor dyr havde græsset i ring og gødet jorden. Så hvorfor skulle det ikke være muligt også at kæde UFOerne sammen med hekseringe?

Kilder:

1. »UFO-Dokumenteret«, J. Allen Hynek, SUFOI/Strube, 1974.
2. »UFOs Explained«, Philip J. Klass, Vintage Books, New York, 1974.
3. »Svampe i naturen. Bind 1.«, Sven Nilsson m.fl. Gyldendal, 1977.
4. »The UFO Handbook«, Allan Hendry, Doubleday/Dolphin, New York, 1979.
5. »The Encyclopedia of UFOs«, Ronald D. Story, Doubleday, New York, 1980.
6. »The UFO Verdict«, Robert Sheaffer, Prometheus Books, New York, 1981.
7. »UFOs & Outer Space Mysteries«, James Oberg, Donning, Norfolk, 1982.
8. »UFOs: The Public Deceived«, Philip J. Klass, Prometheus Books, New York, 1983.

Skillingaryd, Sverige 1971

Af Kim Møller Hansen

Torsdag den 6. maj 1971 så og fotograferede den 25-årige truckfører Lars Thörn en UFO. Svenske fotolaboratorier erklærede, at billederne var uforfalskede, og Thorns to UFO-fotos fik deres plads i UFO-litteraturen og avisspalterne.

Mellem Jönköping og Värnamo i Småland ligger det militære skydeterræn, Skillingaryd.

Lars Thörn fortæller, at han med sin 4-årige søn bag på kom kørende på knallert mod Stora Spänneberget, 5 km nordøst for Skillingaryd. De kørte på en af de små veje i skydeterrænet, da Thörn pludselig fik øje på noget, der glimtede over bakkerne i nordøst.

Han standsede knallerten, lod sønnen stige af og sprang selv op ad skrænten ved bakkens fod for at få bedre oversigt. Træer og bakker skjulte delvis det mærkelige objekt, men snart kunne han tydeligt se objektet mellem en bunker og et træ. Nu stod det næsten stille, svagt vuggende.

Thörn havde et Minolta 16 mm-kamera, et såkaldt spionkamera, på sig, og med det lykkedes det ham at tage to billeder af objektet, medens det stod stille i 50-60 sekunder, men stadig vuggede lidt.

Det første billede blev uskarpt, fordi han tog kameraet op og fotograferede uden at foretage indstillinger. Det næste billede tog han siddende på hug for at få bedre støtte. Samtidig havde han flyttet sig lidt sidelæns.

Thörn fortæller om objektets udseende:

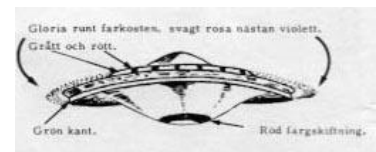
"Der var en kuppel øverst på fartøjet og en ret kraftig udposning på undersiden. Under kuplen langs var der et grønt bånd. I bunden så jeg en rød farvetegning. Omkring objektet var der ligesom en glorie (korona). Den var svagt rosa, næsten over i det violette. Diameteren var 12 m og højden 4 m."

Thörn hørte også en hvinende eller susende lyd i intervaller på 10-15 sekunder.

UFOen så ud til at befinde sig mellem observa-tøren og Boglössjön, som ligger 300 m fra observa-

Lars Thörns første billede fra den 6. maj 1971. Billedet tog han stående, og det er derfor uskarpt.

Lars Thörns tegning af objektet.

tionsstedet, i 10-15 graders højde over horisonten. Efter ca. 1 minut forsvandt objektet mod syd med en hastighed der kan sammenlignes med en J-35 Drakens.

Lars Thorns 4-årige søn blev lidt skræmt, medens Thörn selv oplevede hændelsen som noget positivt. Under observationen sagde han til drengen, at han skulle løbe op til bunkeren og stille sig i skyggen fra bunkerens mur.

Grin de bare...

Den svenske UFO-organisation, CICOFF, (Gö-teborgs Informations Center för Oidentifierade Flygande Foremål) fik nys om sagen,

og den 24. juni drog formanden for CICOFF, Björn Högman, og Sven-Olof Fredrikson ud til observationsstedet i Småland. Lars Thörn blev interviewet, hvorunder også en journalist fra Värnamo Nyheter var til stede. Thorn virkede noget nervøs under dette besøg, men hans beretning var klar uden selvmodsigelser, og Högman og Fredrikson var tilfredse med de oplysninger de fik.

Sønnen var desværre ikke hjemme, men de fik dog vekslet et par ord med Thörns hustru.

Hun syntes, de to billeder var mærkelige, og hun fortalte, at da Lars kom hjem fra køreturen, havde han straks sat sig ved køkkenbordet og nedskrevet det hele. Hun havde grinet lidt ad ham, men han havde svaret:

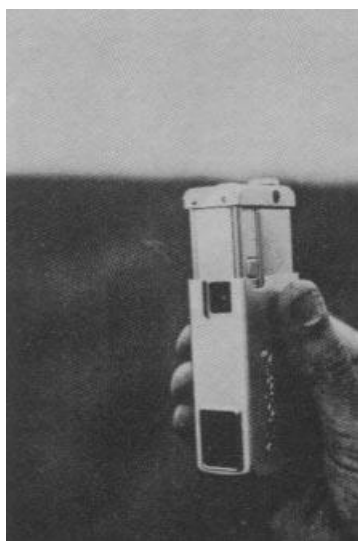
"Le, du bare, men du bli'r klogere, når billederne er fremkaldt!"

Kraftig forstørrelse af foto nr. 2.

Og hvad skal vi gøre ved det?

Meget klogere blev man dog ikke i første omgang. GICOFF lånte originalnegativerne og sendte dem til analyse hos anerkendte fotolaboratorier: A-Kopia, Kodak Hultin-foto og Coloro-foto. Alle var enige om, at der hverken var tale om en dobbelteksponering eller

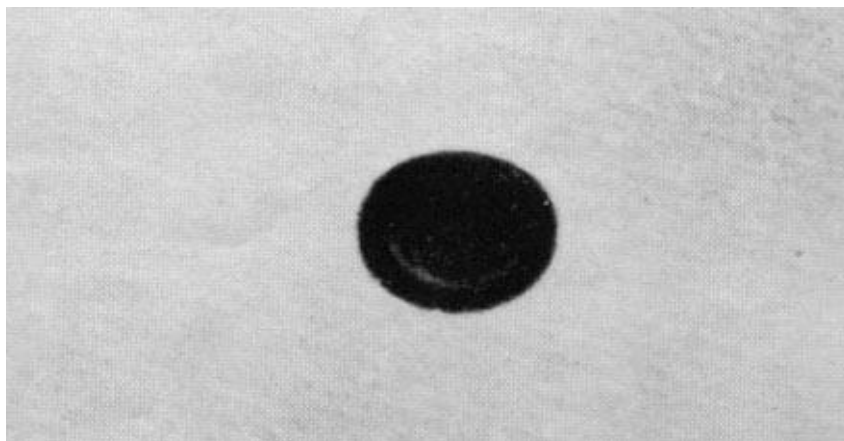
Thörns kamera, Minolta 16, et såkaldt spionkamera.

Thörns andet billede. Bunkeren til højre er 11,5 meter fra kameraet og er 2,5 meter høj. Thörn opgav objektets størrelse til at være lige så stort som en tændstikæske målt i udstrakt arm, dvs. 5 cm langt. Bemærk sønnen, der står til højre ganske uanfægtet med ryggen mod bunkeren og ansigtet mod fotografen.

Et stort UFO fotograferet af Thörn ved Frostås øst for Skillingaryd den 4. juni 1971.

Kraftig forstørrelse af objektet.

indkopiering. Kraftige forstørrelser afslørede heller ingen snore, såfremt UFOen var en model.

Ufologen Boris Jungkvist forelagde billederne for det svenske forsvars forskningsanstalt (FOA), hvor dr. Tage Eriksson og fotoeksperten S. Larsson først foreslog, at UFOen kunne være en model lavet af lyst balsatræ båret oppe af en varmluftballon indvendig. Larsson mente endda, at han kunne se en tynd snor fra objektet lodret ned mod jorden - altså ballonens ankersnor! Yderligere undersøgelser viste imidlertid ikke den formodede snor.

Efter lang tids granskning og diskuterer udbrod dr. Eriksson: *"Enten er det en forfalskning, eller også er det en flyvende tallerken. Og hvad skal vi så gøre ved det?"*

I de følgende år offentliggjordes billederne ofte i tidsskrifter og bøger. De blev regnet for at være blandt de bedste, som til dato var taget, og alle undersøgelser viste jo, at de var "ægte".

Et religiøst tidsskrift viste billedet drejet en kvart omgang, så objektet stod på højkant. Det blev antydnet, at "tallerkenen kom fra helvede". Den kant af bunkeren, som normalt ses til højre i billedet var tænkt som indgangen til det glødende helvede, eller kanten af et vulkankrater, alt afhængig af, hvordan man tolkede det.

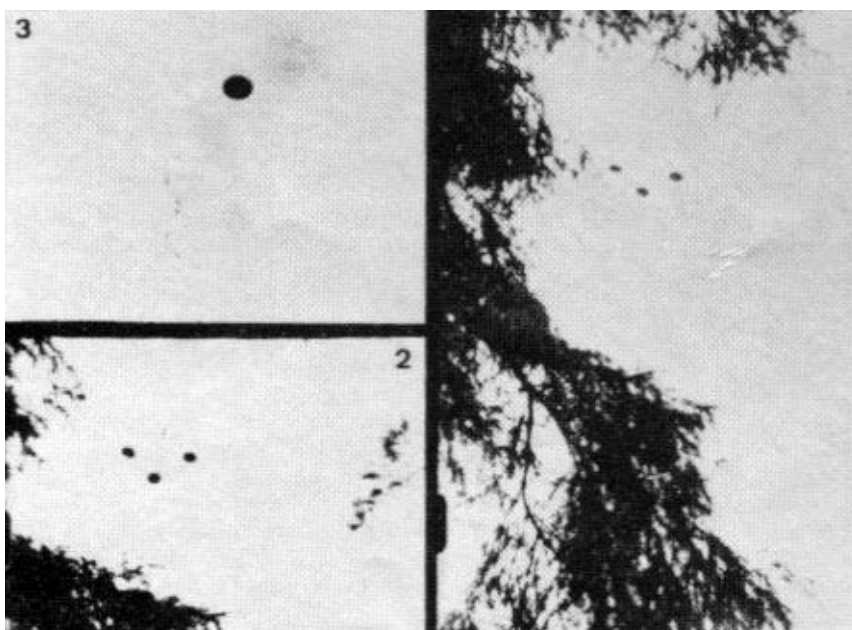
En ny billedserie

Så vidt så galt... I begejstringen over Thörns to billeder glemte man helt, at han kun en måned senere tog en ny serie UFO-billeder. Efter succesen i maj vendte Thörn efter eget udsagn tilbage til skydeterrænet mange gange for at få et glimt af UFOen.

Og endelig den 4. juni 1971 vendte det samme, store fartøj tilbage.

De nye billeder, 7 i alt, var mindre skarpe end de tidligere, eftersom vejret havde været regnfuldt og diset den pågældende dag. Mærkeligt var det, at Thörn denne gang også havde fotograferet 3 mindre objekter, som han fortalte fløj ud af det store fartøj. Den nye billedserie var også taget på militært område, i Frostås øst for Skillingaryd.

GICOFF erfarede, at Thörn ikke havde vist dem alle negativerne, mindst 5 negativer manglede. Under en telefonsamtale bekræftede Thörn, at han ikke havde givet alle negativerne til GICOFF. Hvor mange, og hvad de viste, ville han imidlertid ikke oplyse. Til gengæld fortalte han, at han sammen med en kammerat nogle år tidligere havde fotograferet en UFO, men ikke

Disse tre små objekter blev sluset ud af det store UFO.

fået filmen tilbage fra fremkaldelse.

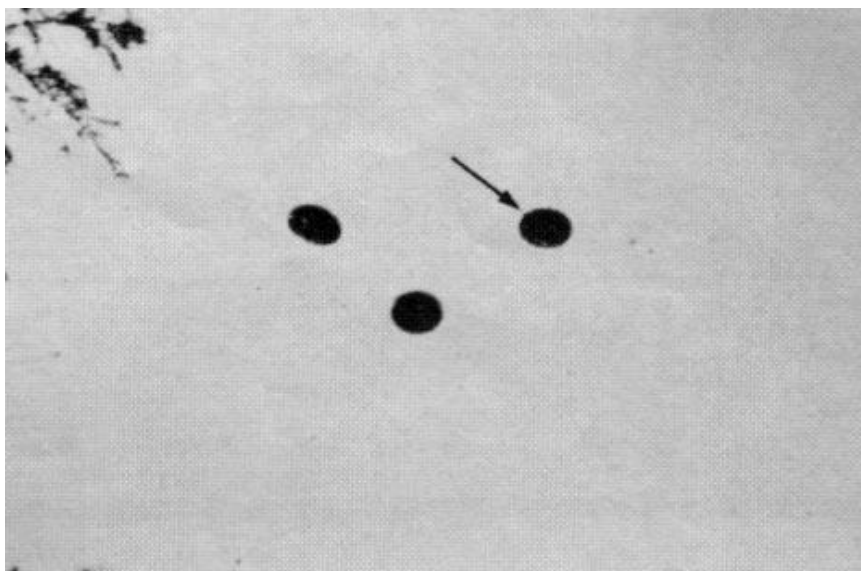
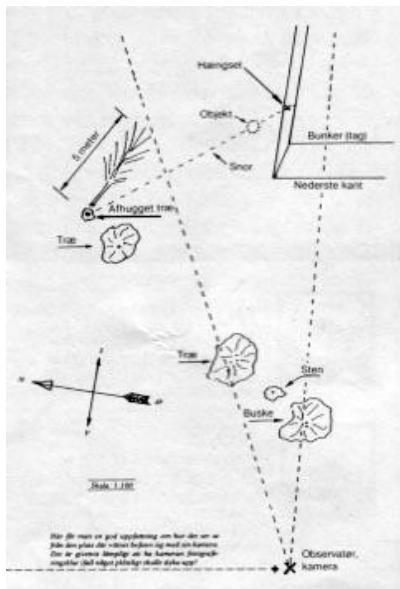
Eksemplarisk efterforskning

Mistanken om svindel voksede allerede inden oplysningerne om Thörns nye billeder kom frem. Også bilekspertes var skeptiske. Objektet lignede nemlig mistænkeligt meget to sammenlagte Chevrolet navkapsler årgang 50-60! Men først i 1977 blev der gjort noget seriøst ved sagen.

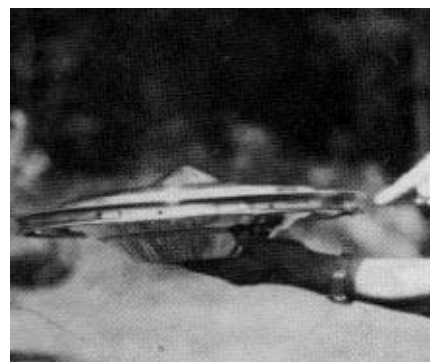
Man havde iagttaget en vis stereoskopisk billedeeffekt, når Thörns to billeder stod side om side og betragtedes med en enkel stereoanordning. Dette blev endnu tydeligere, da billedkopierne blev beskåret og justeret i højden.

Stereoeffekten gav et godt udgangspunkt for videre undersøgelser. Ud fra et stereobillede, et såkaldt fotogram, kan man nemlig udregne et motivs højde, bredde og dybde. Har man blot visse mål af genstande på fotoet, kender kameraets brændvidde, og originalnegativerne, ja så kan man bestemme det afbillede objekts størrelse. Det drejede sig nu bl.a. om at måle de nøjagtige afstande på stedet og eksperimentfotograferer der.

Det blev til flere besøg i skydeterrænet. GICOFF fik tilladelse til at fotografere af de militære myndigheder. Et omfattende matematisk beregningsarbejde påbegyndtes. Nu gjaldt det ikke mindst om at få fat i et kamera af samme fabrikat, som blev anvendt af den 25-årige amatør fotograf. Som følge af kameraets fixfocusoptik, der har en temmelig mangelfuld opløsningsevne fandtes der den mulighed, at tynde tråde, udspændt og fotograferet på omkring 12 meters afstand, ikke kunne påvises selv ved den mest indgående undersøgelse af negativet.

De tre objekter i kraftig forstørrelse. Pilen markerer et lille, sort "udspring", som findes på alle tre objekter.

GICOFF's model magen til Thörns UFO, lavet af to Chevrolet navkapsler. Når det blæser kraftigt gennem de små huller i den øverste navkapsel høres en hvinende lyd.

Lars-Erik Svennberg i færd med at indstille kameraet under de mange prøveoptagelser på det militære terræn.

Foto: GICOFF.

Lars-Erik Svennberg og Leif Nilsson fra GICOFF foretog et beundringsværdigt stykke arbejde på stedet. Et væld af undersøgelser og beregninger måtte foretages, og et mønster tonede frem. Objektet måtte have befundet sig nær bunkeren under fotograferingen og have haft en diameter på under 40 cm!

Endelig tog et medlem af GICOFF til Granats reservedelslager i Jönköping og købte en navkapsel til en Chevrolet årgang 50-60. Derudover købtes et mindre eksemplar af samme bilmærke, men en anden årgang. Delene blev samlet og blev til en rigtig god kopi af det objekt Thörn havde fotograferet. Diameteren var 40 cm, og modellen vejede ca. 1 kg og kunne således let hænges op i nogle tråde.

En UFO fabrikeres

Til slut kom den afgørende prøve i skydeterrænet, hvor respekten for øvelsesområdet giver god mulighed for at fabrikere UFO-fotos uforstyrret.

Navkapslerne blev hængt op i tynde tråde. Der fandtes et hængsel på bunkeren. Mellem dette hængsel og nogle buske kunne tråden spændes ud. Tidligere fandtes der et træ på den modsatte side af bunkeren, men nu var det imidlertid fældet. Nu var alt klart til optagelsen af de nye Skillingarys-UFOfotos. Og resultatet blev forbavsende vellignende!

Under optagelserne bemærkede man en hvinende lyd, ligesom Thörn også havde berettet om. Det blæste kraftigt den pågældende dag, og lyden var såmænd frembragt af vinden, der blev presset gennem de små huller i den øverste hjulkapsel.

Efter denne afsløring af Thörns første billedserie, har man meget vanskeligt ved at fæste lid til billedserien taget en måned senere.

Resultatet af GICOFF's efterforskning blev godt dokumenteret i GICOFF Information, hvor der også blev bragt et resume på tysk, engelsk og spansk - billederne var jo blevet kendt og anvendt verden over.

Thörns billeder ville have cirkuleret som "ægte" UFO-fotos i mange år og skabt debat, hvis ikke en grundig efterforskning havde "aflivet" dem. Gad vide, hvor mange andre af de nuværende, omdiskuterede UFO-fotos - f.eks. Saa-Fee, Schweiz 1975, se UFONyt 1/80 - der kan overleve en lignende efterforskning?

Kilder:

- 1) UFO-Frågeschema, underskrevet af Lars Thörn i Jönköping den 11. februar 1972.
- 2) UFO-NYT 6/71.
- 3) UFO-NYT 1/72.
- 4) UFO-NYT 1/78.
- 5) Sökaren 10171.
- 6) APRO Bulletin, January-February 1972.
- 7) GICOFF Bulletin 4/77.

Det færdige trick-foto anno 1977.

Kaptajn Coyne, 1973

Af Kim Møller Hansen.

Natten var stjerneklar med en sigtbarhed på 24 km og en temperatur på omkring 6°C. Premierløjtnant Arrigo Jezzi fløj helikopteren, der skød en hastighed på 160 km/t. De befandt sig i 762 meters højde over havets overflade. Landskabet bestod af landbrugsarealer med blandet bevoksning og bakker med en højde på mellem 335 og 366 meter.

Den 18. oktober, 1973, fløj 4 mænd, Lawrence Coyne, Arrigo Jezzi, John Healy og Robert Yanacsek, i en UH-1 H helikopter med hjemsted i Cleveland Hopkins luftbasen til Port Columbus, Ohio, for at gennemgå en rutinemæssig lægeundersøgelse. Da undersøgelsen var vel overstået, forlod de klokken 22.00 lægehuset, kørte tilbage til lufthavnen - en afstand på omkring 3,2 km - udfyldte flyveplanen og lettede med helikopteren klokken ca. 22.30.

Nær Mansfield, Ohio, opdagede sergent Healey, som sad til venstre og bag Jezzi, et enligt rødt lys til venstre for helikopteren (mod vest). Lyset fløj mod syd og var kraftigere end navigationslyset på et normalt fly; men eftersom dette eventuelle fly ikke vedkom deres flyvning, nævnte Healy ikke lyset for de andre.

Klokken 23.02, tre eller fire minutter efter Healeys observation, så også sergent Yanacsek, der sad bag kaptajn Coyne i højre side, et konstant rødt lys, denne gang på den østlige himmel. Lyset så ud til at følge helikopteren.

Efter at have betragtet det i måske et minut meldte han det til kaptajn Coyne, der bad ham "holde øje med det".

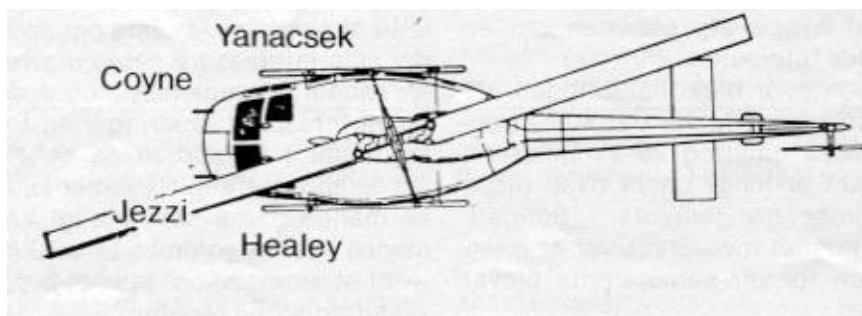
30 sekunder senere meddelte Yanacsek, at lyset så ud til at nærme sig helikopteren. Coyne og Yanacsek iagttog nu lyset fra deres pladser, medens Healey rejste sig og bøjede sig frem mellem sæderne for at kigge med. Jezzis udsyn var spærret.

Lyset nærmede sig hastigt. Coyne overtog styringen af helikopteren og påbegyndte en nedstigning på omkring 152 m/min., og næsten samtidig kontaktede han kontrollårnet i Mansfield, for at høre om der var anden flytrafik i området. Coyne vidste, at en afdeling F-100 jagere var stationeret i Mansfield. Denne type fly må imidlertid ikke flyve så hurtigt i denne lave højde som lyset så ud til at gøre. Efter en indledende svarmelding, hvor Mansfiels-kontrollårnet meldte:

"This is Mansfield Tower, go ahead Army 1-5-triple-4", blev der ikke modtaget yderligere svar fra kontrollårnet, trods det, at helikopterens radio stadig syntes at fungere.

Det røde lys blev stærkere og stærkere og så nu ud til at være på en direkte kollisionskurs med en hastighed på omkring 1.100 km/t. Coyne forøgede derfor straks nedstigningshastigheden til 610 m/min. Den sidste højde han aflæste på højdemåleren var 518 m over havets overflade.

En kollision syntes nu fuldstændig uundgåelig, men så... lyset stoppede og svævede over og foran helikopteren!

Besætningens placering i helikopteren.

Kaptajn Lawrence J. Coyne, 36 år.

Tilknyttet "316th Medivac Unit" i U.S. Army Reserve med rang af fly-helikopter- og søflypilot. Coyne har tidligere været civilbetjent ved politiet i Cleveland, og har de sidste 19 år arbejdet i Army Reserve.

Premierløjtnant Arrigo (Rick) Jezzi, 26 år.

Helikopterpilot og kemiingeniør af uddannelse. Dette var hans første flyvning med Coyne og de andre.

Sergent John Healey, 35 år.

Forhenværende opdager i efterretningsafdelingen ved politiet i Cleveland med 7 års politierfaring.

Sergent Robert Yanacsek, 23 år.

Forhenværende tekniker ved IBM. Har gjort aktiv tjeneste i Vietnam som chef for en helikopterbesætning.

Coyne, Healey og Yanac-sek fortalte senere, at lyset havde taget form af et cigar-formet metalgråt objekt, der fyldte hele frontruden. I objektets "næse" sås et rødt lys, i halen et hvidt lys, og fra objektets bageste del udgik der en karakteristisk pyramide-formet grøn lysstråle.

Pludselig svingede lysstrålen hen over helikopterens næse, videre gennem hovedfrontruden, og gennem den øverste del af cockpitvinduene, som er lavet af grønt plexiglas (for at beskytte mod sollyset), hvorved cockpitet blev badet i grønt lys.

Objektet var helt lydlost, og besætningen mærkede overhovedet ingen uro i luften (turbulens).

Efter få sekunders svæven accelererede objektet og fløj mod vest. Kun det hvide "halelys" var synligt. Coyne og Healey fulgte objektet med øjnene og kunne se, at objektet foretog en tydeligt 45° kursændring mod højre (nord-vest). Jezzi bemærkede ikke kursændringen, ligesom Yanacseks udsyn var spærret.

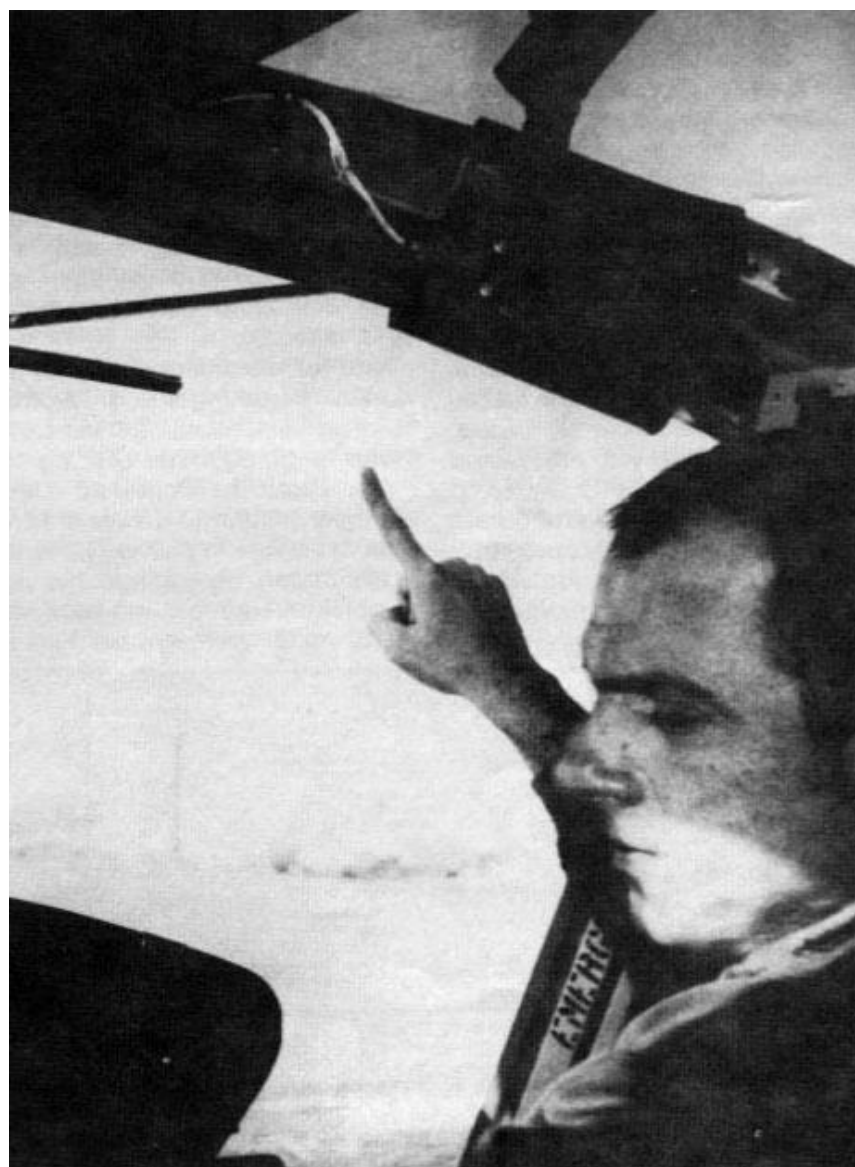
Medens objektet stadig var synligt, aflæste Jezzi og Coyne instrumenterne, der viste, at de befandt sig i 1.067 meters højde over havoverfladen med en stigningshastighed på ca. 305 m/min. Og stangen til højderregulering var i nederste position! Coyne hævede den forsigtigt. Helikopteren steg endnu omkring 90 meter, før den igen reagerede normalt, og besætningen mærkede et let "bump".

Medens objektet fjernede sig forøgedes "halelysets" styrke, samtidig med at objektets hastighed blev større og større. Objektet forsvandt i horisonten mod nord-vest efter at have passeret Mansfield og Mansfield lufthavn.

Coyne manøvrerede helikopteren ned til den tidligere rejsehøjde på 760 meter, og de fik uden besværradiokontakt med Akron-Canton. Turen fortsatte til Cleveland uden yderligere hændelser.

Kaptajn Coyne foran UH-1 helikopteren og et kig ind i helikopteren.

Kaptajn Coyne: "... og objektet var lige der foran os. Jeg kunne se det meget tydeligt..."

Den følgende dag henvendte kaptajn Coyne sig til P. J. Vollmer, chefen for flyveledelsen i Hopkins-området, for at forhøre sig om, til hvilken instans han skulle indrapportere hændelsen.

Om sit møde med Coyne, siger Vollmer i et senere interview med J. Allen Hynek:

"Jeg vil aldrig nogensinde glemme den mand, da han kom her ind. Jeg har kendt Coyne i nogen tid, ikke personligt, men personligt sætter jeg særdeles stor pris på hans ærlighed og evner. I en sag som denne kender jeg ingen anden, som jeg ville stole mere på. Jeg stoler på hans dømmekraft uden den mindste tvivl. Jeg ved ikke, hvad der skete, men en ting ved jeg - jeg kunne mærke det på en svag skælven i hans stemme - han var chokeret.

Det er mit indtryk, at han inderst inde følte, at han måtte fortælle om det. Denne viden og information. Han havde behov for at indrapportere det et eller andet sted, men han vidste ikke, hvor han skulle henvende sig."

P. J. Vollmer kunne imidlertid ikke foreslå nogen officiel instans, så sagen lå stille, indtil Coyne fortalte om oplevelsen til sin fætter, der er journalist ved »Cleveland Plain Dealer«.

Hændelsen blev således første gang omtalt den 21. oktober 1973; men der var tilsyneladende stadigvæk ingen interesse for sagen fra myndighedernes side.

For at få hændelsen registreret udfyldte Coyne en måned senere en såkaldt »Operational Hazard«-rapport - en rapport der udfyldes, når militærpersonel har været udsat for fare i forbindelse med brugen af fly, helikopter o.lign.

Efterforskningen

Lederen af Center for UFO Studies (CUFOS) dr. J. Allen Hynek og CUFOS-medarbejderen Jennie Zeidman, der i øvrigt var Hyneks assistent under hans første år som konsulent for Projekt Blue Book, har gennem halvandet år undersøgt denne sag meget grundigt, og har bl.a. mange timers båndoptagelser med alle de involverede personer.

Det første båndoptagede interview blev imidlertid ikke foretaget af Hynek og Zeidman, men af en ven til sergent Healey i Cleveland Police Department. Interviewet fandt sted den 19. oktober, 1973, kun 18 timer efter den hårrejsende begivenhed.

Bortset fra små variationer, der er forventelige i vidneudsagn tænk blot på øjenvidneberetninger, der drejer sig om trafikuheld - er de fire personers beretninger om, hvad der skete den 18. oktober 1973, identiske.

Ved at sammenholde de fire vidners beretninger har Zeidman fået fastslået, at objektet var ca. 18 meter langt, 30 meter over og 152 meter foran helikopteren. Dette stemmer imidlertid dårligt med, at objektet ifølge vidnerne fyldte hele frontruden. Beregninger har vist, at objektet i så fald må have været 20 meter væk og have haft en længde på ikke mindre end ca. 30 meter.

Objektets hastighed varierede under observationen fra 0 til 1.100 km/t., og det var i stand til at accelerere og decelerere meget hurtigt, ligesom der blev iagttaget i hvert fald mindst et skarpt drej.

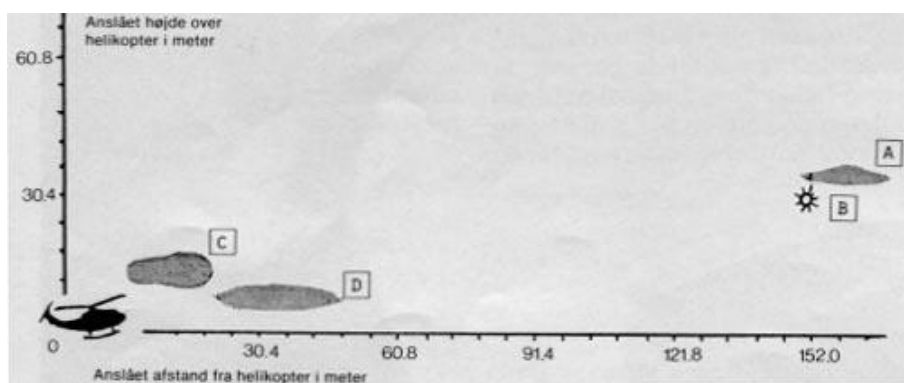
Observationstiden varierer, fordi ikke alle havde mulighed for at se objektet i lige lang tid, men det er muligt at beregne en gennemsnitsobservationstid på 300 sekunder med en usikkerhed på 30 sekunder.

Lad os se nærmere på observationens mest bemærkelsesværdige punkter og de mulige forklaringer.

Objektet

Jennie Zeidman har undersøgt, hvorvidt det observerede fænomen kan have været et *højtudviklet fly eller et meteor*.

Følgende data fra observationsberetningerne taler imod fly-hypotesen: Objektet kunne decelerere fra høj hastighed til svæven på få sekunder. Objektet fløj meget hurtigere end det er tilladt i denne højde.

A. Coyne og Healy beskrev objektet som 30 m over og 150 m foran helikopteren med en længde på 18 m.

B. Jezzi beskrev en kraftig hvid lyskugle 30 m over og 150 m foran helikopteren.

C. Vidneme på jorden så helikopteren og objektet i umiddelbar nærhed af hinanden.

D. Beregninger foretaget af CUFOS viser, at objektet må have været 30 m langt og 20 m fra helikopteren.

Objektet forårsagede ikke turbulens og var i øvrigt lydløst.

Ingen vinger, understel eller lodrette eller vandrette stabilisatorer blev observeret på objektet trods det, at det demonstrerede sin evne til at ændre eller opretholde højde og retning og at ændre hastighed.

Lysenes placering på objektet passer ikke til lysføringen på noget kendt luftfartøj - lige meget hvor

- meget man så end vender og drejer dette luftfartøj. Og i øvrigt var lysene konstante.

- En officer fra indflyvningskontrollen i Mansfield lufthavn har oplyst, at det sidste F-100 jetfly landede i Mansfield klokken 22.47 mere end et kvarter før helikopterens nærkontakt!

- Imod meteor-hypotesen taler bl. a. dette:

Det røde, hvide og grønne lys sad i bestemte positioner på objektet.

- Der blev ikke iagttaget nogen hale eller langvarigt efterbillede eller lign.

Objektets flyvemåde strider imod meteorers flyvemåde.

Objektet blev iagttaget i ca. 300 sekunder, hvorimod de længstlevende meteorer under de bedste vejrforhold er synlige i 30-40 sekunder.

• "Suget" op af UFO?

- Terrænet sydøst for Mansfield er de højeste steder 396 meter over havets overflade. Coyne rapporterede, at da det røde lys nærmede sig og en kollision syntes uundgåelig, var den sidste højde han aflæste 518 meter, med en nedstigningshastighed på 610 m/min. Under efterforskningsarbejdet erfarede Zeidman, at hændelsen fandt sted over Charles Mill Reservoir, der ligger i 304 meters højde, og hvor de omkringliggende træer er omkring 9-15 meter høje.

De 518 meter, som Coyne aflæste, svarer derfor til en faktisk højde over trætoppene på 199-205 meter. Det vil sige, at med en nedstigningshastighed på 610 m/min., ville der kun gå omkring 20 sekunder, inden helikopteren ville blive knust mellem træerne. Dette, begrænser også den tid piloterne kan have haft deres opmærksomhed rettet mod det ukendte objekt.

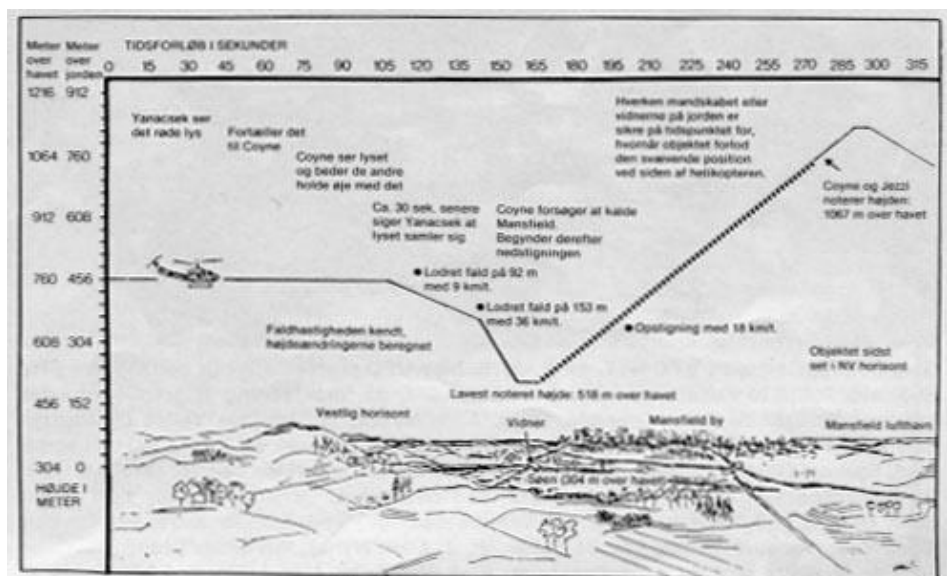
Men helikopteren forulykkede som nævnt ikke. Derom fortæller Coyne:

"Årsagen til at vi ikke blev knust mod jorden, er den, at jeg kunne se jorden. Jeg har nattesyn. Vi var måske nede i 152 meters højde. Men jeg har fløjet i lav højde utallige gange - 60 meter, ja selv 15 meter. Det afhænger af elledninger og andre forhindringer."

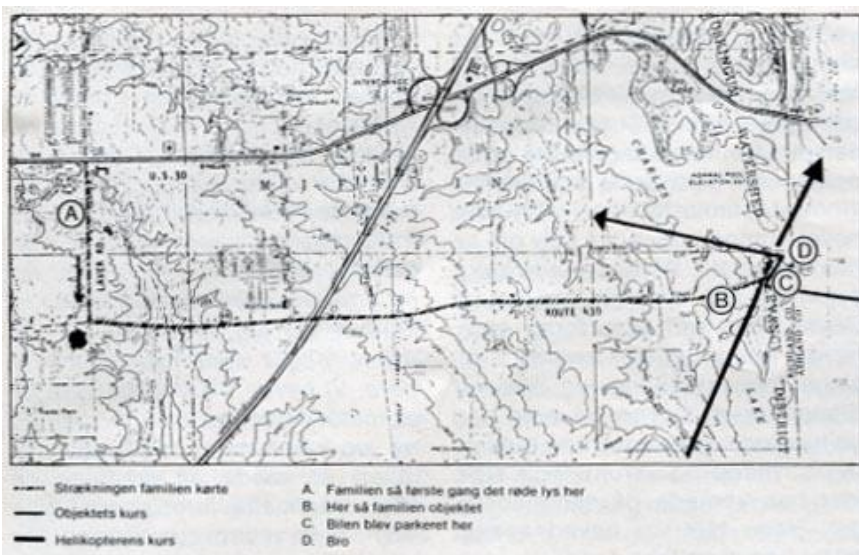
Det vides ikke helt præcist i hvilken højde helikopteren afsluttede dykket og begyndte at stige, men ændringen kan ikke have været brat, for ingen af besætningsmedlemmerne mærkede nogle g-kræfter forårsaget af en pludselig retningsændring. I øvrigt blev helikopteren meget grundigt undersøgt dagen efter hændelsen, og der blev ikke fundet skader forårsaget af en eventuel kraftpåvirkning.

Coyne fortæller, at stangen til højderegulering var i nederste position, da han opdagede, at de rent faktisk steg i stedet for at dykke. Han husker, at hans venstre arm var strakt, medens han holdt om stangen. Da Jennie Zeidman i et interview med Coyne og Yanacsek påpegede, at hvis Coyne under observationen var tilbagelænet og så op gennem de øverste grønfarvede vinduer, kunne han ubevidst have hevet stangen op, også selv om armen var strakt. Dertil svarede Yanacsek, at han tydeligt husker, at Coyne, der sad lige foran ham, havde krummet sig fremad i en slags forsvarsstilling, og ikke var tilbagelænet. Coyne var enig heri og huskede, hvorledes han instinktivt stivnede og "krummede sig", idet han ventede på sammenstødet. Hans blik var hovedsageligt rettet ligeud og ikke opad.

UFO-skeptikeren Philip J. Klass mener, at den uventede stigning skyldes, at Coyne eller Jezi ubevidst under observationen, af den svævende UFO har bragt helikopteren ud af dykket og iværksat en stigning, idet

• De anslåede fald og stigninger tager ikke højde for den yderligere tid, der er nødvendig for acceleration og deceleration.

Objektets og helikopterens kurs som beskrevet af vidnerne på jorden.

Indflyvningskontrollen kunne derfor ikke høre dem.

Men er svigtende radiokommunikation nogen usædvanlig begivenhed, og havde den i dette tilfælde noget med objektet at gøre?

Jezzi: "Nej, ikke for den type. Det sker af og til. Fordi vedligeholdelsen ikke er den bedste. Hvis transmissionen f.eks. er dårlig, kan den lige pludselig blive meget fin for i næste øjeblik igen at blive forkludret. Så jeg ved ikke, om det havde noget med hændelsen at gøre. Vi havde VHF-sender. Nogle af maskinerne har ikke to radioer, og jeg kan huske, at det altid var svært at sende og modtage på UHF, fordi alle foretrak at bruge VHF, men vi prøvede at modtage på VHF og at sende på UHF... Fox Mike... hele molevitten, og vi kunne ikke få kontakt, før vi var nær ved Cleveland."

Som udførligt omtalt i UFO-NYT, nr. 2, 1979, blev UFO-problematikken behandlet i FN's Specielle Politiske Komite den 27. november 1978, på foranledning af premierminister (nu fhv.) Sir Eric M. Gairy, Grenada. Dr. J. Allen Hynek, dr. Jacques Vallee og kaptajn Lawrence Coyne var medlemmer af Grenadas delegation. Hynek og Vallee talte til komiteen, ligesom Coyne (nu oberstløjtnant) berettede om sin oplevelse den 18. oktober 1973. På dette foto, der stammer fra et møde med daværende generalsekretær Kurt Waldheim den 14. juli 1978, ses bl.a. fra venstre den fhv. amerikanske astronaut Gordon Cooper, dr. Jacques Vallee, Claude Poher, dr. J. Allen Hynek, Grenadas premierminister Sir Eric M. Gairy og FN's generalsekretær Kurt Waldheim. Med briller ved højre side af Waldheim ses Morten Gleisner fra den politiske Komite, skjult bag dr. Saunders, herren med det lyse hår og skæg, sidder Leonard Stringfield.

de vidste at helikopteren ellers ville blive knust mod jorden inden for få sekunder. Denne ubevidste handlen mener Klass er forventelig af en erfaren pilot.

Radio black out

Radiokommunikationen svigtede efter få sekunder, da det ukendte lys nærmede sig. Coyne og derefter Jezzi prøvede forgæves radioens forskellige frekvenser flere gange. De kunne høre kanaltonen, hver gang de skiftede frekvens. Radioen virkede, men der var ingen transmission.

Dagen efter ringede Coyne til kontrollårnet i Mansfield og bad dem gennemspille båndene fra den foregående nat. Coyne fik at vide, at man i kontrollårnet havde hørt dem den pågældende aften, men at man ikke kunne finde samtalen på båndene. Heller ikke den indledende samtale, som forløb normalt, er blevet fundet på båndene den dag i dag.

Philip Klass bad under sin efterforskning af sagen kaptajn Coyne om at udføre et forsøg, næste gang han befandt sig på observationsstedet. Coyne skulle prøve at få radiokontakt med kontrollårnene i Mansfield, Cleveland, Columbus og Akron-Canton.

Ifølge Klass udførte Coyne forsøget og meddelte Klass, at han ikke var i stand til at få radioforbindelse med Cleveland, Columbus og Akron-Canton, simpelthen fordi han var uden for deres rækkevidde i denne relativt lave højde. Han i kunne imidlertid godt få kontakt med Mansfield.

Klass mener, at der kan være flere årsager til, at Mansfield ikke

svarede Coyne den 18. oktober. Eksempelvis fejl ved on-off knappen på mikrofonen, travlhed i kontrollårnet med vejledning af andre luftfartøjer, helikopterens skrog kan have skærmet for helikopterens antenne i retning af kontrollårnet og for hurtige frekvensskift på helikopterens VHF-radio kan have betydet, at radioen ikke fik den fornødne tid til at stabilisere sig på den valgte kanal.

Kommunikationssvigtet behøver derfor ikke nødvendigvis at have været en mystisk hændelse forbundet med det ukendte objekt.

Roterende kompas

En ny og tidligere ukendt detalje dukkede op under efterforskningsarbejdet. Under observationens mest hektiske sekunder, da helikopteren var dykket og efter at den grønne lysstråle havde gennemtrængt cockpittet, begyndte magnetkompasset at rotere langsomt med ca. 4 omdrejninger pr. minut.

Kompasset havde altid fungeret upåklageligt, men efter hændelsen var det totalt ødelagt og måtte udskiftes.

Hvis man nu skal være rigtig negativ og ræsonnere som Philip Klass, så har Coyne, Jezzi, Healey og Yanacsek blot set et stort meteor, hvor lyset fra halen har oplyst cockpittet og givet en illusion om et svævende, lysende objekt. Dette har sammen med helikopterens mystiske flyvemåde, der skyldes de veltrænede piloters rådsgare og ubevidste handlen, og radioproblemerne, som har normale årsager, overbevist besætningen om, at den har været ude for noget uforklarligt.

MEN så let er det nu ikke at afvise helikopterbesætningens beretning, i hvert fald ikke med mindre man lukker øjnene for, at deres historie støttes af 5 andre personer, der overværede mødet mellem UFO og helikopter!

Vidner søges og findes

Den 19. august, 1976, bragte Mansfield-avisen, »News Journal«, en artikel om Coyne-sagen og efterlyste samtidig eventuelle andre vidner til hændelsen. Vidnerne skulle hen vende sig til en lokal UFO-gruppe i Ohio kaldet »Civil Commission On Aerial Phenomena (CCAP). Artiklen gav pote.

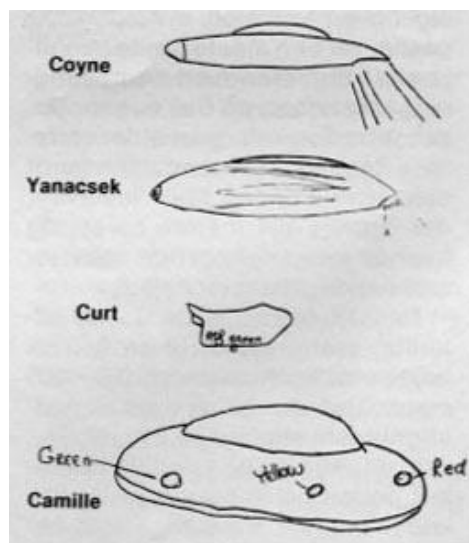
Fem personer, fru C., hendes 3 børn: Charles (13 år), Camille (11 år) og Curt (10 år) samt et andet familiemedlem Karen B, havde fra deres bil på Laver Road og hovedvej 430 set det røde lys, og ved Charles Mill Reservoir overværede de mødet mellem de to fartøjer. De fem personers vidneudsagn bekræfter helikopterbesætningens, hvilket ses i nedenstående oversigt, hvor de punkter der stemmer fuldstændig overens er opstillet.

- Datoen var den 18. oktober 1973, og tidspunktet et par minutter over 23.
- Hændelsen fandt sted øst for Mansfield, Ohio, øst for 1-71 og øst for Mansfield NDB (non-directional beacon).
- Helikopteren kom fra sydvest.
- Objektet kom fra øst-sydøst.
- Det konstante røde lys var forrest på objektet.
- Der var en kortvarig kraftig grøn lysstråle.
- Bortset fra lysstrålens kortvarige opblussen, var det røde lys dominerende.
- Objektet var ikke helt symmetrisk.
- Objektet befandt sig over helikopteren.
- Helikopteren foretog ingen kursændringer. Dens sidste retning var nordøst.
- Objektet blev sidst set i nordvest.
- Objektets bane, som er beskrevet af vidnerne på jorden, stemmer med besætningens udsagn.

På baggrund af sine undersøgelser konkluderer Center for UFO Studies, at objektet, som Coynes besætning og vidnerne på jorden observerede, forbliver uidentificeret.

Kilder:

1) »The Encyclopedia of UFOs«, Ronald D. Story, Doubleday, New York, 1980.

Her ses vidnernes forskellige opfattelse af, hvorledes objektet så ud.

- 2) »A Helicopter-UFO Encounter Over Ohio«. Jennie Zeidman, CUFOS, 1979.
- 3) »UFOs Explained«, Philip J. Klass, Random House, New York, 1974.
- 4) UFO-NYT, nr. 2, 1979.

Pascagoula, 1973

Af Kim Møller Hansen

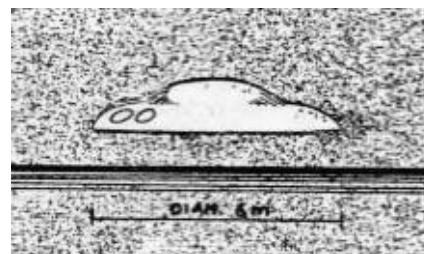
Calvin Parker, 19 år, og Charles Hickson, 45 år, begge skibsværftsarbejdere, sad på en mole og fiskede ved Pascagoula flodens munding i Mississippi. Det var sent på dagen den 11. oktober 1973. Begge mænd hørte pludselig en summende lyd. De vendte sig om og så et stort, lysende og ovalt objekt, der lagde an til landing. Da objektet stod stille på jorden, kom tre væsner ud og ligesom svævede hen mod de to mænd. Hickson og Parker stirrede skrækslagne på væsnerne og overvejede at springe i floden - men blev siddende lammet af skræk. Parker besvimede af bare angst, og begge mænd blev båret ind i objektet af væsnerne.

Ombord i fartøjet blev Hickson lagt på en briks og undersøgt af et "øje-lignende" instrument. Medens undersøgelsen stod på, forlod væsnerne rummet, men Hickson lå som lammet, så flugt var umulig. Kort efter blev mændene ført ud af fartøjet og efterladt på flodbredden, hvor Hickson så fartøjet forsvinde på nattehimlen.

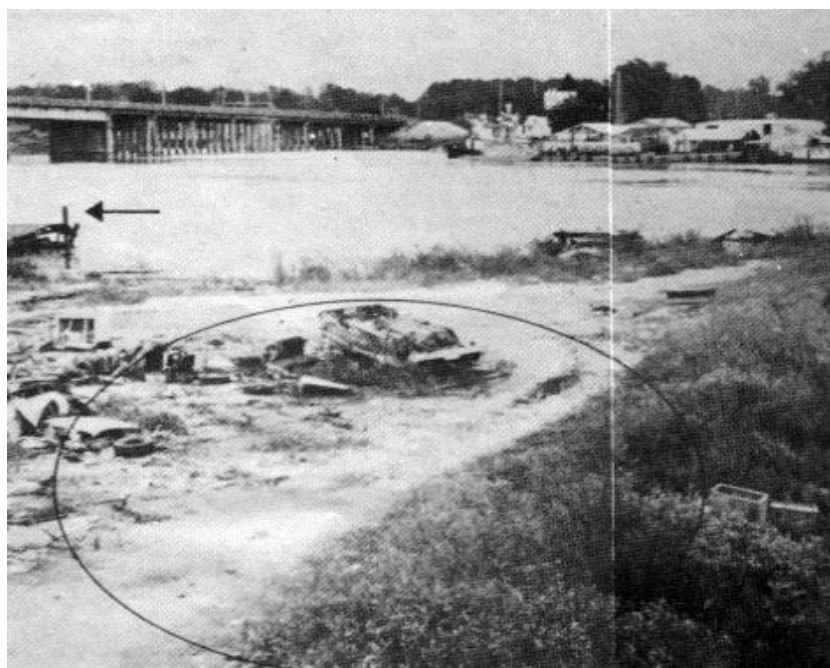
I den følgende time overvejede mændene, hvad de skulle gøre. Skulle de gå til politiet og løbe risikoen for latterliggørelse? For at få styr på nerverne tog de et par gode mundfulde af whiskyen i Hicksons bil. De overvandt frygten og begav sig til redaktionskontoret på »Mississippi Daily Press«. Her var der imidlertid lukket, og så gik turen videre til sherifkontoret.

De to mænd fortalte deres fantastiske historie til betjentene Fred Diamond og Glen Ryder, og blev derefter efterladt i et værelse med en båndoptager kørende, hvilket de ikke var klar over. De tilbragte ventetiden med at diskutere, om man ville tro dem eller gøre dem til grin og snakkede desuden om selve oplevelsen. Den meget tydelige angst, som begge mændene viste, gjorde indtryk på betjentene.

Under interviewet på sherifkontoret understregede Hickson, at de overhovedet ikke ønskede sagen nævnt i medierne. - Næste dag var begge mænd verdensberømte! To kendte ufologer skulle interviewe dem, en sagfører ville hjælpe dem, og offentligheden ventede på deres beretning...

Vidnetegning af objektet.

Landingsstedet ved Shavpeter skibsværftet i Pascagoula. Pilen viser molen hvorpå, Hickson og Parker befandt sig.

Eksperterne ankommer...

Kl. 9 om morgenen den 12. oktober modtog APRO en telefonopringning fra Louis Daugherty, radioamatør og medlem af APRO's ledelse. Han gengav kort indholdet af en radioudsendelse, der omtalte, at de to mænd var blevet bortført af mærkelige væsner ved Pascagoula, Mississippi, natten før.

Efter at have fået hovedtrækkene i historien fortalt, kontaktede APRO sherif-kontoret i Pascagoula, og efter at have forsikret assistenten, som tog telefonen, at APRO ville foretage en videnskabelig undersøgelse af tilfældet, samtykkede han i at råde de to vidner til at samarbejde.

Det var først meningen at to af APRO's konsulenter skulle anmodes om at tage til Pascagoula - en ingeniør eller fysiker og en psykolog, og at den sidstnævnte skulle anvende hypnose, så oplysninger, der var glemt eller fortrængt på grund af chok, evt. kunne opnås. To psykiatere og en psykolog blev spurgt, men alle var optaget på det pågældende tids-punkt. Derefter kontaktedes dr. James A. Harder, APRO's konsulent på det ingeniørmæssige område, som også er en kvalificeret hypnotisør, og som i andre tilfælde ved nærobservationer af UFO'er havde anvendt denne teknik. Heldigvis kunne dr. Harder tage afsted samme dag, og var ved 14.30-tiden på vej mod Pascagoula.

Senere på eftermiddagen modtog mr. Lorenzen, en af APRO's chefer, en opringning fra dr. J. Allen Hynek, daværende chef for Lindheimer Observatoriet og Afdelingen for astronomi ved Northwestern University. Dr. Hynek ønskede at vide, om

Pascagoula-sagen havde noget på sig. Mr. Lorenzen fortalte, at han mente at tilfældet fortjente en omhyggelig undersøgelse og at dr. Harder var på vej.

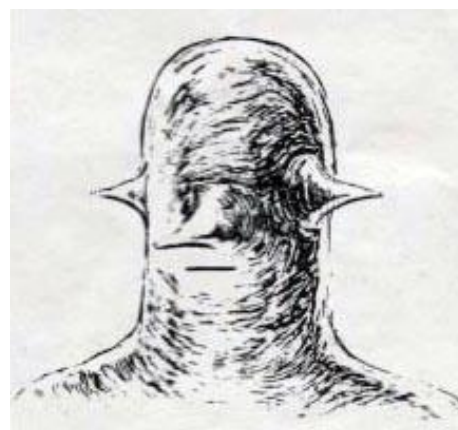
Lørdag morgen den 13. oktober interviewede dr. Harder de to hovedpersoner i sagen, Charles Hickson, 45 år, og Calvin Parker, 19 år. Dette interview bekræftede de hovedtræk, som APRO havde fået fra sherif Barney Mathis og assistent Glen Ryder, hvor sidstnævnte var den første, der havde talt med de to vidner efter deres oplevelse.

Dr. Harder gav følgende rapport, baseret på sine notater: *"Efter at være ankommet lørdag ved 10-tiden blev jeg bragt til kontorerne på J. Walker Skibsbygger Kompagni. Lægen Julius Bosco, advokaten Joe Colingo, ejeren af skibsværftet Jack Walker, sherif Barney Mathis og detektiven Thomas Huntley var alle til stede. Mr. Colingo kom med nogle indledende bemærkninger om, at Hickson og Parker var ivrige efter at fortælle deres historie til videnskabsmændene og embedsmændene, men var meget trætte af at snakke med journalisterne. En del journalister var mødt op på dette tidspunkt.*

Charles Hickson og Calvin Parker blev derefter hentet ind af en af de opsynshavende på værftet (hvor begge vidner arbejder) for at tale med mig. Jeg præsenterede mig som en repræsentant for APRO. Til indledning fortalte jeg, at de var blandt det meget begrænsede antal personer, der havde haft en sådan oplevelse. Jeg spurgte dem, hvordan 'væsenerne' så ud og fik en beskrivelse, der bl.a. indeholdt følgende: 1. ingen hals og ingen hjelm, 2. krabbelignende hænder med to fingre, begge lige store og på størrelse med en hånd.

Jeg spurgte ikke om noget af det, der tidligere havde været bragt i aviserne og foreslog, at vi lod de to mænd tage hjem for at hvile, og at vi genoptog samtalerne senere på dagen, når dr. Hynek og De. Bridges, en psykiater, var til stede. Vi enedes om at starte igen ved 15.30-tiden. Før vi skiltes gav jeg gruppen et kort resume af tidligere tilfælde (Hill, Villa Boas) og stillede yderligere et par spørgsmål. En yderligere kommentar var her: 3. en »spaltelignende mund».

Da dr. Harder interviewede advokaten Joe Colingo, sagde denne: *"Da jeg først mødte dem (Hickson og Parker), var de så rystede som jeg nogensinde har set to voksne mennesker. De var*

Under et »Dick Cavett Show« lavede Tony Accuso denne tegning af Pascagoula-væsnet efter Hicksons anvisninger.

dødsens forskrækkede, faktisk i en nervøs choktilstand. Det var tydeligt, at begge var bange og ikke var interesserede i offentlig omtale. Af dem begge og af skibsværftets ejer blev jeg anmodet om, at bringe dem til de relevante myndigheder, og om at afdæmpe journalisterne.”

Hypnose

Under interviewet lørdag morgen den 13. fortalte dr. Julius Bosco de to mænd, hvorledes hypnose kunne hjælpe dem til at få klarhed på tankerne, få dem til at huske bedre, og hvordan det måske også kunne hjælpe dem til at få bugt med den nervøsitet de følte. Dr. Harder tilføjede, at hypnosen muligvis kunne lette den hovedpine, som Hickson led af. Både Hickson og Parker var bange for at blive hypnotiseret, men efter at dr. Bosco og en værftsarbejder som frivillige ”ofre” om eftermiddagen havde demonstreret metoden, overtaltes Hickson til et forsøg. Harder hypnotiserede ham, men der opnåedes kun få yderligere oplysninger. Hickson blev dog på denne måde befriet for sin hovedpine.

Søndag morgen d. 14. oktober interviewede og hypnotiserede Harder igen de to mænd.

Presseudtalelser

Efter to dages krydsforhør udtalte Harder og Hynek sig til pressen. Omtalen blev stor, men unøjagtig, og gav hændelsen større troværdighed, end den fortjente.

Da journalister lørdag den 13. oktober interviewede Hynek, sagde denne: *”Dette drejer sig ikke om uligevægtige personer, de er ikke tossede”*. De følgende citater, der mange steder blev tillagt Hynek, skyldes i virkeligheden Harder: *”Der var ganske bestemt noget her, der ikke var jordisk... Hvor de kom fra og hvorfor de var her, kan man kun gisne om, men det faktum, at de er her (på denne planet) er sikkert over enhver tvivl.”*

Harder sagde ligeledes, at Hickson og Parker havde været ude foren oplevelse, som de havde været totalt uforberedt på. Han sammenlignede deres oplevelse med den, en australsk urindbygger, der pludselig står over for en jumbo-jet, har. Han sagde også at deres oplevelse ”virkelig var ægte. Det var ikke nogen hallucination!” Det ville være så godt som umuligt for de to mænd at simulere deres følelser af rædsel, mens de var under hypnose. En journalist spurgte, om der var noget, der tydede på, at de mærkelige væsener var fra en anden planet, hvis det var tilfældet, var de fjendtlige? Hertil svarede Harder, at hvis en videnskabsmand tager en laboratoriemus op, vil det gøre musen rædselsslagen, hvad enten han har onde hensigter eller ej. Han afsluttede interviewet med at sige at *”de må være i besiddelse af en teknik langt forud for vor, der kan fremstille et fartøj, der kan flyve fantastisk hurtigt uden at brænde op... lad os håbe, at deres avancerede teknik ikke har været så destruktiv som vor egen.”*

Charles Hickson.

Flyvevåbnets hemmelige rapport

Allerede dagen efter deres oplevelse, dvs. den 12. oktober 1973 blev Hickson og Parker bragt til Keesler Air Force Base i nærheden af Biloxi. Her blev de først undersøgt for bestråling uden, at man påviste tegn herpå, og derefter blev de grundigt interviewet af militærpersonel.

En afskrift af interviewet blev aldrig offentliggjort, selv om man fra flyvevåbnets side havde lovet at sende en kopi til sheriffen i Jackson County. Nu har den amerikanske ufo-forening MUFON modtaget en kopi af afskriften via Ran Stanford fra Austin, Texas. Han havde fået kopien af faderen til en af de officerer, der deltog i interviewet.

I det følgende bringes det vigtigste fra afskriften, der af redaktionelle grunde er forkortet.

Det følgende er en afskrift af en rapport udført 12. oktober 1973 og med følgende civile deltagere:

Hr. Charles Hickson, 2722, Apt. 1, College Villa Apt., Pascagoula, MS.

Hr. Calvin Parker, Jr., samme adresse.

Følgende personer fra det offentlige deltog:

Oberstløjtnant Derrington, Sikkerhedspolitiet.

Oberst Amdall, Formand, Sundhedsstyrelsen.

Oberst Rudolph, Hospitalsstyrelsen.

Oberst Hanson, Veterinærkontrollen.
Oberstløjtnant Gibson, Administrator.
Major Winans, Mediciner.
Kaptajn Hoban, Sikkerhedspolitiet.
Sergent Russell, Sikkerhedspolitiet.
T.E. Huntley, Detektiv ved politiet i Jackson County, Pascagoula.
Joe Colingo, Advokat, Pascagoula.

Hickson og Parker erklærede samstemmende, at de begge var ansatte hos F.B. Walker & Sons i Pascagoula.

To andre personer, der rapporterede, at de havde set et objekt på omtrent samme tid, var:

Raymond Broadus, embedsmand i kriminalforsorgen.

Larry, Larry's Standard Benzintank, Market & Hickway 90, Pascagoula.

Oberstløjtnant Derrington: *Jeg tror, at det er bedst, De med egne ord fortæller, hvad der er sket, så kan vi senere udspørge Dem om detaljer.*

Charles Hickson: *I aftes - jeg arbejder på værftet, og da jeg kom hjem, besluttede vi os til at tage ud at fiske. Men da tidevandet ikke passede, brugte vi ikke båden, men mente, vi kunne tage hen til - jeg ved ikke, hvor godt De kender det område, hvor kornkranen står - flodens vestlige bred ved værftet. Da vi havde fisket en tid uden held, sagde jeg til Calvin, som jeg var sammen med, at vi skulle gå lidt længere op mod værftet. Jeg har tidligere fisket der, og jeg synes, det er et godt sted. Vi havde ikke været der ret længe - vi sad bare der på bredden og fiskede - da vi pludselig hørte en lyd. Tja, det jeg først hørte, var en summen. Jeg ved egentlig ikke, hvorfor jeg vendte mig om. Jeg tror, det var for at se, hvad det var. Det var et blåt lys - et virkeligt lys, et klart, blåt lys. Det kan være, det var violet eller noget i den retning. Det, jeg mener, er, at det var blåt, da jeg fik øje på det. Da jeg fik øje på lyset, var det som om det standsede. Jeg mener, det var omkring 8 til 10 m fra os, og jeg gjorde mig ingen tanker om det. Jeg var skrækslagen. Jeg var bange, og jeg kunne se, at det var han (Calvin) også. Det så ikke ud til at have en dør. Det så ud som om den ene ende åbnede sig. Der kom tre tingester ud af den - og de rørte ikke jorden - svævede bare, De ved, langsomt ca. en halv meter over jorden. Jeg troede ikke, hvad jeg så.*

Derrington: *De siger, at der kom tre tingester ud af den. Hvordan så disse tre tingester ud?*

Hickson: *På den afstand jeg så dem, er det svært at sige.*

Derrington: *Hvor stor var den svævende genstand?*

Hickson: *Den var ikke rund. Den virkede oval og var omkring 2,5 m bred, den var lidt længere, end den var bred og altså mere end 2,5 m. Da de kom hen til os, - en på hver side - mærkede jeg ikke noget særligt, da de rørte ved mig. Det forbløffede mig, at de bare sådan løftede mig.*

Derrington: *De blev løftet?*

Hickson: *Jeg var så bange, at jeg ikke så efter, hvad de gjorde ved ham - jeg fulgtes med. De bar mig gennem - jeg ved ikke, hvad det var - og så var vi inde i denne tingest - det er hvad jeg ved - jeg mærkede stadig intet. Det så ud som om hele rummet glødede. Jeg så ingen lamper - det glødede bare. Der var ingen stole eller andet at se. Jeg så ingen instrumenter, selv om jeg så ting, jeg ikke ved, hvad var. Der var noget derinde.*

Derrington: *På hvilken tid af dagen var det?*

Hickson: *Det var nat.*

Derrington: *Hvad var klokken?*

Hickson: *Ja, jeg ved ikke, hvad klokken var, da jeg ikke har et ur. Det var længe efter solnedgang.*

Derrington: *Længe efter solnedgang?*

Hickson: *Ja, jeg ved ikke - det kunne sammenlignes med et øje - men det var så stort som en kugle, men det fløj rundt om mig.*

Derrington: *Den tingest eller person, der hentede Dem, har De nogen fornemmelse af, hvad det var?*

Hickson: *Ja hr. Det lignede et menneskeligt væsen, men havde ingen hænder. Det havde gribeklør eller sådan noget.*

Derrington: *Kan De fortælle, om det så mere mekanisk ud end menneskeligt?*

Hickson: *Nej. Jeg ved ikke, om det så mere mekanisk ud end menneskeligt. De så for mig blege ud. Jeg husker især, at jeg så efter det, jeg mente, var deres fødder, men der var ingen tæer eller noget, der lignede tæer. De var næsten runde. Det så ud som om det, de havde på, sad meget tæt. Men jeg så intet tøj. Jeg ved ikke, om det var fordi, jeg var rædselsslagen, men jeg så ikke hår eller andre træk hos dem. Der høstes en slags lyd fra en af dem. Det er svært at sige, hvilken lyd, det var, men fra de to andre - hørte jeg ikke en lyd; Inde i fartøjet hørte jeg ingen lyd.*

Derrington: *De nævnte tidligere, at der høstes en lyd, da tingen nærmede sig.*

Hickson: *En summende lyd.*

Calvin Parker: *Jeg vendte mig, og der var den.*

Detektivy Huntley: De sagde, der var øjne, en mund og en næse.

Hickson: Ja, men jeg ved ikke, om man kan kalde det en næse. Det var noget der sad på kroppen, og en genstand stak frem mellem øjnene, og det så ud, som om der var en åbning underneden og noget på siden, der kunne ligne ører, jeg ved det ikke.

Parker: Da de tog fat i mig og førte mig mod skibet, mistede jeg bevidstheden, men det lignede et spøgelse. Det var lige som om, der kom noget gennem væggen der.

Hickson: Jeg tror ikke, jeg mistede bevidstheden, mens jeg var inde i det. Jeg tror det ikke. Jeg tror, jeg var ved fuld bevidsthed hele tiden.

Derrington: Hvor længe var De ombord?

Hickson: Jeg ved ikke, hvor længe vi var ombord. Der var ikke nogen følelse af, at noget bevægede sig. Jeg ved ikke, om vi bevægede os. Jeg ved det ikke. Da det hele var overstået, kunne vi ikke tro på det, og vi vidste, at det ville være svært at overbevise folk om, at det, vi havde set, var virkelighed, og vi tøvede lidt, før vi tog hen til Sherifkontoret og fortalte om det. Jeg ville gerne have militæret indblandet. Jeg ønskede ingen publicity, og jeg ønskede ikke nyhedsmedierne indblandet, men efter at have tænkt over det, blev jeg klar over, at det var det, jeg skulle gøre.

Derrington: Hvor lang tid tror De, der gik fra begyndelsen, til De blev sluppet fri?

Hickson: Oh, der må være gået - det er svært at sige.

Derrington: Var det timer eller minutter?

Hickson: Det må have været en time eller deromkring. Det må have været så længe, men det virkede som en evighed. Så vidt jeg ved, var jeg ved bevidsthed, men jeg følte intet, mens jeg var ombord - jeg havde ingen kræfter til at bevæge mig.

Derrington: Hvordan blev De sluppet fri?

Hickson: De bar mig fra borde, og jeg blev lagt på jorden lige udenfor. Jeg havde ingen smerter, og jeg følte mig normal. Så var fartøjet væk.

Derrington: Kan De huske, om De så Parker på noget tidspunkt?

Derrington: De så ham ikke ombord?

Hickson: Nej, det gjorde jeg ikke. Jeg erindrer ikke at have set ham ombord. Som jeg har sagt, var jeg rædselsslagen og sansede intet.

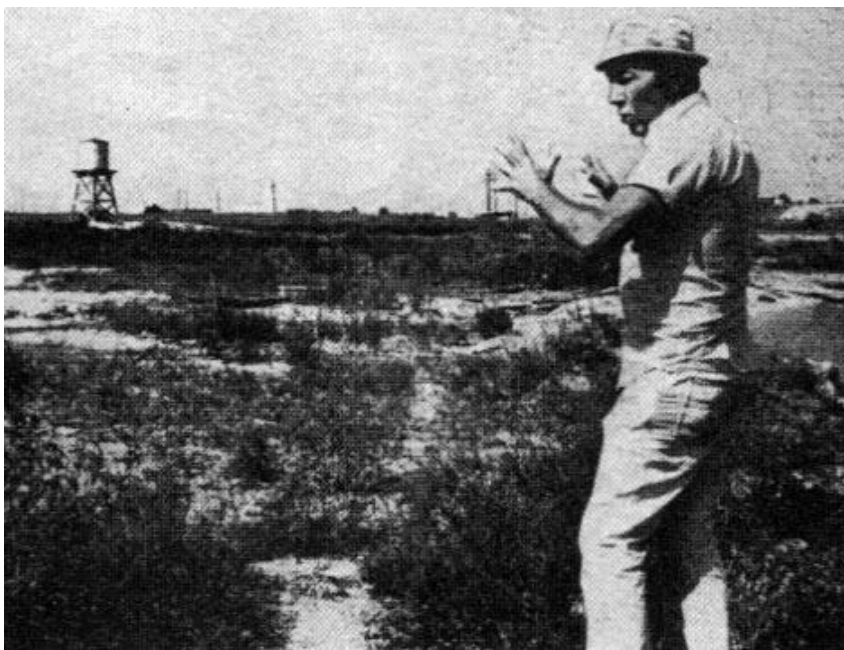
Derrington: Hvornår bemærkede De første gang Calvin?

Hickson: Jeg mener, at jeg så ham igen, da de havde båret mig ud. Han var hysterisk og så ud som om han var paralyseret, men kom dog pludselig til sig selv igen.

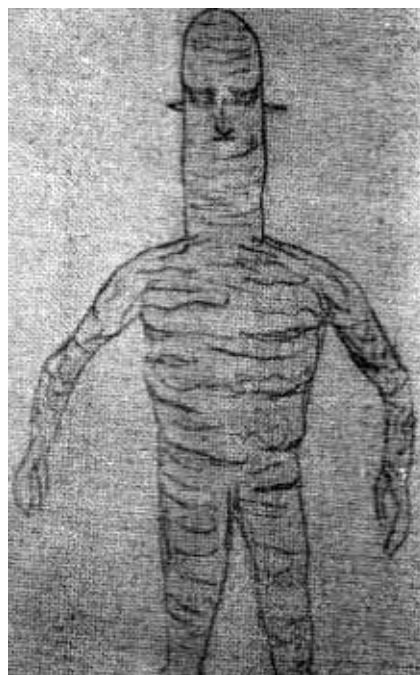
Derrington til Parker: Erindrer De noget om at blive båret ombord i fartøjet, før De mistede bevidstheden?

Parker: Jeg erindrer, de tog fat i mig og lige som med en stor magnet trak i mig. Jeg rørte ikke jorden - jeg nærmest svævede. Jeg husker intet. Jeg mistede bevidstheden. Jeg stod bare der, som om jeg var stivfrosset. Til sidst kunne jeg dog bevæge mig lidt. Det var som en ond drøm. Jeg håbede, det blot var en ond drøm. Jeg fik ikke lukket et øje den nat.

Derrington: Kan de huske, at De blev båret ud?

Charles Hickson på det sted, hvor han den 11. oktober 1973 blev bortført og undersøgt af væsner med kløer.

En tegning af et af de robotlignende væsner. Tegnet af Hicksons arbejdsgiver.

Parker: Nej. Da jeg kom til mig selv var det "zzzp", og fartøjet forsvandt.

Derrington: Talte I sammen om, hvad der var sket?

Parker: Jeg var ikke ved bevidsthed. Så jeg huskede intet.

Hickson: Vi talte om, hvad jeg havde oplevet. Vi talte lidt frem og tilbage for at finde ud af, hvad vi skulle gøre. Vi kørte hen til et cafeteria og talte og talte om det i næsten en time, før vi besluttede os til at køre hen til Sherifkontoret.

Derrington: Fik I på et eller andet tidspunkt noget at drikke, noget, som nogen kunne have kommet noget i?

Hickson: Nej, for vi standsede ikke undervejs. Jeg havde nogle frosne rejer i fryseren, dem brugte vi som mading. Vi standsede ikke undervejs, men kørte lige ned til floden.

Derrington: Hvordan er forholdet mellem jer?

Hickson: Han er blot en ven. Hans far og jeg var i sin tid derhjemme meget gode venner, næsten som brødre, og han har kun været her nogle få uger og arbejdet samme sted, hvor jeg arbejder...

Derrington: Hørte De andre lyde ud over den summende lyd, De før har omtalt?

Hickson: Den eneste lyd jeg hørte, var fra en af tingesterne. Det var ikke en lyd, jeg kan forklare.

Parker: Det var bare en "mmm".

Derrington: Noget støv eller...

Hickson: Nej. Jeg så intet støv eller andet.

Parker: Jeg ved ikke, hvordan man skal forklare det. Der var musestille, og pludselig hørte jeg lige som et "zzzp", jeg vendte mig om, og det blå lys kom, og jeg blev paralyseret. De ved, ligesom hvis man opdager, man har trådt på en klapperslange. Tænk på, hvordan De ville føle det. Sådan følte jeg det. Jeg ville hellere have haft, det var en klapperslange.

Derrington: Var der nogle aftryk på stedet efter det?

Hickson: Nej.

Parker: Noget andet. Fartøjet - det landede aldrig på jorden. Det forblev omkring en halv meter over den.

Hickson: Det befandt sig over jorden.

Parker: Tja, de rørte den faktisk ikke jorden...

Derrington: Var der udstødning eller lignende?

Hickson: Jeg så det ikke. Hvis der var det, så jeg det ikke. Men som sagt, var jeg skrækslagen.

Derrington: Har De kendskab til, om der blev gjort nogle forsøg på at kommunikere med Dem?

Hickson: Kun med mindre det var - jeg tror ikke, det var et forsøg på at kommunikere med os. Jeg tror - jeg ved det ikke - at der kan have været kommunikation mellem de andre, men jeg hørte intet -

Parker: De opførte sig ikke, som om de ville os noget ondt.

Hickson: Så vidt jeg ved, gjorde de mig ikke noget.

Parker: De gjorde intet fysisk ved mig, men mentalt er det ved at ødelægge mig.

Derrington: Hvad med noget usædvanligt. Var der nogle mærkværdigheder ved objektet?

Hickson: Det så for mig ud, som om de vidste, hvad de gjorde, men de var - jeg ved ikke, hvad de forsøgte at finde ud af, men de forsøgte at finde ud af noget om os, fordi - som De ved - de gjorde, det de gjorde, men jeg ved ikke, hvad de gjorde. Men bortset fra det, så det ud til, de vidste, hvad de gjorde...

Derrington: Tilbage til Deres beskrivelse af objektet. De sagde, det var omkring 2,5 meter i diameter og omkring -

Hickson: Det var blot et gæt. Jeg mener, jeg har fortalt, at det ikke giver nok plads indvendig til, de kunne have - så meget kunne der ikke have været derinde.

Derrington: Var der noget: der lignede vinger eller andet, der stak frem fra fartøjet?

Hickson: Nej. Jeg så intet.

Parker: Jeg kan tegne en skitse af fartøjet - som De ved kun det ydre. Angående det indvendige kan jeg ikke.

Hickson: Det var ikke rundt, det var nærmest aflangt, eller noget i den retning. Det var ikke rigtig rundt.

Derrington: Hørte De på noget tidspunkt lyden fra en motor?

Hickson: Det eneste, jeg hørte, var den summende lyd.

Derrington: Summede det hele tiden eller kun; når del bevægede sig?

Hickson: Nej, kun når det bevægede sig: Indvendig hørte jeg ingen lyde fra fartøjet, eller hvad del nu var. Jeg hørte ingen lyde fra det, mens jeg var ombord.

Derrington: Hvor høje var disse tingester omtrentlig?

Hickson: Tja, det er svært at fortælle noget om det hele. Det må - det var højt nok, for da vi gik ombord, stødte vi ikke på noget.

Derrington: Jeg mener tingesterne.

Hickson: Jeg har på et tidspunkt sagt, at de var omkring 1,5 m høje.

Parker: De ved selvfølgelig godt, at de ikke rørte jorden, hvilket gjorde dem højere end os. Som De ved, - indtil de kom over mod os.

Hickson: Når man er så skræmt, er det svært at komme med en god beskrivelse af noget som helst.

Derrington: De talte om, at de bevægede sig. Bevægede de sig ved hjælp af ben eller -

Parker: Svævede.

Hickson: Fløj bare.

Parker: Som om der ingen tyngdekraft var.

Hickson: Jeg så ikke deres ben bevæge sig, men jeg så, hvad jeg gætter på, var deres arme, bevæge sig - jeg gætter på, det var arme, de bevægede, da de løftede rundt på mig.

Parker: Og det lignede en krebs eller en krabbe.

Derrington: Var der noget fastgjort til det, f.eks. en rygsæk eller lignende?

Hickson: Jeg så ikke noget sådant, kun tingesten, det var alt.

Derrington: Kun tingestens legeme og den havde ingen tøj på eller måske noget, der blot sad meget tæt?

Hickson: Ja.

Derrington: Havde fartøjet vinduer?

Hickson: Jeg lagde ikke mærke til noget, da jeg var ombord. Jeg ved det ikke...

Derrington: Steg det lodret?

Parker: Nej. Det forsvandt bare... "zzzp" og så var det væk.

Hickson: Og jeg ved faktisk ikke, hvordan det kom hertil.

Major Winans: Så det ud til at være plastik, eller transparent, eller så det ud til at være af et massivt materiale?

Hickson: Det glødede, og jeg kan ikke sige, om det var massivt eller transparent. Jeg kan ikke give Dem nogle detaljer, for jeg ved det ikke.

Winans: Glødede det fra den indvendige eller udvendige side?

Hickson: Det glødede - det var blåligt udvendig, og indvendig var det ligesom - De ved, som lys.

Winans: Lige som dette rum her med fluorescerende lys? Samme farve?

Hickson: Ja, men der var ingen pærer eller lysstofrør eller andet.

Winans: Følte De, det var den samme temperatur, eller følte De, der var varmt.

Hickson: Det havde jeg overhovedet ingen fornemmelse af.

Amdall: Følte De det, som om De kunne have bevæget Dem?

Hickson: Jeg kunne ikke bevæge mig.

Derrington: Hvad skete der, mens De var ombord?

Hickson: Tja, så - som jeg sagde før, havde de noget - jeg mener stadig, der var et øje - men jeg ved, det ikke var et øje men, det cirkledede rundt om mig - rundt om mig - og de kunne gøre med mig, hvad de ønskede - anbringe mig på ryggen eller siden.

Derrington: Dette øje holdt øje med Dem - De var under konstant opsyn af dette øje, mens De var ombord?

Hickson: Ja. Jeg så et øje. Jeg mener det dog ikke i den betydning. Tja, når noget ser på en på den måde, som det gjorde, ville De nok også mene, det var en slags øje. Det lignede ikke et kamera eller lignende.

Huntley: Da De blev strakt ud - jeg mener, De fortalte, De blev strakt ud. Er det ikke korrekt?

Hickson: På et tidspunkt, ja.

Huntley: Sagde De - fortalte De os ikke, at de bevægede et lys hen over Dem - frem og tilbage over hele Deres krop?

Hickson: Genstanden bevægede sig om bag mig, over mig og over alt omkring mig.

Derrington: Da De kom til Dem selv, hvad var det første, De gjorde? Efter De havde forladt dette område?

Hickson: Tja, vi tog over - vi bor i Gautier. Vi stoppede derovre ved - tæt ved Li'l General Curb Market og talte længe om det igen.

Derrington: Hvad var klokken nu? -

Hickson: Åh, den må have været!! Den var vel omkring 22 eller 23 eller der omkring.

Huntley: De trådte ind på Sheriffkontoret omkring, jeg tror, 23.18...

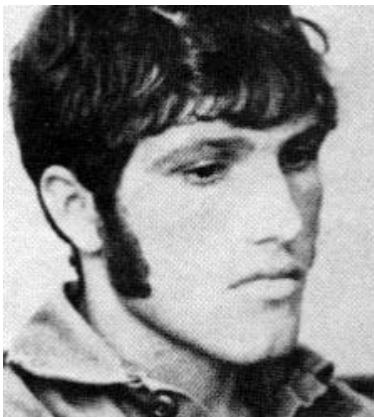
Amdall: Har nogen af jer taget medicin eller nogen form for narkotika?

Hickson: Nej.

Parker: Nej, det har jeg ikke.

Derrington: Hvad med alkohol?

Parker: Jeg drikker ikke.

Calvin Parker.

Hickson: Tja, jeg tager en drink i ny og næ, og efter det, der skete i aftes - efter at jeg havde forladt Sherifkontoret, tog jeg hjem og tog en drink i et forsøg på at slappe af, men det hjalp nu ikke noget. Ja, jeg tager en drink i ny og næ.

Derrington: Men De havde ikke drukket noget, før dette fandt sted?

Hickson: Nej.

Winans: Hvordan har De fået det mærke, der er på spidsen af Deres lillefinger?

Hickson: Det er en vable, De ved - fra varmt stål. Det har overhovedet ingen forbindelse med det skete.

Huntley: Calvin havde et par små hudafskrabninger på den højre arm. Da han nævnte noget om en klo, og jeg bemærkede, at han sagde noget om, at han blev grebet i begge arme, bemærkede jeg, at der var en lille skramme på begge arme.

Hickson: Tja, jeg kunne ikke finde nogle skrammer på mig selv. Der er ingen mærker og jeg - jeg kan ikke finde nogen på mig selv.

Parker: Jeg mærkede intet til tingesten. Man kunne overhovedet intet mærke. Det er et under, at jeg overhovedet ikke kom til skade.

Advokat Colingo: Jeg kan tilføje følgende. Ikke om denne beretning, men på samme tidspunkt, blev dette objekt set af andre, som også er kritiske - ja af embedsmænd. En af dem var Broadus. Han aflagde igen beretning hos politiet i morges, og de tog ud til motorvejen og undersøgte området. Man kan se det fra motorvejen lige over broen. De så objektet i tre minutter. Og tidspunktet stemmer.

Huntley: Og deres beskrivelse og alt. De beskrev endog de blå lys og alt andet.

Hanson: Var det et mørkeblåt lys, eller et lyseblåt?

Hickson: Det var bare en gløden... Jeg ved det ikke.

Oberst Rudolph: Havde de haft mulighed for at høre båndet, før de rapporterede dette?

Huntley: Ja.

Colingo: Åh, de har hørt det nu. Mener De, de vidste det?

Huntley: Ja. Båndet - jeg optog båndet eller de gjorde, i aftes. Jeg afspillede det.

Rudolph: Før de aflagde beretning?

Colingo: Kom Broadus først og aflagde beretning, og kom disse mænd så bagefter?

Huntley: Jeg husker det ikke. Jeg er nødt til at spørge chefen om det. Men jeg ved, at de hørte det bånd, vi optog i aftes, eller de optog det.

Rudolph: Det var efter, at de havde aflagt beretning?

Huntley: Helt korrekt. Og da sagde de: "Det er vel nok morsomt, for det er den samme ting, som vi så. Vi så et blå lys." Hr. Broadus er faktisk en kristen mand, og han sagde, at han havde været i kirke ovre i Gautier.

Colingo: Hvis Broadus siger, han så den så så han den. Det betyder, at han er en af den slags mennesker. Angående den anden mand, ved jeg ikke, hvem De taler om...

Dr. James Harder (tv.) og dr. J. Allen Hynek Interviewer her de to mænd, som hævdede, at de var blevet bortført af tre fremmede væsner under en fisketur.

Polygraf-test

Den 31. oktober 1973 meddelte telegrambureauet UPI, at Hickson havde gennemgået en såkaldt "løgnedetektor-test", og at prøven bekræftede, at han talte sandt. Denne pressemeddelelse har overbevist mange mennesker om, at de to mænd virkelig blev bortført til en ufo. Men der er imidlertid flere svage punkter ved denne test. Prøven varede 2½ time og blev foretaget den 30. oktober hos Pendleton Detectives, Inc. i New Orleans, Louisiana, af en mand ved navn Scott Glasgow.

Ufo-skeptikeren Philip Klass har undersøgt Glasgows kvalifikationer og erfaret, at, han ikke havde gennemført sin uddannelse og ikke var kompetent til at gennemføre en polygraf-test.

Iøvrigt kan en løgnedetektor ikke bevise, at en begivenhed har fundet sted. Den viser kun, om den person, der testes, tror den fandt sted. Hvis en person selv tror, at han er Albert Einstein, vil han kunne klare en løgnedetektor-test positivt.

Endelig er en løgnedetektor ikke 100% sikker. Den kan snydes på flere måder. Hvis den virkelig var fejlfri, kunne skyldsspørgsmålet i retssalene jo altid afgøres med en løgnedetektor - en nem måde at gøre domstolene arbejdsløse på!

Flere dunkle punkter

I oktober 1975 blev der afholdt en ufokonference i Fort Smith, Arkansas. Hickson blev inviteret som taler og ville få betalt rejsen, såfremt han var villig til at gennemgå en ny polygraf-test, denne gang foretaget af anerkendt polygraf-tester med 17 års erfaring. Testen skulle foretages på politistationen i Fort Smith. Hickson indvilligede, men sprang fra i sidste øjeblik. Han udtalte, at hans sagfører havde rådet ham til at lade være, da en sådan ny test måske kunne skade salget af hans bog og hans foredragsvirksomhed. Hickson er blevet omtalt som en ærlig og troværdig person. Philip Klass, der ikke lægger fingrene imellem, når et ufo-vidnes mindre pæne sider skal undersøges, har erfaret, at Hickson den 20. november 1972 blev fyret fra Ingalls Shipyards, fordi han havde bedraget sine underordnede økonomisk.

Under et TV-show, hvor både Hickson og Parker var gæster, fortalte Hickson, at det skarpe lys i ufoens indre havde givet ham en øjenskaide. Denne skade havde han ikke tidligere nævnt, hverken for Harder og Hynek eller folkene på Keesler Air Force Base.

Observationstidspunktet og objektets størrelse skiftede også, for hver gang Hickson genfortalte hændelsen. I begyndelsen var episoden sket kl. 19, senere var det mellem kl. 20 og 21 for til sidst at være omkring kl. 21. Objektet var i den første version 3 meter i diameter, senere 6 meter og til sidst omkring 10 meter.

Det påståede landingssted ligger kun nogle få hundrede meter fra den stærkt trafikerede Hovedvej 90. Hvis et lysende objekt er landet ved flodbredden skulle man mene, at adskillige bilister ville opdage det. Ingen har til dato meldt sig. Af afskriften fra interviewet på Keesler AFB fremgår det dog, at to andre personer mener de har set noget uforklarligt den pågældende aften. Udsagnene i afskriften er imidlertid så vage, at man ikke kan bruge dem til noget.

Under Dr. Harders interview med Hickson og Parker lavede han (sandsynligvis for at vinde mændenes fortrolighed og "tø" dem op) en utilgivelig brøler. Han fortalte dem om lignende bortførelsestilfælde (Hill, Boas), hvilket meget vel kan have påvirket deres beretning til Harder og de senere versioner af deres oplevelse.

En af de udvalgte

Kontaktpersonerne George Adamski og Daniel Fry har fået selskab af Charles Hickson. I 1982 afholdt han i sit hjem en pressekonference, hvor mange interessante ting kom for dagen. Arbejdskammeraten Calvin Parker har fået sit liv ødelagt af hændelsen. Lige efter hændelsen fik han et nervøst sammenbrud, men er nu gift og bosat i Texas. Han fik et nyt sammenbrud, da de fremmede prøvede at få fat i ham igen. Hickson fortalte, at han selv er en af de 12 "udvalgte" på Jorden. Han har været i kontakt med nogen få af de 12, men ikke alle disse 12 er endnu udvalgt af de fremmede. Siden oktoberaften i 1973 har Hickson ofte været i mental kontakt med de fremmede væsner, og i tre andre tilfælde har han været i fysisk kontakt. Om det budskab, som han har modtaget, siger Hickson:

"Væsner fra en anden planet vil ændre denne planets selvødelæggende kurs næste år - de vil komme ned med stor kraft. Vi vil få noget at se, som jeg ikke engang kan fatte. Der vil komme en mærkelig kraft eller energi, der vil påvirke vore sind og aflede vores interesse for krig - ved slutningen af næste år (dvs. 1983) vil vi ikke kunne kende verden igen... Det sidste kapitel er ikke skrevet. Det eneste, som kan hjælpe os, er nogen fra en anden verden... Mod slutningen af 1983 vil vi være blødgjort... De vil komme ned for at se, hvad de har udrettet... Vi vil leve i en anden verden næste år, bare vent og se!"

Hicksons budskab er der ikke noget nyt i. Katastrofe-temaet har været kendt i århundreder og rendyrkes jo bl.a. i sciencefiction litteraturen. Hicksons dramatiske forudsigelse har fået samme skæbne, som de fleste andre profetier: den gik ikke i opfyldelse.

Pascagoula-sagen har et forløb, som efterhånden er velkendt. Det er en ægte klassiker, og den bliver ofte støvet af, når skeptikere skal overbevises om ufoernes eksistens. I begejstringen glemmes ofte sagens dunkle punkter, men når de tages med - og det SKAL de naturligvis - står vi tilbage med en højst tvivlsom affære, som bør arkiveres i skuffen mærket "svindel".

Kilder:

- 1) UFO-NYT 6/73 og 1/74.
- 2) UFO 2/83.
- 3) MUFON UFO Journal nr. 195, 1984. Oversat af Flemming Rasmussen.
- 4) UFOs Explained«, Philip J. Klass, Vintage Books, New York 1976.
- 5) »Beyond Earth: Man's Contact with UFOs«, Ralph Blum, Bantam Books, New York 1974.
- 6) »UFOs A Pictorial History from Antiquity to the Present«, David C. Knight, McCraw-Hill, New York 1979.
- 7) »The Encyclopedia of UFOs«, Ronald D. Story, Doubleday & Co, New York 1980.

Teheran, 1976

Af Kim Møller Hansen

Den 19. september 1976 blev to supermoderne F4 Phantom jagerfly fra Det Kejserslige Iranske Flyvevåben gjort ukampdygtige, medens de forfulgte UFOer nord for Teheran. Radio-kommunikationen, instrumenterne og våbensystemet svigtede. Den ene UFO så ud til at affyre en raket mod den ene Phantom-jager. Er dette et tegn på, at UFOer er fjendtlige og angrebslystne?

Umiddelbart efter hændelsen bad Det Kejserslige Iranske Flyvevåben (IIAF) repræsentanter fra det amerikanske flyvevåbens rådgivningsgruppe i Iran (MAAG) om at foretage en afhøring af besætningen på det ene Phantom-fly, som var involveret.

Oberstløjtnant Olin R. Mooy og oberst Jerry R. Johnson blev udpeget og udarbejdede en rapport, der gengives i det følgende.

- Omkring klokken 00.30 den 19. september 1976 modtog overkommandoen i IIAF en telefonopringning fra luftforsvarscenteret (ADOC) på Mehrabad flyvepladsen nær Teheran. Mehrabad havde modtaget fire telefonopringninger fra folk, der bor i Shemiran distriktet, idet de fortalte, at de havde set mærkelige objekter på himlen. En kvinde beskrev dem som en slags fugle, medens en anden kvinde sagde: "Vær rar at bede denne helikopter med lyset om at fjerne sig fra mit hus, for jeg er bange." (Der var ingen helikopter i luften på det pågældende tidspunkt). Indbyggerne fik at vide, at det nok var stjerner.
- Overkommandoen kontaktede brigade-general Yousefi. Han telefonerede til folkene i kontroltårnet i Mehrabad, og da han erfarede, at radarerne i Babolsar og Shahrokhi ikke havde registreret objektet, besluttede han selv at undersøge det. Han fik øje på et objekt, der så ud som en stjerne, men større og klarere. (Note: Planeten Jupiter var meget klar på dette tidspunkt). Han besluttede at sende et F-4 jagerfly fra Shahrokhi op for at undersøge sagen. (Shahrokhi er en IIAF-flyvebase omkring 240 km sydvest for Teheran).
- Klokken 01.30 lettede F-4 jageren og fløj mod et punkt ca. 74 km nord for Teheran. På grund af dets skinnende klarhed kunne objektet let ses på en afstand af 130 km. Da F-4'eren nærmede sig i en afstand af 46 km, blev al instrumentering og kommunikation (UHF og samtaleanlæg) afbrudt. Piloten afbrød forfølgelsen og fløj tilbage mod Shahrokhi. Da F-4'eren drejede bort fra objektet og åbenbart ikke længere var en trussel mod det, genoprettedes flyvemaskinens instrumentering og radiokommunikation.

• Klokken 01.40 blev en anden F-4 sendt op. Anden-piloten (flyets radaroperatør) fik radar-kontakt. Objektet befandt sig i en afstand af 50 km i en kl. 12 position, dvs. lige foran og over F-4'eren. Da afstanden var 46 km, fjernede objektet sig med en hastighed, der kunne ses på radarskærmen, og det holdt 46 kilometers afstand.

• På flyets radarskærm var radarekkoets størrelse sammenlignelig med et Boeing 707 tanker-fly. Det var vanskeligt at skelne objektets størrelse med

øjnene på grund af dets intense stråleglans. Det lys det udsendte lignede glimtende blitzlys arrangeret i et rektangulært mønster vekslende mellem blå, grønne, røde og orange farver. Lysene skiftede så hurtigt, at alle farver kunne ses på en gang.

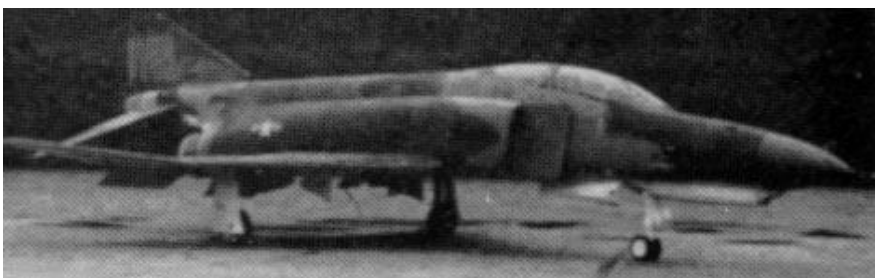
- Objektet og det forfølgende F-4 fly fortsatte på en kurs mod det sydlige Teheran, da et andet klart lysende objekt, hvis størrelse blev anslået til at være mellem det halve og 1/3 af månens, kom ud fra det første objekt. Dette andet objekt styrede lige imod F-4 flyet med meget høj fart. Piloten forsøgte at affyre et AIM-9 missil mod objektet, men i samme øjeblik slukkede hans våbenkontrolltavle, og han mistede al kommunikation (UHF og samtaleanlæg). På dette tidspunkt begyndte piloten en drejning og samtidigt et dyk for at komme væk. Da han drejede, kom objektet ca. 5,5 – 7,5 km bagud. Da han fortsatte sin drejning bort fra det første objekt, kom det andet objekt på indersiden af drejningen, men vendte så tilbage til det første objekt, hvor det blev optaget igen i en perfekt manøvre.

- Kort efter, at det andet objekt havde sluttet sig til det første objekt, kom der endnu et objekt ud fra den anden side af det første objekt, og fløj lige nedad med høj fart. Besætningen på F-4 Phantom-jageren havde fået genoprettet kommunikationen, og våbenkontrolltavlen virkede igen, og de så, at objektet nærmede sig jorden, og forudså en voldsom eksplosion. Det viste sig, at dette objekt landede blidt på jorden og spredte et meget klart lys over et område på ca. 2 - 3 km.

- Flyet gik fra 7.900 meters højde ned til 4.600 meter, og besætningen blev ved med at iagttage og markere objektets position. Besætningen havde lidt besvær med at indstille deres nattesyn, men efter at have kredset over Mehrabad et par gange lagde de an til en lige indflyvning. Der var megen støj på UHF'en, og hver gang de passerede en pejling på 150 grader fra Mehrabad, mistede de enhver radiokommunikation, og inertnavigationsystemet svingede 30 grader til 50 grader. Det ene civile rutefly, der nærmede sig Mehrabad på samme tidspunkt, havde også kommunikationsforstyrrelser i det samme område (Kilo Zulu), men afgav ingen melding om at have set noget.

- Medens flyet lagde an til landing, bemærkede besætningen endnu et cylinderformet objekt (omtrent på størrelse med et T-33 fly) med klare, rolige lys på hver ende og et blinklys i midten. Afstanden til objektet var ca. 19 km. På en forespørgsel fastslog flyvekontrollen, at man ikke havde kendskab til anden trafik i området. På det tidspunkt, objektet passerede hen over F-4'eren, kunne tårnet ikke se det, men fik øje på det, efter at piloten havde bedt dem om at søge mellem bjergene og raffinaderiet.

- Ved dagslys blev F-4 besætningen i en helikopter bragt ud til det område, hvor objektet tilsyneladende var landet. Man kunne intet se på det sted, hvor de troede, at objektet havde landet (en udtørret sø), men da de kredsede over imod den vestlige del af området, bemærkede de et meget bemærkelsesværdigt dyttesignal. På det sted, hvor man modtog det kraftige signal stærkest, lå der et lille hus omgivet af en have. De landede og spurgte de folk, der boede der, om de havde lagt mærke til noget mærkeligt den

McDonnell Douglas Phantom jager.

foregående nat. Folkene talte om en kraftig støj og et meget klart lys ligesom lyn. Flyet og det område, hvor man mener, at objektet er landet, bliver undersøgt for eventuel stråling. Yderligere oplysninger vil blive fremsendt, når de foreligger.

Så vidt oberstløjtnant Mooy's rapport...

Hvis alle detaljer i rapporten er korrekte, er det rimeligt at forvente, at en storstilet amerikansk-iransk undersøgelse blev iværksat, og at den nu afdøde Shah fik besked om at hemmeligholde sagen. F-4 Phantom-jagerflyet er trods alt et avanceret kampfly, der er meget brugt i det amerikanske flyvevåben og flåden, og det blev ifølge Mooy's rapport gjort ukampdygtigt af et ukendt objekt!

Men ingen af disse ting skete! Sagen blev slået stort op i de iranske aviser endda med "officielle" udtalelser. Mooy's rapport blev sendt til CIA, ministeriet og Pentagon, men rapporten var ikke »Top Secret« kun »Confidential« (fortrolig), som er den laveste grad af hemmelighedskræmmeri. Det amerikanske flyvevåben tog oven i købet så let på sagen, at en kopi af rapporten "sivede ud" til NICAP, der kunne offentliggøre den i sit november 1976 nummer af »UFO Investigator«. I 1977 vendte oberstløjtnant Mooy tilbage til USA, og i oktober 1977 henvendte UFO-skeptikeren Philip Klass sig til Mooy (nu forfremmet til oberst) angående sagen og fik oplyst, at det amerikanske flyvevåbens repræsentanter i Iran ikke siden afhøringen af piloterne den 19. september 1976 foretog nogen yderligere efterforskning i sagen. Oberst Mooy kunne også oplyse, at IIAF, så vidt han vidste, ikke foretog nogen grundig undersøgelse af det andet phantomfly for at konstatere årsagen til de elektriske og elektroniske forstyrrelser i flyet.

Hvorfor denne manglende interesse for at få opklaret sagen til bunds? Er sagen måske ikke så mystisk, som Mooy's rapport giver udtryk for?

Afslørende båndoptagelser

Aviserne i Teheran havde siden maj berettet om utallige UFO-observationer fra Bushehr-området, og i et enkelt tilfælde påstod en mand, at han var blevet fanget i en skov og bortført pr. UFO til Isfahan. UFO-jagten over Teheran den 19. september gav nye overskrifter, men aviserne kunne også bidrage med nye interessante oplysninger i sagen.

Den persisk-sprogede avis »Ettela'at« havde fået adgang til at høre båndoptagelsen af samtalen mellem kontrollårnet i Mehrabad og piloten på det første F-4 fly. Piloten var løjtnant Jafari. Af denne båndoptagelse fremgår det, at selv om flyet fløj med maksimumhastighed, var det umuligt for Jafari at nærme sig objektet. Fra kontrollårnet i Mehrabad fik han besked om at vende tilbage, hvis han ikke kunne komme tættere på objektet, hvilket Jafari indvilligede i. Men et øjeblik efter sagde han over radioen: *"Et eller andet nærmer sig bagfra. Det er 28 km væk... nu 14 km... nu 7 km... Det er på højde med mig nu. Jeg tror det flyver ind i mig. Det har lige passeret mig, meget tæt på..."* Avisen fortæller videre, at "piloten med nervøs stemme bad om at blive hjulpet hjem til basen. Det var på dette tidspunkt, at det andet fly blev sendt op."

I modsætning til beretningen i Mooy's rapport er der på båndoptagelsen af samtalen mellem pilot og kontrollårnet intet, der tyder på elektriske forstyrrelser. Denne uoverensstemmelse kan skyldes, at Mooy's undersøgelser var koncentreret om den anden besætnings oplevelser, og at de to besætninger ikke havde haft tid til at sammenligne noter inden afhøringen.

Interessant er det også, at da Jafari jagtede det store objekt lige foran flyet, så han et lysende objekt, der kom *bag fra*. Dette objekt behøver derfor ikke at have haft nogen forbindelse med objektet Jafari jagtede.

Båndoptagelsen med radiokommunikationen med det andet F-4 fly blev også offentliggjort. I den engelsksprogede avis »Tehran Journal« kunne man læse, at "piloten rapporterede, at han havde set UFOen og fortalte kontrollårnet, at den havde nedsat hastigheden. Piloten fortalte, at flyet fungerede tilfredsstillende, og at han forberedte sig på at affyre missiler mod UFOen. Efter et kort pause fortalte han, at han havde set "et lysende, rundt objekt med en diameter på 4,5 m forlade UFOen". Få sekunder senere vendte objektet tilbage til moderfartøjet og forsvandt med en hastighed flere gange lydens."

Heller ikke her blev der nævnt noget om elektriske/elektroniske forstyrrelser, men hvis de har fundet sted, ville de have afbrudt radiokommunikationen med kontrollårnet. Der blev heller ikke nævnt noget om, at objektet var blevet registreret på flyets radar. (Radaren i Mehrabad var ikke i funktion på dette tidspunkt).

Ekspert-udtalelser

F-4 flyene er udstyret med en APQ-120 radar, der er fremstillet af Westinghouse Electric i USA. To teknikere fra Westinghouse var i Iran på Shahrokh basen, da hændelsen fandt sted, og deres kendskab

til sagen og IIAF i almindelighed er interessant. Begge teknikere ønsker anonymitet og bliver i det følgende benævnt TR-1 og TR-2.

TR-1 oplyste, at det andet F-4 kom i "karantæne" bag en afsides beliggende vold af sandsække (lavet til brug ved overraskelsesangreb). Dette bekræfter, at kun det andet F-4 fly tilsyneladende havde følgevirkninger efter mødet med UFOen.

Hverken specialister fra det amerikanske flyvevåben eller amerikanske teknikere måtte nærme sig flyet. Men mindre end en uge senere vendte flyet tilbage til aktiv tjeneste.

TR-1's overordnede, TR-2, var nysgerrig efter at undersøge sagen. IIAF's teknikere var ikke særlig omhyggelige med at føre en log-bog over konstaterede fejl i flyene. Men McDonnell Douglas' tekniker på Shahrokhi flyvepladsen var en meget pertentlig mand. Han førte sin egen log-bog, og via ham lykkedes det TR-2 at få registreringsnummeret på det karantæneramte F-4 fly. Da han sammenlignede med optegnelser i sit eget arkiv, gjorde han en bemærkelsesværdig opdagelse. Dette F-4 havde altid været plaget af fejl i det elektroniske system - fejl som IIAF's mekanikere og teknikere aldrig havde været i stand til at løse tilfredsstillende.

TR-2 spurgte iranske teknikere, om de havde undersøgt F-4'eren efter UFOhændelsen. Det havde de, men det eneste, de havde fundet, var, at en af radioerne var "fyldt med statisk elektricitet", hvilket ikke er nogen helt ualmindelig foreteelse for flyradioer.

Både TR-1 og TR-2 var naturligvis ivrige efter at komme til at teste APQ120 radaren på flyet efter hændelsen. Men de fik først chancen en måned senere, da flyet skulle til et rutinemæssigt eftersyn. TR-1 blev tilkaldt for at justere flyets radar, der tilsyneladende ikke havde fungeret tilfredsstillende.

De to teknikere fra Westinghouse Electric kunne også oplyse, at de iranske piloter i Shahrokhi ikke var trænet i natflyvning, ligesom andenpiloterne, der fungerede som radar-operatører i F-4 flyene, ikke var specielt trænet som radar-operatører. Deres mål var hurtigst muligt at blive flyets "commander". Det er derfor meget tænkeligt, at besætningerne i de to fly kan have fejlfortolket kendte objekter. Den store UFO kan have været Jupiter, der var særdeles klar på dette tidspunkt, og de mindre objekter og "missilet" kan have været meteorer eller ildkugler. Faktisk havde to meteorsværme, Aquariderne og sydlige Piscider, deres maksimum den 19. september. Et klassisk eksempel på en sådan fejlfortolkning af meteorer/ildkugler er den såkaldte St. Louis hændelse fra 5. juni 1969. Erfarne piloter i henholdsvis et stort passagerfly og et jagerfly troede, at de skulle kollideres med en sværm af UFOer. UFOerne blev fotograferet af en pressefotograf ved navn Alan Harkrader, og støttet af andre vidneudsagn af observatører fra jorden var det muligt at fastslå, at "UFOerne" faktisk var en ildkugle, hvis bane man kunne fastslå på grundlag af vidneudsagnene. Ildkuglen så ud til at kollideres med flyene, men var faktisk ca. 230 km væk!

Når erfarne piloter kan tage fejl, er det vel ikke så mærkeligt, hvis piloter, som er utrænede i natflyvning, også kan gøre det. Piloterne i det andet F-4 jagerfly må desuden have "tabt hovedet". Ifølge Mooy's rapport var målet på flyets radar ca. 46 km væk, men besætningen gjorde klar til at affyre et AIM-9 missil, hvis maksimum rækkevidde kun er nogle få kilometer. (AIM9 missilet er et infrarødstyret missil beregnet til nærkamp). Missilet havde overhovedet ingen mulighed for at nå radarmålet!

Men hvad med det mærkelige dyttesignal, som blev hørt ombord på helikopteren, da piloterne dagen efter undersøgte den udtørrede sø for at finde nedslagsstedet efter det objekt, som besætningen så styrtede ned?

Oberst Mooy kunne give en sandsynlig forklaring på dette. Han oplyste, at adskillige fly, bl.a. det store amerikanske transportfly C-141, er udstyret med en slags nødradiosender, der selv efter at flyet er styrtet ned, er i stand til at udsende signaler, som kan blive opfanget af undsætningsfly. Mooy fortalte, at der havde været en del problemer med disse nødsendere, idet de "er faldet af" flyene (hvilket kun skulle ske i tilfælde af nedstyrtning), når flyene er kommet ind i en kraftig luftstrøm (turbulens), hvilket er et ret almindeligt fænomen i bjergegnene nær Teheran.

Åben for spekulationer

Teheran-sagen er svær at trænge til bunds i. Men de data, som det har været muligt at grave frem, afmystificerer sagen lidt. De forklarer ikke sagen 100% (hvor mange sager bliver i øvrigt det?), men viser, at de forskellige observationer og hændelser denne nat kan have naturlige årsager.

At IIAF ikke ønskede en storstilet officiel undersøgelse med amerikansk støtte er forståeligt nok. Flyvevåbnet var Shahens stolthed. Han havde investeret milliarder af dollars i et supermoderne flyvevåben og var interesseret i at forny det med de nyeste amerikanske F-14 fly. Det ville derfor være lidt pinligt, hvis IIAF over for amerikanerne afslørede, at de havde problemer med at holde de ældre F-4 fly i forsvarlig stand, og at besætningernes træning i natflyvning var så forsømt, at en F-4 pilot havde forsøgt at skyde et himmellegeme (f.eks. Jupiter) ned med et kortrækkende missil.

Så var det trods alt lettere for IIAF stiltiende at godkende avisernes skrivelser om, at det drejede sig om en UFO. For selv det amerikanske luftvåben havde jo tidligere måttet indrømme, at det heller ikke kunne forklare alle UFO-hændelser.

Årets UFO-begivenhed

Teheran-sagen fik »UFOlogiens blå stempel« (af meget tvivlsom kvalitet) i januar 1978, da den amerikanske frokost-avis »National Enquirer« kunne offentliggøre, at avisens »Blue Ribbon Panel« havde kåret Teheran-hændelsen som den UFO-hændelse offentliggjort og undersøgt i 1977, der havde størst videnskabelig værdi.

Bedømmelseskomiteen bestod af ingeniør dr. James Harder, psykologen dr. R. Leo Sprinkle, fysikeren dr. John L. Warren og biologen dr. Frank B. Salisbury.

Enquirer-artiklen giver et dramatisk og ukorrekt resume af hændelsesforløbet.

Artikelens foto viser den daværende iranske ambassadør i USA, Ardeshir Zahedi, der modtager »Blue Ribbon Panel«s UFO-pris: en check på 5.000 dollars. De iranske piloter og jordpersonellet måtte som militærpersoner og embedsmænd ikke modtage pengene. I stedet for modtog de hver en mindeplade. De 5.000 dollars blev skænket til det iranske Røde Kors... Intet er som bekendt galt, uden at det er godt for noget!

Kilder:

- 1) Memorandum IR 6846013976.
- 2) »Phenomenes Spatiaux«, Marts 1977.
- 3) »National Enquirer«, 31. Jan. 1978.
- 4) Ronald D. Story. »The Encyclopedia of UFOs«. Dolphin Books, New York, 1980.
- 5) Margaret Sachs. »The UFO Encyclopedia«. Perigee Books, New York, 1980.
- 6) Philip J. Klass. »UFOs: The Public Deceived«. Prometheus Books, New York, 1983.

UFOer over New Zealand

Af Kim Møller Hansen

Denne nat var jeg ansvarlig for en rutineflyvning med søndagsaviser fra Wellington til Christchurch. Det var en opgave, jeg havde påtaget mig mange gange tidligere, og den eneste forskel var, at jeg denne gang havde et TV-filmhold med på flyveturen som firmaets gæster. De var med for at optage en baggrundsfilm til en nyhedsreportage om en række mærkelige lysende objekter, som flere af mine kolleger ved SAFE AIR havde observeret 10 dage tidligere ud for Syd-Øens nordøstkyst.

”Den 30. december 1978 havde jeg ernæret mig som pilot i omkring 23 år, heraf de sidste 14 år som medlem af flybesætningsstaben hos fragtfirmaet SAFE AIR Ltd. med hjemsted i Blenheim.

Kun sjældent nedskriver jeg kommentarer i flyvelogbogen vedrørende en bestemt flyvning. Men efter jeg var landet i Blenheim klokken ca. 03.10 den 31. december, følte jeg, at det var berettiget med nogle bemærkninger om den flyvning, jeg netop havde afsluttet. I logbogen står: 'Sikken flyvetur... UFOer?'

Spørgsmåltegnet efter denne kommentar var velovervejet. Jeg vidste ikke på det tidspunkt, hvad det var, vi havde mødt... og jeg ved det heller ikke i dag.

Men, hvad jeg er helt sikker på er, at på denne begivenhedsrige nat blev jeg involveret i en serie af ufo-observationer, der siges muligvis at være enestående i den gådefulde ufo-sag.

Enestående, fordi ufoerne, vi mødte ud for Syd-Øens nordøstkyst, ikke blot blev observeret i lang tid af mange vidner med god anseelse, men også registreret på radar fra både fly og jord, farvefilmet og beskrevet på en båndoptagelse af TV-journalisten ombord på flyet...”

Kaptajn W. E. Startup.

20. februar 1980.

Fra bogen »The Kaikoura UFOs«.

SUFOI bragte i UFO-NYT nr. 1, 1979 den første omtale af de nu berømte ufo-observationer ved New Zealand. Umiddelbart efter mediernes første omtale af begivenhederne kom SUFOI i kontakt med dr. Bruce S. Maccabee, der er fysiker med elektronik, optik og laser som speciale ved U.S. Naval Surface Weapons Center i White Oak, U.S.A. Bruce Maccabee var på dette tidspunkt i gang med en omfattende efterforskning af sagen, og havde siden 8. januar 1979 arbejdet med analyser af den originale filmoptagelse. SUFOI modtog (og modtager stadig) resultaterne af Maccabees filmanalyser m.m. i form af videnskabelige rapporter, ligesom de fleste udenlandske tidsskrifter bugnede med stof om New Zealand filmen.

SUFOI's arkiv med stof om New Zealand UFO-film blev efterhånden så omfangs-rigt, at det var umuligt at behandle sagen detaljeret på et begræn-set sideantal i UFO-NYT. Resultatet blev derfor

rapporten »UFO'er over New Zealand«, som SUFOI udgav ved kongressen i Lyngby i november 1980. (E-bog på www.sufoi.dk).

I denne artikel vil jeg forsøgsvis ridse observationernes hovedtræk op samt fremlægge de nyeste oplysninger om analyserne af filmen.

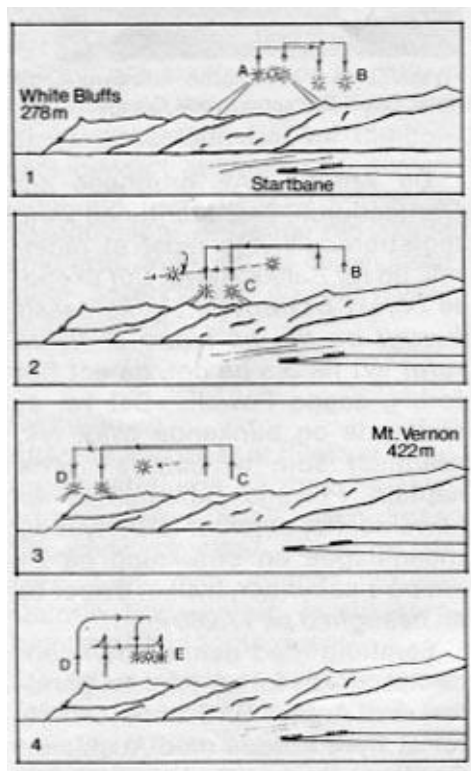
Nattelys over Wither Hills

De observationer, der er den direkte årsag til, at UFOerne også blev filmet, fandt sted

natten mellem den 20. og 21. december 1978. Denne nat var flyveleder Bill Frame og sikkerhedsofficer Ian Uffindell fra klokken 23.55 og den følgende halvanden time vidner til et mærkeligt "lysshow", der fandt sted over Mt. Vernon og White Bluffs øst-sydøst for Woodbourne luftbasen.

Bill Frame befandt sig ved radarskærmen i kontrolrummet, medens Ian Uffindell stod uden for et par meter fra Frame og betragtede fænomenet gennem kikkert. Det som begge mænd ved første øjekast troede var et flys landingslys, viste sig at være 3 uidentificerede lys, der gennem lang tid udførte nogle ganske forbavsende manøvrer.

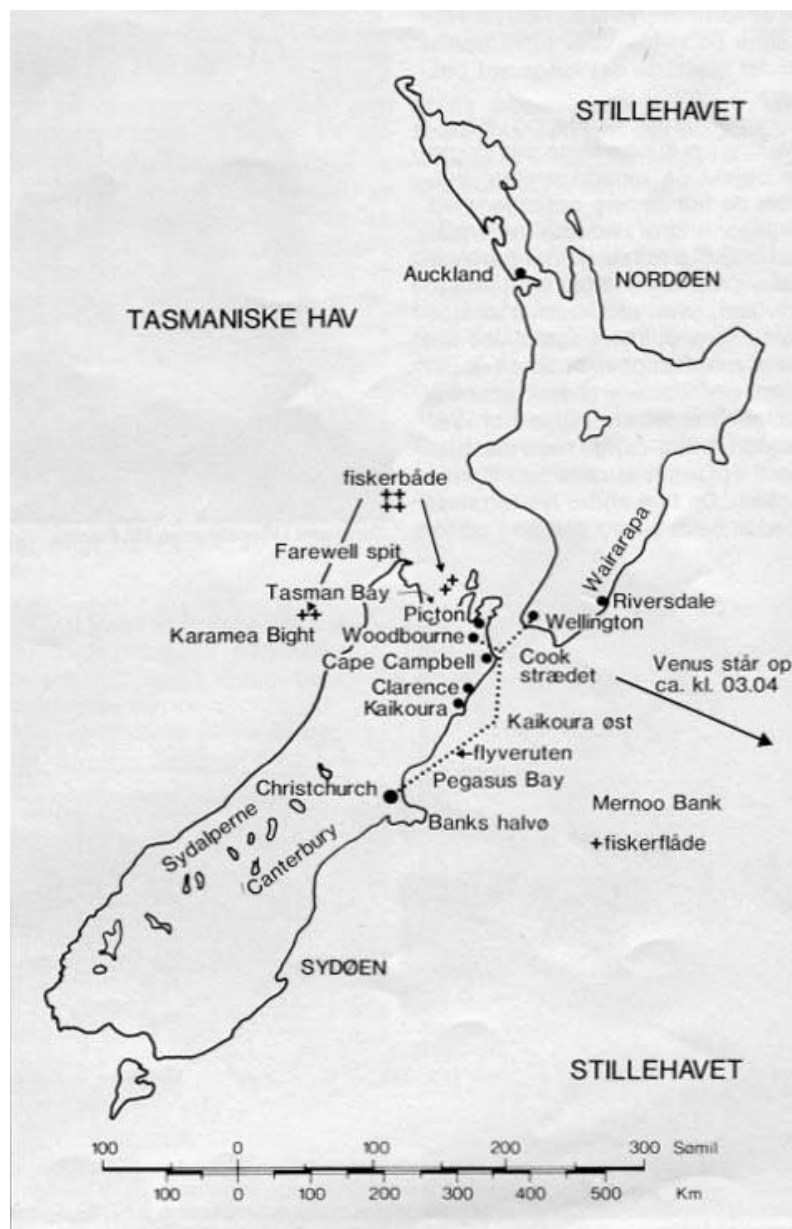
Samtidig stod kaptajn John Randle ved havelågen til sit hus i

Her ses 4 situationer fra Bill Frames og Ian Uffindells næsten halvanden time lange observation af de 3 lys over Wither Hills. Lysene var hvide, og de to små lys fulgtes hele tiden ad som et par og sendte med jævne mellemrum lysstråler nedad, som om de søgte efter noget. Det midterste kraftige lys var nærmest ægformet og bevægede sig langsommere end de to andre.

De tre uidentificerede lys blev også registreret på radaren i Wellington.

Bill Frame udelukker kategorisk, at det kan have været lys fra lys eller helikoptere.

Woodbourne og ventede på at blive hentet. Han skulle møde samme aften på arbejde hos SAFE AIR.

John Randle så også de mystiske lys over Wither Hills. De var synlige for ham i omkring 20 minutter, hvorefter de forsvandt bag en række træer.

I kontrolltårnet i Woodbourne kunne Bill Frame følge de 3 "lys" bevægelser på radarskærmen, medens Ian Uffindell gennem kikkerten betragtede lysene, hvis bevægelser svarede nøje til det, som Bill Frame kunne se på radarskærmen.

Bill Frame ringede til flyvelederne John Cordy og Andy Herd i kontrolltårnet i Wellington lufthavn - blot for at konstatere, at man der gennem længere tid også havde fulgt de ukendte objekter på radarskærmen.

Men højdepunktet skulle imidlertid komme lidt senere på natten...

To fly i nærkontakt

Den 21. december 1978, klokken 01.10, lettede et Argosy-transportfly, kaldet Argosy SAE, fra Blenheim for at flyve

sydpå langs Sydøens østkyst til Christchurch og derfra til Auckland (se kort)... Besætningen på Argosy SAE var kaptajn John Randle, 45 år, pilot gennem 28 år, og andenpilot Keith Heine, 32 år.

Kort efter starten klokken ca. 01.20, da Argosy SAE fløj langs kysten med en hastighed på omkring 400 km/t, så flyets to piloter et stærkt hvidt lys, der efter kaptajn Randles opfattelse var for kraftigt til at være et

Flyvelederne i Wellington lufthavn: Andy Herd, Geoff Causer og John Cordy.

flys landingslys. Han kunne se landskabet blive oplyst under lyset, da det langsomt passerede forbi.

Flyvelederne Cordy og Herd i Wellington kunne følge det ukendte objekt på radarskærmen, ligesom de lidt senere opfangede adskillige andre ukendte radarmål, deriblandt 5 radarmål, der bevægede sig op og ned ad kysten syd for dem, samt et radarmål af størrelse som et fly. Radarmålet fløj fra Cape Campbell, hvorefter det stoppede og svævede i omkring 30 minutter, 80 km sydøst for Wellington. Dette enlige radarmål blev også opfanget af radaren i Christchurch. De fem andre lys fortsatte med at bevæge sig omkring ud for kysten, og et lys mere dukkede op inde fra land.

Klokken 03.30 tog Argosy SAF fra Blenheim. De ombordværende var: kaptajn Vern Powell, 55 år, med 18.000 flyvetimer bag sig, og andenpilot Ian Pirie, 31 år. Piloterne fik at vide, at de måske ville blive bedt om at undersøge nogle uidentificerede radarmål.

Da flyet befandt sig i omkring 2.000 meters højde og var ved at stige til 3.200 meter, blev piloterne bedt om at undersøge en radarobservation 40 km til bagbord. Ian Pirie opdagede da et strålende hvidt lys, der flere gange skiftede over til det rødlige. Flyet kom på hjde med lyset, da de nåede 3.050 meters højde, og flyets radar viste da, at lyset var adskillige kilometer væk.

I Wellington havde Cordy og Herd bemærket, at det uidentificerede radarmål havde svævet ubevægeligt, lige indtil flyet nåede det. Nu begyndte det at følge flyet i en afstand af 37 km øst for dem. Powell sagde, at lyset så ud til at forblive i samme position i forhold til dem. Det forsvandt af og til i skyerne og dukkede op igen.

"Jeg har fløjet siden 1944, og jeg kender en stjerne eller planet, når jeg ser en. Dette lignede ikke noget, jeg før har set", sagde kaptajn Powell senere.

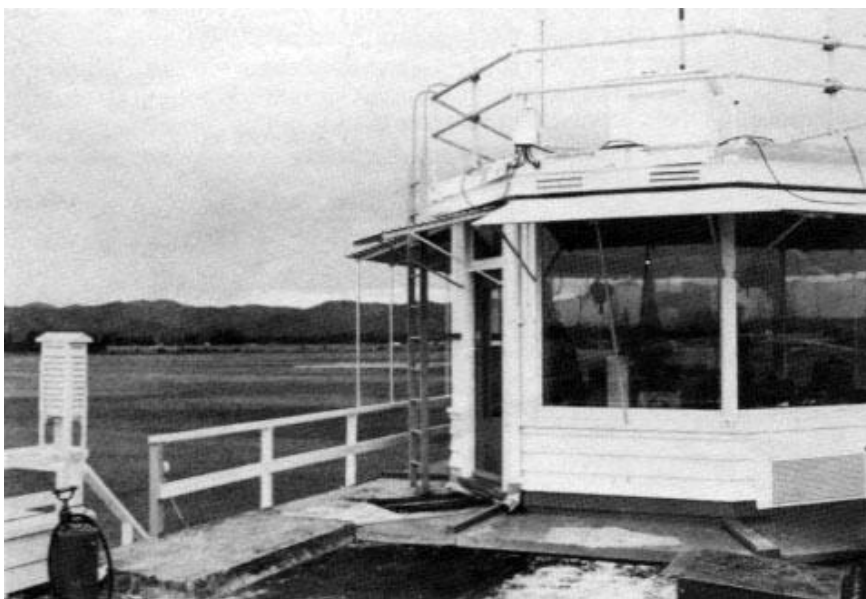
Da Argosy SAF nærmede sig Christchurch, nær Montunau Øen, registrerede flyets radar et radar-

Flyveleder i Woodbourne, Bill Frame.

mål ud for Banks Halvø. *Det ukendte objekt bevægede sig kolos-salt hurtigt og fløj på tværs af flyets rute!* "Vi fik øje på det, da det fløj forbi", sagde Powell. "Det var et strålende og blinkende hvidt lys, nærmest som et blitzlys." Hvis kaptajn Powells udregninger er korrekte, fløj objektet forbi flyet og tilbagelagde en strækning på 24 km på 5 sekunder, hvilket svarer til en *hastighed på 17.280 km/t!*

Samtidig med denne spændende hændelse forlod kaptajn Randles med Argosy SAE Christchurch for at flyve nordpå mod Auckland. Også på denne tur så de omkring området ved Clarence-floden de 5 objekter ud for kysten. Piloterne så dem som

Kontroltårnet i Woddboume med den østlige ende af landingsbanen til venstre og Wither Hills i baggrunden. Herfra observerede flyveleder Bill Frame og sikkerhedsofficer Ian Uffindell de mystiske lys over Wither Hills natten mellem den 20. og 21. december, 1978.

hvide/gule lys, der reflekterede i vandet. Lysene var 4 gange kraftigere end landingslys.

Hverken besætningerne på de to fly eller personalet i de tre lufthavne så flere UFOer på denne begivenhedsrige decembernatt.

Powells og Randles oplevelser gav genlyd - ikke mindst i Australien, hvor Fred Valentich mindre end to måneder tidligere var forsvundet sporløst med sit fly over Bassstrædet mellem det australske fastland og øen Tasmanien. En begivenhed der er blevet kædet sammen med UFO-fænomenet. (Se »Piloter ser ufoer«, e-bog på www.sufoi.dk)

TV-stationen »Channel O« i Melbourne besluttede at lave en nyhedsreportage om observationerne den 20.-21. december og hyrede derfor journalisten Quentin Fogarty og et filmhold bestående af kameramand David Crockett og dennes kone, Ngaire, der tog sig af lydudstyret. De tre personer kendte ikke hinanden, ligesom ingen af dem kendte de to piloter, kaptajn Bill Startup og Robert Guard, som de senere skulle flyve sammen med.

TV-holdet filmede og interviewede de implicerede personer vedrørende observationerne den 20.-21. december. Efter aftale med firmaet SAFE AIR Ltd. gik de derefter den 30. december om bord i et Hawker Siddeley Argosy transportfly, der skulle på en fragtflyvning magen til den som fandt sted 20.-21. december. Det var filmholdets hensigt at optage starter og landinger m.m. til brug i nyhedsudsendelsen. - Denne nat skulle imidlertid vise sig at blive langt mere spændende og udbytterig end ventet!

Sydturen

Allerede kort efter at flyet var lettet fra Christchurch, så man fra flyet og på radaren i Wellington uidentificerede objekter langs østkysten. Lige over midnat indtalte Quintin Fogarty sin første kommentar på båndoptageren:

"Det er svært at beskrive mine følelser netop nu, men vi har set omkring 6 eller 7 eller måske flere strålende lys over Kaikoura. Flere af disse er blevet registreret på radaren i Wellington."

Da flyet havde passeret den lokalitet, der kaldes »Kaikou-røst«, fortalte radarkontrol-len i Wellington, at der var et eller flere UFOer bag flyet. Fogarty kommenterede dette således:

"Der er en hel formation af uidentificerede flyvende objekter bag os."

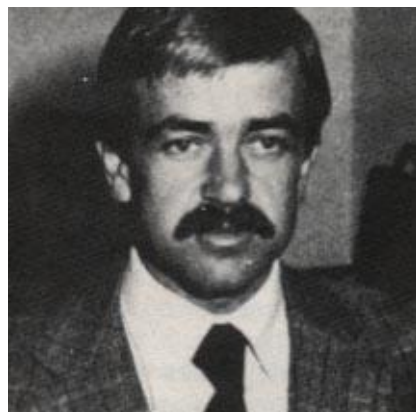
Et af objekterne nærmede sig flyet og fløj tilsyneladende i formation med det.

Fogarty: *"Jeg ser ud til højre for flyet, og vi har et objekt, der er bekræftet af radaren i Wellington. Det har fulgt os i nogen tid. Det er omkring 7,4 km væk, og det ligner en meget svag stjerne... men nu udsender det et meget stærkt hvidt og grønt lys."*

"Det andet objekt, der har fulgt os, ledsages nu af to andre,

Kaptajn Vern Powell og kaptajn John Randle - hovedpersonerne i den serie observationer, der fandt sted den 20.-21. december.

TV-journalist Quentin Fogarty.

Filmfotograf David Crockett.

Kaptajn William (Bill) E. Startup i sit Argosy-fly.

så vi har på dette tidspunkt 3 uidentificerede flyvende objekter lige ud for vores højre vinge, og et af dem har fulgt os i omkring 10 minutter.”

Flyet landede i Christchurch klokken 01.01. På de ca. 80 meter film, som filmfotograf David Crockett tog under flyveturen, er der foruden optagelser af cockpittets indre, starten, landingen og lys fra byen Kaikoura, også filmsekvenser af de observerede UFOer langs Kaikouras østkyst. Deriblandt billeder af et blåhvidt elliptisk lys med et trekantet fremspring.

Det var filmholdets oprindelige mening at forlade flyet i Christchurch, men p.g.a. de spændende begivenheder på sydturen, besluttede det at tage med tilbage for om muligt at filme mere interessant. På denne tur tog journalisten Dennis Grant med i stedet for Ngaire Crockett, som havde mistet lysten til at opleve flere ufoer!

Nordturen

Jeg vil her begrænse mig til kun at omtale denne turs mest interessante observation. (En detaljeret gennemgang af både nordturen og sydturen med kortangivelser m.m. kan den interesserede læser finde i rapporten »UFO'er over New Zealand«, e-bog på www.sufoi.dk).

Observationen fandt sted kort efter starten (kl. 02.16) fra Christchurch, hvorfor det observerede objekt kaldes »Christchurch-uføet«.

Fogarty: ”Vi befinder os nu 3 minutters flyvning fra lufthavnen i Christchurch, og på vor styrbords side kan vi se to meget klare lys... det ene er kraftigere end det andet... det ligner en meget klar stjerne, og lige under det er der et andet lys knapt så kraftigt.”

Lydteknikeren Dennis Grant, der havde overtaget Ngaire Crocketts plads, sammenlignede det klare lys med en hvid bordtennisbold i et mørkt rum oplyst af en projektør.

Flyets kaptajn Bill Startup og andenpiloten Robert Guard, så det kraftige lys, samtidig med at der var et radarmål på flyets radar. De er helt sikre på, at radarmålet og lyset befandt sig i samme retning og afstand i forhold til flyet.

Fogarty: ”... disse to lys ser ud til at følge os... det kraftigste lys er stadig over det andet og har bevæget sig lidt længere foran... nu er det svagt! Det er forsvundet!... Tilbage igen... det ser ud til at bevæge sig bag en sky. Jeg kan ikke helt afgøre, om det flyver bag en sky, eller om det faktisk bliver svagere... det oplyser skyerne omkring os...”

Kaptajn Startup besluttede at dreje mod objektet for at se, hvad det ville foretage sig. Under denne manøvre fløj objektet tilsyneladende under flyet og forsvandt.

David Crockett tog på nordturen omkring 45 meter film, der bl.a. indeholder meget interessante optagelser af de mystiske lys observeret fra flyet på denne begivenhedsrige første del af nordturen.

Forklaringerne

Ikke alt, hvad der blev observeret denne nat fra flyet, var UFOer. Lys fra fyrtårne, byer og skibe langs kysten set under usædvanlige forhold samt ”radar engels” (d.v.s. falske radarmål, der skyldes atmosfæriske forhold) kan naturligvis ikke helt udelukkes i nogle af de mange observationer, der blev gjort. Men på baggrund af sine yderst grundige undersøgelser af de originale filmoptagelser samt interviews med alle vidnerne, er dr. Bruce S. Maccabee overbevist om, at der denne nat faktisk blev gjort observationer både på radar og visuelt fra flyet - *observationer, der må betegnes som uforklarlige.*

Forklaringer har der ellers været utroligt mange af: Jupiter, Saturn, Venus, fly, meteorer, muttonfugle, bobler af forurening, kuglelyn, balloner med lys og svindel.

De fleste var ikke blege for at udtale sig, selv om deres ”undersøgelser” begrænsede sig til gennemlæsning af et par summariske avisartikler om sagen samt nogle klip fra filmen i TV. Man var mest optaget af sin egen udlægning af begivenhederne og ”glemte” simpelthen at kontakte vidnerne for at høre, hvad der virkelig skete.

Bortset fra Bruce Maccabees rapporter om sagen, er den mest detaljerede rapport udarbejdet af dr. William Ireland fra afdelingen »Physics and Engineering Laboratory« under »Department of Scientific and Industrial Research« (DSIR).

I den 30 sider lange rapport med titlen »Unfamiliar Observations Of light In The Night Sky«, der udkom i december 1979, behandler dr. Ireland ca. 27 uidentificerede lys og radar-ekkoer, observeret i

perioden fra den 20. december 1978 til den 10. januar 1979.

I rapportens konklusion står der:

"Af de ca. 27 tilstrækkeligt veldokumenterede observationer af nattelys, der er undersøgt i denne rapport, er der ikke en eneste observation, der ikke kan forklares. De foreslåede lyskilder var til stede på observationstidspunkterne og må ignoreres af vidnerne, såfremt observationerne skal forblive uidentificerede.

Under det meget omtalte "møde" (UFO-filmen) ser der ikke ud til at være hændt noget unaturligt, bortset fra vidnernes indtryk af begivenheden. Det er næsten sikkert, at dette UFO »Christchurchfoet« var en blæksprutte-fiskerbåd med et kraftigt lys. Initialerne UFO burde derfor henvise til "Uvante Observationer i stedet for Uidentificerede Flyvende Objekter."

Irelands forklaringer er ikke overbevisende. I rapportens indledning påpeger han, at føhnvinde og anticycloner ved de østlige kyster ved Canterbury og Wairarapa ofte er årsag til, at radarsignalerne udbredes unormalt; men det er bemærkelsesværdigt, at Irland "glemmer" at forklare de mange radarbekræftelser på de visuelle observationer.

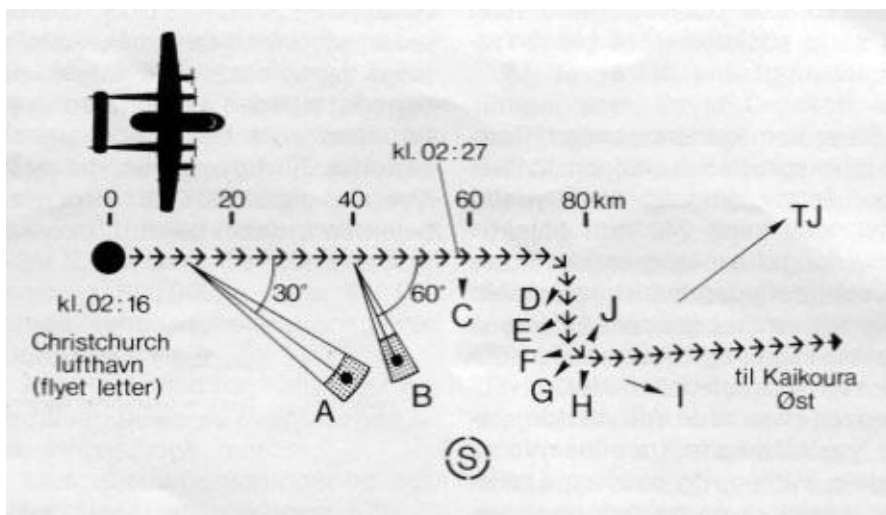
Debatten mellem Bruce S. Maccabee og William Ireland (og i øvrigt også Robert Sheaffer, der støtter Ireland) har især koncentreret sig om de filmoptagelser og observationer, der blev gjort af det såkaldte »Christchurch-ufo« i tidsrummet 02.18-02.32. Ireland har beregnet dette lys til: a) at befinde sig under 1,5 kilometers højde (og kan derfor befinde sig på havoverfladen) og b) at være stationært. Ireland konkluderer derfor, at det observerede lys stammer fra en fiskerbåd, der fiskede i Pegasus Bay. Perioden med de mange UFOobservationer i New Zealand faldt nemlig sammen med tilstedeværelsen af en stor fiskerflåde, der fiskede efter blæksprutter. Under dette fiskeri anvendes meget kraftige projektører, der sidder i en lang række langs rælingen ca. 2 meter over dækket. Hver båd har ca. 50 pærer på hver 3 eller 4 kilowatt svarende til 300.000-400.000 candela (eller som 3.000 tændte billygter).

Ifølge listerne over fiskerbådernes positioner (se på kortet) var der ingen fiskerbåd, hvor det ukendte lys blev set; men Ireland mener, at der alligevel godt kan have været en. Det afgørende er imidlertid ikke, om der var en båd der eller ej. Som det fremgår af figuren med tilhørende tekst, var det ukendte mål ikke stationært, og en fiskerbåd ville ikke kunne sejle så hurtigt.

Startup så klokken ca. 02.32 et lys, der dukkede op foran flyet for derefter at bevæge sig nedad og under flyet. Ireland mener, at dette lys var Jupiter!

Under optagelserne af Christchurch-ufoet anvendte kameramanden David Crockett dels et 100 mm objektiv og dels et 240 mm objektiv. Sidstnævnte objektiv havde muligvis en defekt eller blev forkert anvendt, for nogle af optagelserne er en del slørede. Om dette samt om kritikernes indvendinger siger kameramanden Jon Beckford:

"Jeg blev fornylig 'velsignet' med Bob Sheaffers kritik af den New Zealandske film, kameramanden David Crockett tog for »Channel O« den 31. december 1978. Da jeg har læst det meste af det, Bruce

Illustrationen viser flyets kurs lige efter starten på Nordturen, placeringen af radarmålene og de rapporterede observationsretninger. Flyradaren opfangede første gang (ved A) objektet 30° til højre for flyet i 5,6 kilometers afstand, og sidste gang (ved B) 60° til højre i 21,3 kilometers afstand.

C er observationsretningen klokken 02.27. Observationsretningerne D, E, F, G og H er udregnet på grundlag af vidneudsagn fra dem, som kiggede til højre for flyet, samt ud fra det faktum, at kameramanden var i stand til at filme i ca. 84 sekunder efter, at han havde skiftet linse på kameraet.

Observationsretningerne I og J er henholdsvis den første og sidste retning til lyset, set af kaptajn Startup under drejningen til venstre. Til sammenligning viser pilen TJ retningen til planeten Jupiter. Hvis radarobservationerne "kunne smides væk" som værende "unormale", og kun de visuelle observationer accepteredes, kunne Irelands hypotetiske båd være placeret ved (S). Dette ville passe nogenlunde med observationsretningerne A, B, C, D, E, F, G, men ikke H, I og J. I øvrigt ville en fiskerbåd ved (S) vedvarende blive opfanget af flyets radar, medens flyet flyver ad den sydvestlige kurs.

Maccabee har skrevet om den, og fordi jeg har haft lejlighed til at se filmen i ekstrem slow-motion hos Bruce sammen med Sheaffer og Klass, ønsker jeg at sammenligne de forskellige synspunkter med egne erfaringer med det samme udstyr, som Crockett anvendte.

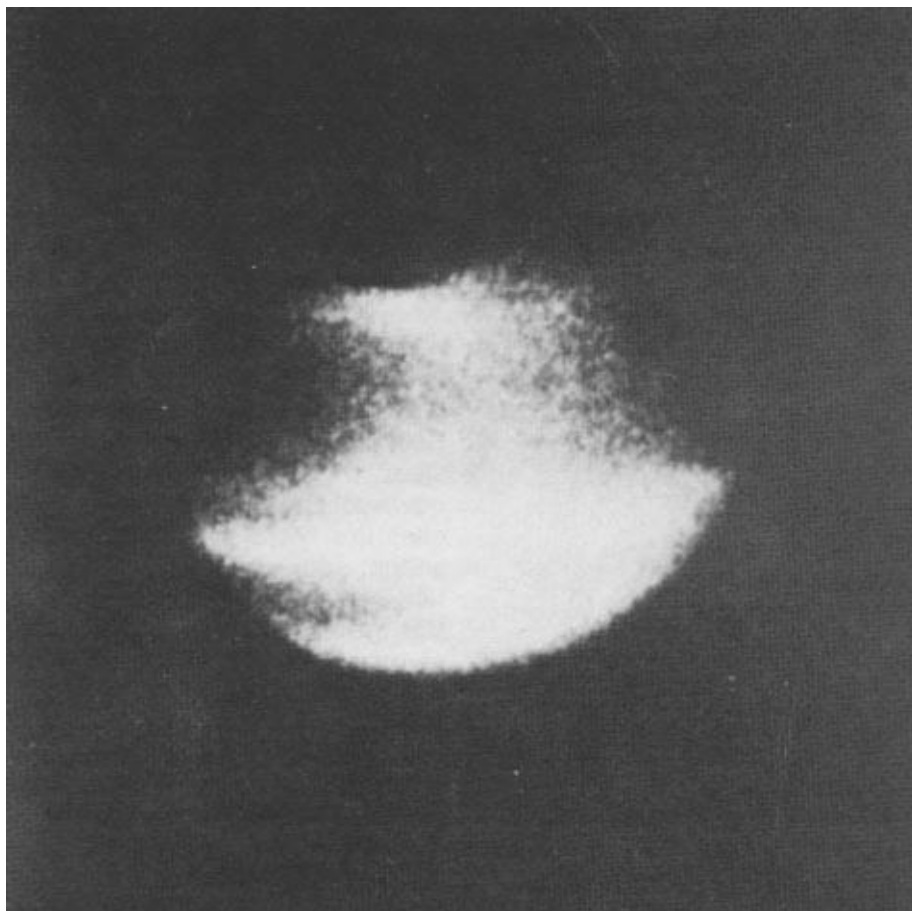
Det kamera, der blev brugt, var et Bolex EBM, som har motor og derfor ikke skal trækkes op. Praktisk talt har kamerahuset ingen forbindelse med filmen. Der blev først anvendt et 100 mm objektiv og derefter et 240 mm. Blænden kunne enten være f-4 eller helt åben. Filmhastigheden var 10 billeder i sekundet for at få følsomheden så stor som mulig. (Normal hastigheden er 24 billeder i sekundet). Crockett siger, at han ikke var vant til at bruge 240 mm objektivet, og at han fik et 'ikke fokuseret' billede, da han anvendte det. Jeg formoder, at det han mener var, at han ikke havde indstillet objektivfatningen til det rigtige focuspunkt, og derfor ikke kunne fokusere. Efter hvad jeg husker, var de billeder, der blev taget med 100 mm objektivet skarpe og viser en lysplet, og billederne taget med 240 mm objektivet viser et større blødere billede, som er ude af focus.

De afstande striden står om, var alle på nordturen. Medens flyet fulgte »Moto« ruten, eller dets normale rute, blev der observeret en ufo til højre for flyet. Fogarty og hans besætning påstår, at flyradaren viste, at dette objekt var 35 km borte og ikke 240 km eller så, hvor blæksprutte fiskerne befandt sig. De nævnte også, at skylaget var i 750 meters højde, og at objektet befandt sig over skyerne, hvilket udelukker, at lyset kom fra havets overflade, også selvom det var 240 km borte. Dette overlader jeg til dr. Maccabee at forklare, hvilket jeg har forstået, han allerede har gjort andet sted.

Det, der interesserer mig mest, er at sammenligne de ikke fokuserede billeder med de fokuserede. Jeg har filmet om natten, som for eksempel fjerne lys på raffinaderitårne. Jeg har også leget med lyskilder foran mine objektiver i forsøg på at efterligne kunstværker. Jeg vil forklare, hvad de fleste af jer sikkert har bemærket på film. Når man fokuserer på lys, der er uendeligt langt borte, ses de som meget små prikker selvom de er klare. Når man 'ikke fokuserer' eller kommer ud af focus ved at dreje på objektivet, bliver lysprikken en stor udtværet rund lyskugle. Hvis det er et klokkeformet elektrisk symbol, sådan som Taco Bell, ændrer det sig fra en lille skarpt afgrænset klokke til en blød udtværet klokke. Hvis man har tre eller fire lys anbragt tæt på hinanden, som punktskykilde, kan de falde sammen og ses som et lys. Når man så ændrer fokuseringen, så man kommer ud af focus, skilles de ad og bliver til tre eller fire runde udtværede bløde lyskugler, der ofte overlapper hinanden. Har man en del skibe med lanterner i masterne, og med en indbyrdes afstand, så der er plads til garnene, får man

en klynge lys på forskellige master, men da der er afstand mellem skibene, er der også afstand mellem lyskilderne. Og når disse kommer ud af fokus, får man en serie adskilte store bløde lyskugler.

Så selvom kameramanden filmede blækspruttefiskerne, om hvilket der i første omgang er betydelig tvivl, ville hans 240 mm objektiv have fanget en lang række store klynger udflydende lyskugler, som ville ses vandret gennem billederne og ikke lodret og bestemt ikke som en stor lyskugle eller klokke. Filmen viser en stor udflydende sløret lysklat, ikke to, tre eller tyve på række, kun en. Og de skarpe billeder viser kun en punktformet lyskilde - ikke mange. Det gør mig ondt hr. Sheaffer, men prøv igen.

Et af de klareste billeder af Christchurch.UFOen, taget af David Crockett kort efter at flyet havde forladt Christchurch.

Filmanalysen

Ved kongressen i Lyngby i 1980 viste SUFOI nogle sekvenser fra en engelsk TV-udsendelse, hvor der blev vist klip fra New Zealandfilmen. Disse klip virker ikke særlig imponerende - ja, ligner vel i manges øjne noget unyttigt flimmerværk.

Om sit indtryk af filmen, sagde Claus Toksvig (London) i radioavisen den 2. januar 1979: "De billeder, jeg så i fjernsynet, viste to slags fænomener: En kugle, der lignede billeder af planeten Jupiter, men som bevægede sig anderledes hurtigt, og en hel serie lysende genstande af form som bajerske pølser bøjet i neonrør, som sprang rundt med en forbløffende fart og tilsyneladende uden formål."

Men i hænderne på en ekspert som Bruce Maccabee viser filmen mere end blot "bajerske pølser bøjet i neonrør". Herom har SUFOI stillet Maccabee nogle spørgsmål:

SUFOI: **"Hvad fortæller computer-analyserne om de filmede objekter?"**

Maccabee: "Computer-analyserne viser lysintensitetens variationer, der fortæller om objekternes form. Afbildningerne på filmen var imidlertid for det meste så små og så lysstærke, at der ikke kunne udledes detaljer. Ved hjælp af computer-analyserne var det således kun muligt at finde afbildningernes generelle form.

De hidtil udførte analyser har imidlertid været de mest simple og de billigste. I øvrigt har de hidtidige analyser ikke nødvendiggjort brugen af computer.

Analyser af en filmsekvens (taget umiddelbart efter starten fra Christchurch) antyder, at det filmede havde en elliptisk form vippet lidt opad. Den elliptiske form blev helt tydelig ved hjælp af computeranalysen."

SUFOI: **"Er det filmede 'kun' lysfænomener eller er det faste objekter?"**

Maccabee: "Filmen registrerer kun lys. Filmen siger derfor intet om lyskildernes 'fasthed'."

SUFOI: **"Hvor mange forskellige objekter blev filmet?"**

Maccabee: "Det er vanskeligt at sige. På størstedelen af filmen er der kun filmet et ukendt lys ad gangen. Der er imidlertid en filmsekvens taget medens flyet fløj sydpå og befandt sig syd for Kaikoura, der ser ud til at vise ikke mindre end 3 eller 4 meget svage lys, der blinker og muligvis bevæger sig. Disse afbildninger er imidlertid meget utydelige, og det vil kræve en meget raffineret billedanalyse at få mere at vide om disse lys.

Da flyet fløj nordpå, filmede kameramanden et svagt orangegult lys under de første 20 minutter efter at flyet havde forladt Christchurch. Senere, da flyet nærmede sig Cape Campbell, filmede kameramanden også et enligt lys. Dette lys så ud til at bevæge sig lynhurtigt rundt i en elliptisk bane og til at skifte fra en stærk hvid farve til svag rød og orange.

Det kan have været det samme lys, som blev set nær Christchurch... men, igen, måske var det eller måske var det det ikke.

På baggrund af de mundtlige udsagn fra piloten, andenpiloten og journalisten (Fogarty, der indtalte sine indtryk på bånd om bord på flyet), har jeg konkluderet, at på sydturen så de sandsynligvis 3 eller 4 forskellige lyskilder, og på nordturen sandsynligvis 2.

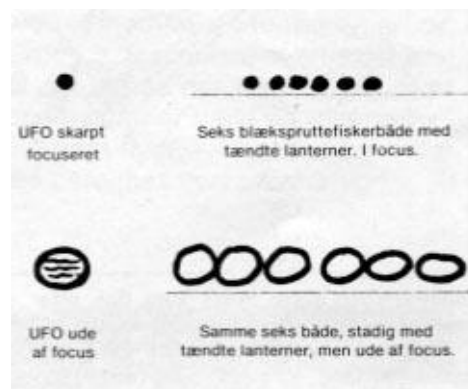
På nordturen, nær Cape Campbell, husker andenpiloten at han så 2 kraftigt lysende 'orange' lys sammen til det enlige lys, han så nær Christchurch. Han så disse 2 lys samtidig. Fogarty og Dennis Grant så ligeledes adskillige lys nær Cape Campbell."

På filmstrimlen med de sensationelle og omdiskuterede optagelser af Christchurch-ufoen er der netop et billede, der viser en løkkeformet afbildning. Billedet før og billedet efter dette billede, som har fået betegnelsen N-1766, viser derimod en lysprik. Hvad er årsagen til denne løkkeformede afbildning?

Maccabee og Richard F. Haines har undersøgt sagen nærmere. Maccabee har konstateret, at det ikke skyldes en fejl ved kameraet, og han mener, at løkken kan være forekommet ved, at Crockett har stødt kameranlinsen ind mod vinduet, så kameraet er blevet rystet. Men ifølge Crockett har han ikke på noget tidspunkt stødt kameraet mod noget, så Maccabee lader stadig spørgsmålet være åbent.

Richard Haines har ved hjælp af et mindre og lettere kamera om bord i et lettere fly end et Argosy-transportfly prøvet at fabrikere et billede magen til N-1766 ved at ryste kameraet med vilje. Men Haines var trods alle anstrengelser ikke i stand til at fabrikere noget, der blot mindede om et løkkeformet lys. Han mener derfor, at den løkkeformede afbildning godt kan skyldes, at den punktformede lyskilde har udført en løkkeformet bevægelse på de 0,044 sekunder, som eksponeringen af dette billede varede.

Hvis man antager, at lyskilden udførte denne løkkeformede bevægelse, og går ud fra at afstanden til lyskilden svarer til afstanden til radarmålet opfanget af flyets radar i omkring 18 kilometers afstand, så er det muligt at sætte tal på lyskildens bevægelse. Maccabee har regnet ud, at den løkkeformede

bane er 740 meter lang (i en afstand på 18 km fra flyet). Lyskildens gennemsnitshastighed rundt i løkken har været 16.770 m/s, hvilket svarer til 60.372 km/t. Accelerationen i løkkens top har været 6.3×10^6 m/sek.², hvilket svarer til omkring 640.000 g, dvs. 640.000 gange tyngdeaccelerationen ved jordoverfladen.

Hvis lyskilden har været tættere ved flyet, bliver de ovenstående tal naturligvis noget mindre.

Maccabees beregninger og analyser viser, at lyskilden (Christchurch-ufoen) er elliptisk med en omtrentlig bredde på 22 meter og en højde på 15 meter.

Af de 16.440 enkeltbilleder på filmen, som David Crockett tog den begivenhedsrige nat mellem den 30. og 31. december 1978, viser de 4.500 uidentificerede lys.

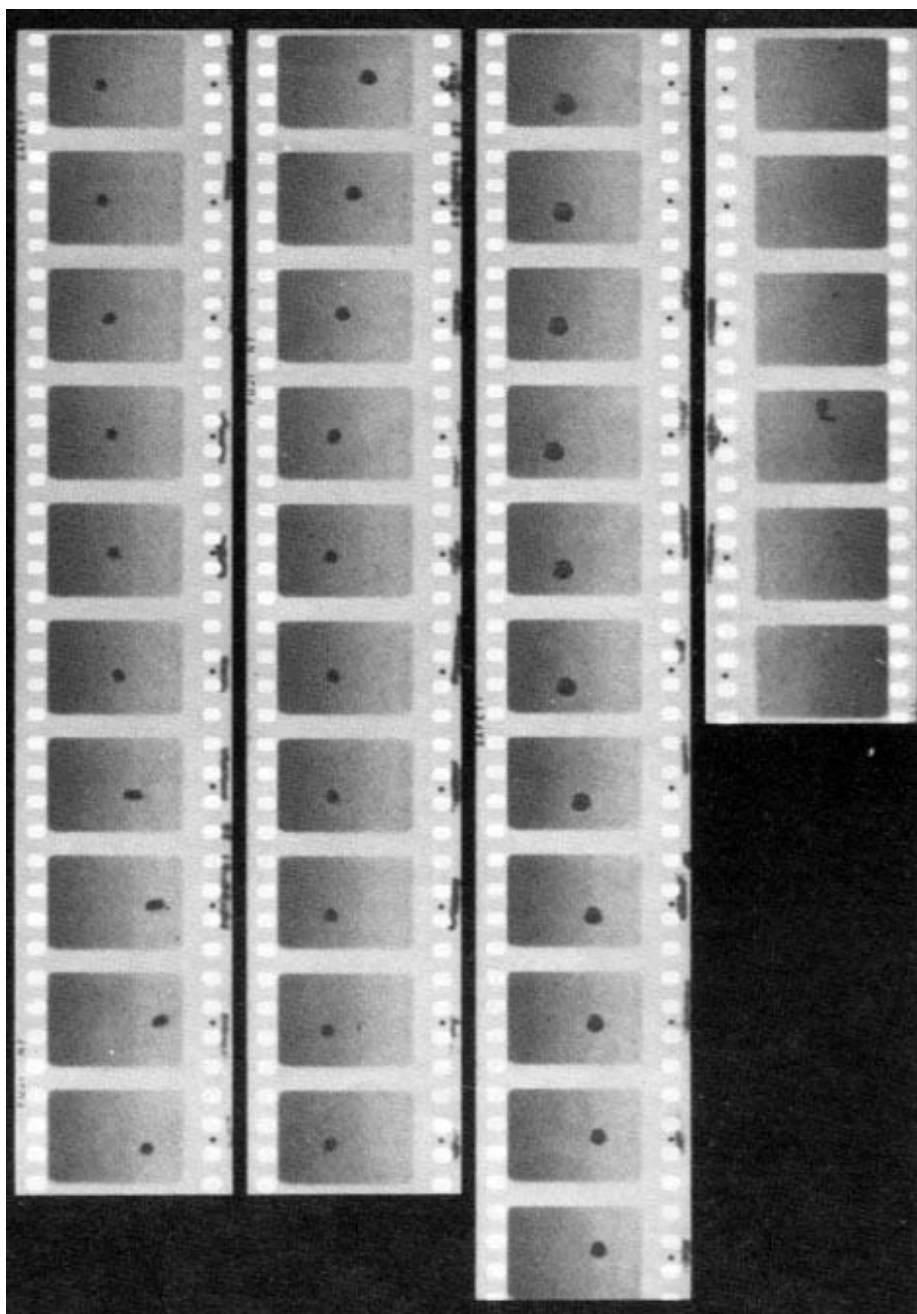
De spændende observationer har selvfølgelig haft betydning for de implicerede personers holdning til UFO-problematikken. Kameramand David Crockett har bl.a. holdt foredrag i USA om filmen, og diskuteret filmen med mange ufologer.

Kaptajn Bill Startup har sammen med journalisten Neil Illingworth skrevet en bog om de mange observationer i New Zealand. Flere af dem har ikke tidligere været offentliggjort. Startups egen øjenvidneberetning om hvad der skete den 30.-31. december er, selvom den selvfølgelig er oplevet gennem Startups øjne, meget nøgtern og bygger i høj grad på Maccabees undersøgelser, ligesom gennemgangen af de andre observationer også bærer præg af, at Startup har bestrebt sig på at præsentere alle data så nøjagtigt som muligt. Ifølge Maccabee er der et par mindre fejl i Startups afsnit om filmanalysen, men disse småfejl vil blive rettet i en eventuel ny udgave af »The Kaikoura UFOs«.

Journalisten Quentin Fogarty er det gået mindre godt. Han er stadig genstand for latterliggørelse. Fogarty beskyldes for at have opfundet hele historien for at tjene penge. En taxa-chauffør spurgte Fogartys hustru, om hendes mand "stadig var skør", og en journalist ringede til Fogarty for at få bekræftet et rygte om, at Fogarty havde været i USA for at få psykiatrisk behandling.

Fogarty har kvittet sit job på »Channel O« og har brugt 6 måneder til at skrive en bog om hans oplevelse af, hvad der skete hin decembernat. Bogen har titlen »Let's Hope They're Friendly«, og Fogarty søger nu efter en udgiver.

Fogarty har følgende råd til UFO-vidner: "Hold

Her ses en del af filmstrimlen med optagelserne af Christchurch-UFOen. Bemærk den løkkeformede afbildning på den korte filmstrimmel. Har det ukendte objekt foretaget et lynhurtigt loop, eller skyldes afbildningen noget helt andet?

jer fra nyhedsmedierne... de misforstår det; de har ingen mulighed for at forstå det rigtigt, selv ikke hvis de ville. Det er lige som om, det ikke er... noget der kan oversættes... af nogen.”

Kilder:

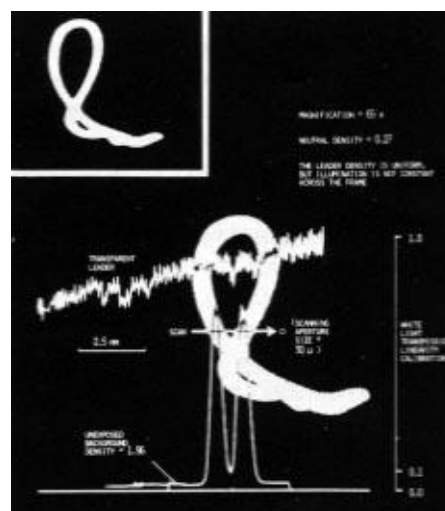
- 1) »UFO'er over New Zealand«, Kim Møller Hansen, SUFOI, 1980.
- 2) »The Kaikoura UFOs«, Capt. Bill Startup with Neillllingworth, Hodder and Stoughton, Auckland London Sydney, 1980.
- 3) »The UFO Verdict. Examining The Evidence«, Robert Sheaffer, Prometheus Books, New York, 1980.
- 4) »The Encyclopedia of UFOs«, Ronald D. Story, Doubleday, New York, 1980.
- 5) »Technical Analysis of the New Zealand UFO Film: The Ampersand Image«, Bruce S. Maccabee.
- 6) »Comments On Selected Aspects of the New Zealand UFO Case of Dec. 31,1978«, Richard F. Haines.
- 7) Frontiers of Science, vol. 11, no. 6, Sept-Oct., 1980.
- 8) UFO Research Australia Newsletter, vol. 1, no. 1, 1980 og vol. 2, no. 6, 1981.
- 9) APRO Bulletin, vol. 29, no.11. Oversat af Flemming Rasmussen.
- 10) TV WEEK, May 19.,1979.
- 11) Personlig korrespondance. Bruce Maccabee/Kim Møller Hansen. 1982.

Nedenstående videnskabsmænd har set den originale film og undersøgt det øvrige materiale om hændelserne ved New Zealand og er ikke i stand til at give en forklaring på observationerne.

Neil Davis	Specialist i elektronik
dr. Richard Haines	Specialist i optisk fysik.
dr. J. Allen Hynek	Astronom
dr. Gilbert Levin	Biofysiker.
dr. Peter Sturrock	Specialist i plasma-fysik.
dr. Bruce Maccabee	Specialist i optisk fysik og elektronik.

En gruppe på fire videnskabsmænd i Palo Alto, Californien. *)
En radarekspert, der arbejder for et firma i Northern Virginia. *)
Adskillige videnskabsmænd i den amerikanske flåde.*)

*) Mange af videnskabsmændene har ønsket at forblive anonyme af hensyn til deres ansættelsesforhold.

Mikrodensitometer (måling af lysintensiteten) af filmbilledet med det løkkede formede lys.

Hemmeligheden i skoven

Af Kim Møller Hansen

Mandag den 29. december 1980 fik flyveleder David Potts uventet besøg på arbejdet. Amerikanske efterretningsofficerer dukkede op på RAF Watton - en civil og militær radarstation ved Norwich i det østlige England. Officererne ville gerne se logbøger og bånd med radaroptagelser fra perioden 25.-28 december. RAF Watton er ikke en amerikansk base, så kravet om udlevering af radarband m.m. var naturligvis lidt usædvanligt, men dog acceptabelt. David Potts tænkte, at der måske var sket et uheld med et af de mange amerikanske fly udstationeret i Storbritannien. Optagelserne af radaren på RAF Watton kunne i så fald kaste lys over ulykken. Men efterretningsfolkene viste sig at have en helt anden og mere foruroligende årsag...

Et usædvanligt besøg

David Potts (pseudonym) havde ikke haft tjeneste i den pågældende periode efter jul, men en kollega kunne fortælle, at himmelrummet over Østengland i juledagene i den grad havde været præget af et festfyrværkeri af lysfænomener. Det var begyndt lige efter kl. 21 den 25. december, hvor et rakettrin fra Cosmos 749 brændte op på sin vej ned gennem atmosfæren over England. Mindst 300 vidner i Sydengland og Nordfrankrig havde set de brændende rester lyse op på nattehimlen.

I de følgende timer var der også indløbet rapporter om adskillige kraftige meteorer (ildkugler) og "eksplosioner" ud for Sydøstengland - både fra observatører på jorden og fra flypassagerer.

Britiske Phantom-jagerbombere på øvelse havde registreret uidentificerede lys på deres radarer og jagtet dem forgæves. Samtidig kunne flyvelederne på RAF Neatishead følge de uidentificerede lys på radaren.

Og natten mellem den 27. og 28. december registrerede radaren på RAF Watton et uidentificeret objekt. Det fløj sydpå og forsvandt i nærheden af Rendlesham-skoven (52 km fra RAF Watton), hvor de to amerikanske NATO-baser Bentwaters og Woodbridge ligger.

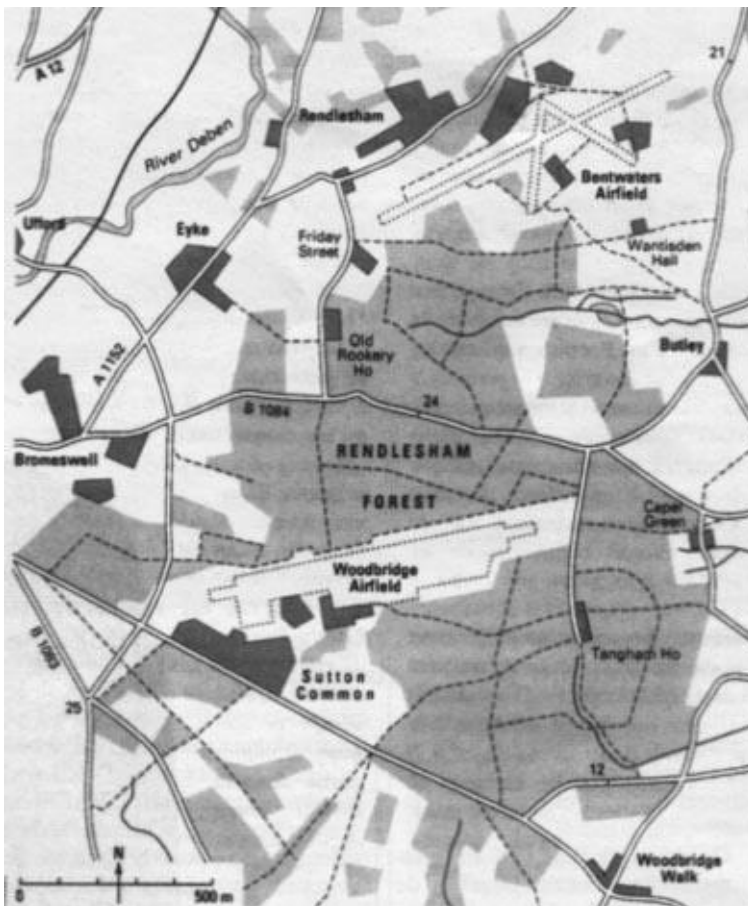
Officererne fra USAF fortalte David Potts og hans kolleger, at netop om natten mellem den 27. og 28 december havde radarkontrollen på Bentwaters-basen ringet til RAF Watton for at høre, om man på radarskærmen der kunne se de mystiske lysende objekter, som blev observeret fra kontrollårnet på Bentwaters.

Og ikke nok med det! Efterretningsfolkene fortalte derefter de chokerede folk på RAF Watton, at et uidentificeret objekt var styrtet ned i skoven, der omgiver Woodbridge og Bentwaters. Den amerikanske kommandant på RAF Bentwaters/Woodbridge var umiddelbart efter kørt ud i skoven og havde her været i kontakt med fremmede væsner, som kom ud af et nødlandet fartøj. Fartøjet var beskadiget, men blev repareret, mens amerikanske soldater stod vagt. Kort efter lettede fartøjet og forsvandt.

Denne historie lød helt utrolig. David Potts og kollegeme havde naturligvis meget

Kort fra bogen »UFO Crash Landing? Friend or Foe?«

RAF Bentwaters og Woodbridge

RAF Woodbridge åbnede i 1943 som den ene af tre nye flyvepladser, der skulle kunne modtage beskadigede og hjenivendte bombefly fra angreb på nazi-Tyskland. Efter krigen blev basen brugt til diverse eksperimenter, fx Lancasterbombere som smed "Grand Slams" bomber ned på det nærliggende Orford Ness, ligesom Blind Landing Experiment Unit var stationeret her. RAF forlod Woodbridge i 1948, og i juni 1952 overtog USAF basen, som blev hjemsted for 79th Fighter-Bomber Squadron med fly af typen F-84 og F-100. I 1958 flyttede 81th Tactical Fighter Wing ind på basen og opbyggede landingsbanerne, så de kunne tage F-101 Voodoo, Phantom-fly og F-4D.

RAF Bentwaters ligger få kilometer fra Woodbridge og åbnede i 1944. I juli 1950 blev basen overgivet til amerikanerne. Bentwaters var i 1978 den største europæiske base for fly af typen A-10. Mens ufo-observationerne fandt sted i 1980, var Bentwaters hjemsted for 81th Tactical Fighter Wings 91st and 92nd Squadrons.

I 1980 var der i perioder højeste alarmberedskab på de to baser, da det ikke kunne udelukkes, at Sovjetunionen dengang ville invadere Polen, hvor det kommunistiske styre vaklede. Da den kolde krig ved Berlinmurens fald med et blev historie, blev de to baser forladt af USAF i 1992. Flere private virksomheder og endda en nyreligiøs bevægelse har siden vist interesse for at købe de to baser, som imidlertid ligger øde hen.

svært ved at tro på den. Ikke mindst fandt de det underligt, at amerikanske efterretningsofficerer i det hele taget fortalte en så fantastisk historie til dem - uanset om den var sand eller ej. De kunne jo have fået udleveret de relevante radarbånd uden at forklare sig.

Historien om nedstyrtningen i Rendlesham-skoven er i sandhed både fantastisk og meget kompleks. Den rummer alt det, som allerede nu har skabt en stadigt voksende ufo-nedstyrtningssmyte a la Roswell: Mange vidneudsagn, anonyme tips, rygter, gætterier, officielle dokumenter, ufo-sløring, presseomtale - og bøger.

Noget slipper ud

De første rygter om, at der var sket noget mystisk i Rendlesham-skoven mellem jul og nytår, dukkede op allerede i januar 1981. Lokale ufo-interessererede hørte rygter blandt lokalbefolkningen og venner på de to baser. De kontaktede den engelske ufolog og forfatter Jenny Randles, som i 1984 efter mange interviews og efter forgæves forespørgsler hos det britiske forsvarsministerium (MoD) kunne udgive den første bog om sagen, »Sky Crash. Cosmic conspiracy« (anmeldt i UFO-Nyt 6/85).

Jenny Randles fortsatte med at efterforske sagen, hvor der fortsat dukkede nye oplysninger op, og det resulterede i 1991 i den opdaterede udgave »From Out of the Blue« (Global Communications/Inner Light), som dog kun udkom i USA - af frygt for at bogen afslørede militære hemmeligheder, som kunne straffes efter engelsk lovgivning. Og nu i 1998 er så udkommet den hidtil bedste redegørelse om sagen i bogen »UFO Crash Landing? Friend or Foe?« (Blandford 1998).

Men dermed er sagen langt fra afsluttet. Den rummer stadig mange løse ender, tågede vidneudsagn, anonyme meddelere og gætterier. Men på trods af dette er der tilsyneladende en række konkrete holdepunkter i sagen. Jenny Randles har formået at få fastslået de eksakte datoer for hændelserne, og hun har interviewet - tilsyneladende - troværdige førstehandsvidner, både civile og militære. Desuden dokumenteres hændelserne fra officielt hold af en rapport skrevet af en af de implicerede

officerer samt af en båndoptagelse lavet af den samme officer, mens observationerne fandt sted.

Rendlesham-sagen omhandler to begivenheder, der fandt sted i de første timer af den 26. december og natten mellem den 27. og 28. december 1980.

Den 26. december 1980

Omkring kl. 2.00 om natten den 26. december 1980 kørte den 20-årige vagtpost John Burroughs i en jeep sammen med Budd Steffens langs det ydre hegn omkring Woodbridgebasen. De befandt sig tæt ved basens East Gate (Østporten), hvor landingsbanen ender, og den tætte Rendlesham-skov begynder.

Pludselig kunne Burroughs se på Steffens, at noget var galt. Steffens stirrede chokeret over mod skoven. Burroughs opdagede nu et kæmpemæssigt lys. Mens det dalede langsomt ned mod skoven, kunne de to mænd skimte mangefarvede lys i kanten af det skarpe lys.

De besluttede at køre over mod skoven. Uden for East Gate blev de to mænd dog enige om, at de burde have forstærkning. De kørte tilbage til vagten ved East Gate og ringede til CSC - Central Security Control. Burroughs og Steffens fik ordre på at blive, hvor de var og vente på forstærkning.

Kort efter fik de selskab af Jim Penniston og Edward Cabansag.

Staff-Sergeant Jim Penniston havde i sin militære karriere set mindst 30 flyulykker, og på baggrund af lysskærets omfang antog han, at de to vagtmænd havde været vidne til et flystyrt eller en nødlanding i skoven, muligvis af et af basens fly af typen A-10 Thunderbolt. Hans overordnede gav tilladelse til, at de undersøgte sagen nærmere og kørte ind i skoven.

Steffens skulle blive ved East Gate, medens de tre andre kørte ind i skoven. Efter blot 100 meters kørsel begyndte radioforbindelsen mellem de tre mænd og Steffens at svigte. Penniston gav Cabansag ordre til at blive på vejen og fungere som radiorelæ. Han ønskede at have en god radiokontakt, mens han og Burroughs undersøgte lysfænomenet i skoven.

Temperaturen havde i flere dage svinget omkring nulpunktet. Skovvejen var derfor blød, og de to mænd måtte fortsætte til fods. Hvad de derefter kom til at opleve, står i dag som en af de mest opsigtsvækkende nærobservationer på britisk jord. Deres oplevelse gengives her i uddrag efter »UFO Crash Landing?«.

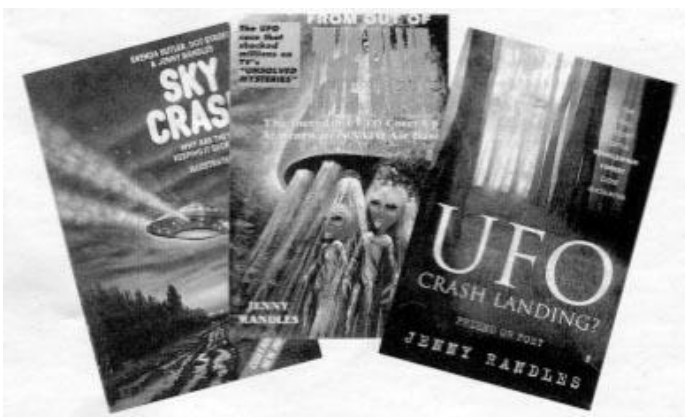
Nærkontakt

Den 26. december omkring kl. 2.30 om natten gik Jim Penniston ind i Rendlesham-skoven sammen med John Burroughs.

Jim Penniston fortæller:

”En del af skoven var oplyst af et blafrende lys som et fly omspændt af flammer. Det har jeg set så tit. Mellem træerne så det større ud, end vi havde forventet. Det oplyste område havde en diameter på omkring 50 m.” Burroughs fortæller, at han var i vildrede, da de gik ind i skoven. På en måde ville han ikke derind. På den anden side ønskede han svar på, hvad det var, de så. Han havde jo set tingesten dale langsomt ned. Det var ikke et flystyrt. Politimanden var faktisk misundelig på Budd Parker og Edward Gabansag, som ikke skulle med ind til tingesten. Han forsøgte at berolige sig selv ved at sige, at sikkerheden var i orden.

Radiokommunikationen med basen - med Gabansag som relæstation - var nu meget dårlig. En usædvanlig statisk interferens generede radioen. Forstyrrelserne kom i hvert

East Gate (Østporten), hvor landingsbanen ender, og den tætte Rendlesham-skov begynder.

Pludselig kunne Burroughs se på Steffens, at noget var galt. Steffens stirrede chokeret over mod skoven. Burroughs opdagede nu et kæmpemæssigt lys. Mens det dalede langsomt ned mod skoven, kunne de to mænd skimte mangefarvede lys i kanten af det skarpe lys.

De besluttede at køre over mod skoven. Uden for East Gate blev de to mænd dog enige om, at de burde have forstærkning. De kørte tilbage til vagten ved East Gate og ringede til CSC - Central Security Control. Burroughs og Steffens fik ordre på at blive, hvor de var og vente på forstærkning.

Kort efter fik de selskab af Jim Penniston og Edward Cabansag.

Staff-Sergeant Jim Penniston havde i sin militære karriere set mindst 30 flyulykker, og på baggrund af lysskærets omfang antog han, at de to vagtmænd havde været vidne til et flystyrt eller en nødlanding i skoven, muligvis af et af basens fly af typen A-10 Thunderbolt. Hans overordnede gav tilladelse til, at de undersøgte sagen nærmere og kørte ind i skoven.

Steffens skulle blive ved East Gate, medens de tre andre kørte ind i skoven. Efter blot 100 meters kørsel begyndte radioforbindelsen mellem de tre mænd og Steffens at svigte. Penniston gav Cabansag ordre til at blive på vejen og fungere som radiorelæ. Han ønskede at have en god radiokontakt, mens han og Burroughs undersøgte lysfænomenet i skoven.

Temperaturen havde i flere dage svinget omkring nulpunktet. Skovvejen var derfor blød, og de to mænd måtte fortsætte til fods. Hvad de derefter kom til at opleve, står i dag som en af de mest opsigtsvækkende nærobservationer på britisk jord. Deres oplevelse gengives her i uddrag efter »UFO Crash Landing?«.

Nærkontakt

Den 26. december omkring kl. 2.30 om natten gik Jim Penniston ind i Rendlesham-skoven sammen med John Burroughs.

Jim Penniston fortæller:

”En del af skoven var oplyst af et blafrende lys som et fly omspændt af flammer. Det har jeg set så tit. Mellem træerne så det større ud, end vi havde forventet. Det oplyste område havde en diameter på omkring 50 m.” Burroughs fortæller, at han var i vildrede, da de gik ind i skoven. På en måde ville han ikke derind. På den anden side ønskede han svar på, hvad det var, de så. Han havde jo set tingesten dale langsomt ned. Det var ikke et flystyrt. Politimanden var faktisk misundelig på Budd Parker og Edward Gabansag, som ikke skulle med ind til tingesten. Han forsøgte at berolige sig selv ved at sige, at sikkerheden var i orden.

Radiokommunikationen med basen - med Gabansag som relæstation - var nu meget dårlig. En usædvanlig statisk interferens generede radioen. Forstyrrelserne kom i hvert

East Gate ved RAF Bentwaters.

(Foto: Anthony James)

fald ikke fra træerne. Jo tættere de kom på lyset, jo værre blev det.

Penniston frygtede nu, at de ville miste kontakten med omverdenen, og besluttede at holde Burroughs bag sig og uden for "nedstyrtningsstedet" omkring 50 m fra det kraftige lys.

Lyset så ud til at komme fra en lille lysning i skoven.

Burroughs holdt sig dog ikke på afstand ret længe. Det stod hurtigt klart for begge mænd, at de ikke stod over for et nedstyrtet A-10 fly som først antaget. Den militære træning havde ikke forberedt dem på det, de nu så.

Penniston befandt sig nogle få meter fra kollegaen og fortsatte ind i skoven i retning mod lyset. Burroughs havde ikke lyst til at blive der, hvor han havde fået ordre på at blive, så han fulgte efter sin overordnede. Penniston fortæller:

"Da jeg var godt 30 m fra det formodede nedstyrtede fly, viste det sig at bestå af fem eller seks lys af forskellig farve, og det så ud til at flamme op. Så blev det mere klart deformeret. En endelig form - et omrids - dukkede op. Jeg blev da klar over, at det ikke var et nedstyrtet fly."

Omkring ni meter fra stien hen mod lysningen kunne mændene se, at et fantastisk objekt ventede der lige foran dem. Mændene smed sig på jorden, da lysets intensitet steg. Som Burroughs udtrykte det: "Vi røg ned på navlen."

Det, der stod blot ni meter fra dem, kunne ikke beskrives med ord. Det var så fantastisk. Som Jim Penniston ironisk sagde: "Denne tingest var i hvert ikke omtalt i Jane's Book of World Aircraft."

Burroughs har også beskrevet det, han så:

"Lysene syntes at blive kraftigere og tydeligere. Der var mere farve bag dem. Jeg kan bedst beskrive objektet som et meget, klart, hvidt lys med flerfarvede lys indeni."

Han er ikke helt sikker på, om det faktisk kan betegnes som et objekt. På en måde var det trekantet, men det var svært at afgøre, om det var en fast genstand. En del virkede gennemsigtig, så han var i stand til at se lysene indeni. Fra undersiden kom det intense lys, som oplyste skoven. "Ord har ingen betydning i denne sammenhæng," sagde han senere.

Om det var på grund af det chok, som nærobservationen gav, eller af andre grunde, så er John

Burroughs' erindring om de næste minutter meget svag. Han kan kun huske nogle få minutter, før objektet forsvandt. Han afviser også alle de beretninger, som senere dukkede op - beretninger, der hævdede, at der blev set ufonauter nær ufoen.

"Jeg så ingen ufonauter," siger han. "Det er nonsens. Men det så ud, som om tingesten var under kontrol. Nogen eller noget må have befundet sig indeni."

Jim Penniston siger, at de så objektet meget længere, end Burroughs kan erindre.

"Da jeg gik gennem skoven, kom jeg tættere på. Og jo tættere jeg kom på, jo tydeligere blev objektet. Det var fuldstændig lydløst, på trods af at det var så tæt på. Det var på størrelse med en kampvogn og trekantet. Det havde en meget glat overflade - næsten som glas."

Fairchild A-10 Thunderbolt.

(Foto: USAF)

(Tegning: Dezsö Sternoczký)

Han var forbløffet over de mærkelige lys og siger, at de glødede rødt og blå og ikke lignede flylys. De "skiftede" mellem rødt og blå og så ud til at have en anden funktion end normale flylys.

På samme måde som John Burroughs havde svært ved at forbinde objektet med noget kendt, havde Jim Penniston de samme problemer:

"Der var ingen skarp afgrænsning. Det så ikke ud, som om der var rette vinkler på det. Objektet så ud til at være lavet af sort glas, uigennemsigtigt eller sløret. Fartøjet ændrede sig fra sort til farvede lys, uden at man egentlig lagde mærke til det. Farverne gik lige over i hinanden."

Penniston er også sikker på, at han ikke så ufonauter, men han siger, at han bemærkede nogle skygger, der bevægede sig inden i objektet. Måske var det mændenes egne skygger i det intense lys, der gav det indtryk, at der var nogen inden i objektet.

Mændene lå fortsat fladt på jorden omkring seks meter fra objektet. Nu indså CSC-officeren, at hvis fartøjet foran ham havde fjendtlige hensigter, havde de været meget tydelige skydeskiver i flere minutter. Han fik også det indtryk, at de ikke var i fare. Penniston huskede sig selv på, at han som senior-efterretningsofficer nu stod over for noget totalt ukendt. Det var hans job at afgøre, hvad der nu skulle gøres.

Der var dog større problemer end blot at betragte det bizarre objekt, som svævede lige over jorden. For både Burroughs og Penniston blev udsat for en kraftig fysisk påvirkning. Jo tættere de kom på objektet, jo voldsommere blev oplevelsen. Det følte, som om en usædvanlig bølge af fysisk energi fløj gennem skoven.

Som John Burroughs husker det:

"Jo nærmere vi kom på den tingest, jo mere utilpas blev jeg. Det var mere end blot en fornemmelse. Jeg følte det, som om der var statisk elektricitet i luften, og jeg befandt mig ikke godt. Jeg har aldrig følt det på denne måde før. Jeg ved ikke, hvordan jeg skal udtrykke det, men det var, som om jeg bevægede mig i slowmotion. Jeg var varm, samtidig med at jeg følte, at mit hår stod lige op i luften. Alt omkring mig bevægede sig meget langsomt. Jeg var ikke sikker på, om jeg havde kontrol over min krop."

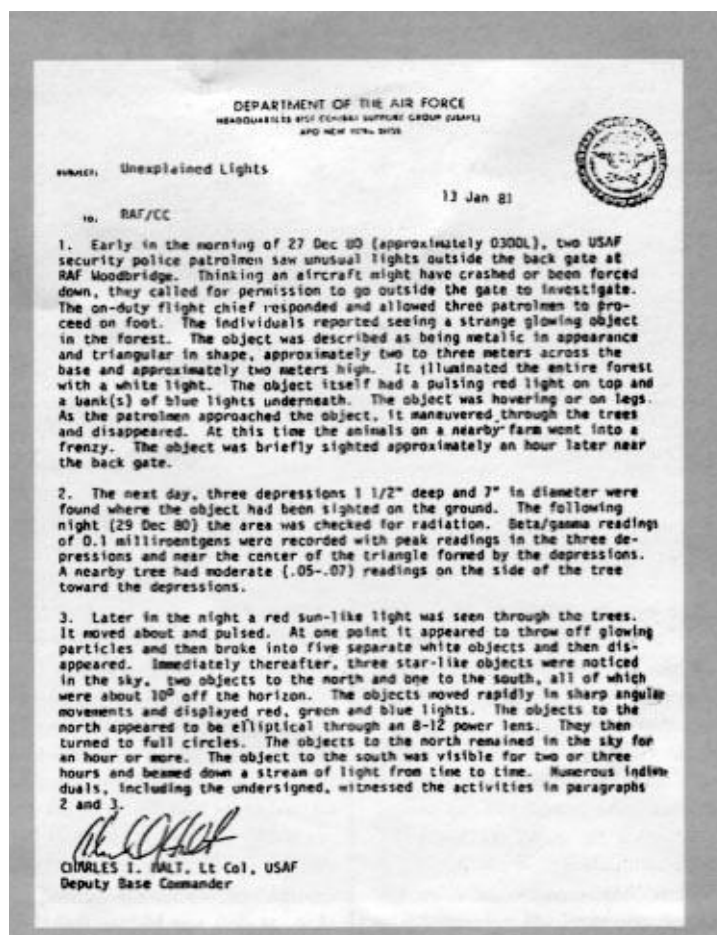
Pennistons beskrivelse af disse påvirkninger blev givet uafhængigt af Burroughs. Alligevel er de meget enslydende:

"Luften var fyldt med statisk elektricitet. Man kunne mærke det på huden, da vi nærmede os objektet. Det var, som om alt foregik i slowmotion."

Senere kom han med flere detaljer angående dette, da han erindrede, hvordan han rejste sig med front mod objektet. Han var ikke forberedt på, hvor svært det var. Luften var som en lim, der holdt ham tilbage. Alt foregik meget langsomt, og det var svært at tage de få skridt hen mod objektet. Det følte som en evighed.

Burroughs tilføjede, at det virkede, som om både tid og rum blev forstyrret tæt ved objektet - som en barriere, der forhindrede, at man kom for tæt på.

Penniston havde kæmpet sig gennem den usynlige barriere helt frem til objektet. Burroughs fulgte efter og kom endda tættere på objektet. Han forsøgte at røre ved det, men kan dog ikke huske alle detaljer.

Charles Halts rapport om hændelserne i Rendlesham-skoven blev afleveret til det britiske forsvarsministerium den 13. januar 1981, men først kendt af offentligheden to år senere. Desværre har Halt rodet rundt i datoerne i sin rapport. Denne datoforvirring har naturligvis gjort det meget svært at efterforske hændelserne senere, og har sammen med det faktum, at de britiske myndigheder længe løj om dokumentets eksistens, naturligvis givet næring til allehånde sammensværgelsesteorier.

CSC-officeren siger, at da han nåede hen til en halv meter fra objektet, trådte dets utrolige natur tydeligt frem. På øverste venstre side kunne han se nogle mærker, som var på størrelse med en bils nummerplade - måske 90 cm lang med symboler eller tekst, der var 5-6 cm høj.

"Det, der fascinerede mig," fortæller Penniston, "var, at det sad på objektets glaslignende overflade. Som var det ætset ind i overfladen." Han havde en stærk fornemmelse af, at symbolerne virkede bekendte. Han kunne dog ikke gøre rede for denne fornemmelse og heller ikke genkende dem. De var ligesom skrevet med spejlskrift.

Under denne del af observationen er der et tidsrum, der ikke kan gøres rede for. Burroughs mener, at det kun drejer sig om nogle få minutter, mens Penniston siger, at det måske var 20. Ifølge folkene hjemme på basen, var de to mænd ude på stedet i knapt en time.

Begge observatører kan huske, hvordan objektet forsvandt. John Burroughs fortæller:

"Det ene øjeblik var det der, og i det næste begyndte det at stige op mod himlen og svandt ind til en lille plet. Det var lydløst, og jeg mærkede ikke trykket fra nogen udstødning."

Da objektet forsvandt, vendte alt tilbage til det normale.

Stilheden, der havde hængt over Rendlesham-skoven, forsvandt i samme øjeblik. Det lokale dyreliv

eksploderede i en disharmonisk larm. Hjortene kom ud af deres skjul. Fuglene lettede fra grenene og svang sig i vejret. Dette uventede liv slog de to mænd med sådan en styrke, at de stod bomstille.

De så også noget den 26. december

Gordon Levett var meget træt denne aften efter julefesten. Han var ved at lukke sin hund ud i en stor udendørs løbegård. Huset i Sudbourne ligger lige i skovbrynet, ret afsides, så hunden var ikke blot familiens kæledyr, men også en værdifuld vagthund. Alligevel fik både hunden og dens ejer et chok den aften.

"Jeg blev opmærksom på noget ukendt," skriver Gordon i en beediget erklæring om observationen. Begyndelsen på observationen var meget lig den observation, som Tony Sorrell havde på samme tidspunkt. Tony Sorrell boede nogle få kilometer mod nordvest. Noget ukendt foruroligede begge mænd i allerhøjeste grad.

Gordon fortæller, at hans hund tilsyneladende kiggede ud mod kysten mod nordøst. Han fulgte hundens synsretning og fik øje på et usædvanligt objekt, som glødede med et sælsomt skær. Han sammenlignede tingesten med en meget stor paddehat, selv om hans tegning i rapporten mere ligner en slags trekant eller klokke.

Ufoen dalede ned over dem, før den svævede nogle få sekunder lige over haven i en højde svarende til to gange træernes højde. Kort efter satte ufoet hastigheden op og fløj bort på en måde, som Gordon beskriver således:

"Det forsvandt over skoven mod Butley, Rendlesham-skoven og RAF Woodbridge."

Den følgende dag havde Gordon Levetts hund stadig symptomer efter gårsdagens hændelse. Den gemte sig i hundehuset og ville ikke komme ud. Det var en meget usædvanlig opførsel, da hunden normalt er meget livlig. Hunden kom sig aldrig, og den var syg nogle dage, før den efter en uges tid døde. En dyrlæge foreslog, at den var blevet forgiftet, da der ikke var nogen synlige tegn på sygdom.

Da objektet forsvandt ud af Gordon Levetts synsfelt den aften, fløj det over Rendlesham-skoven. I den samme store skov havde David Roberts og hans veninde en hyrdetime langt fra nysgerrige blikke. De havde

parkeret bilen på en smal vej mellem Orford og Woodbridge.

Jorden begyndte virkelig at brænde under dette kærestepar.

"Vi så pludselig et intenst hvidt lys komme ned mod os," fortalte David. "Det lignede en stor ellipse og var fuldstændig lydløst. Min veninde blev bange og forlangte, at vi forlod stedet øjeblikkeligt. Så vi kørte bort i en fart. Objektet lyste stadig gennem trækronerne, da vi kørte væk."

En anden observatør befandt sig inde på Bentwaters Air Force Base på det samme tidspunkt. Det var Michael Simms, som ikke var ansat i militæret, men søn af en USAF officer på basen. Han var denne aften sammen med to venner, da de så lyset over skoven.

"Det var et enormt objekt dækket af lys," fortalte han senere. "Det virkede, som om det hypnotiserede os. Så satte det hastigheden op og fløj bort. Vi forsøgte at følge efter det gennem skoven, men det var for hurtigt. Så delte det sig i tre dele, der forsvandt i hver sin retning."

"De gætter aldrig, hvad der skete i nat!"

Fredag den 26. december kl. 5.30 - kun tre timer efter nattens ufo-observationer - mødte oberstløjtnant Charles Halt på arbejde på Woodbridge-basen. Han blev mødt af den vagthavende, der med et smil sagde: "De gætter aldrig, hvad der skete i nat!"

Rendleshamskoven har siden 1980 skiftet udseende pga. skovfældning og kraftige storme. Her ses en del af skoven før og efter en orkan i 1987.

(Fotos: Larry Warren)

alle finde ud af, hvad der egentlig foregik der.

Charles Halt medbragte en geigertæller til måling af evt. radioaktiv stråling samt en båndoptager, radioudstyr og adskillige projektører.

Da gruppen nærmede sig lyset i skoven, var der flere gange problemer med både radiokommunikationen og projektørerne. Det var sket før, men i den anspændte atmosfære, gav disse tekniske problemer anledning til bekymring.

Charles Halt fortæller:

”Det store, røde lys pulserede. Det så ud, som om der dryppede flydende metal fra lyset og ned på skovbunden, men jeg kunne ikke finde noget På jorden. Jeg kunne simpelthen ikke tro, hvad jeg så - ingen af os kunne. Her stod jeg, en officer der plejer at afvise sådanne sager og prøver at forklare dem, og nu stod jeg midt i noget, som jeg ikke kunne forklare. Pludselig eksploderede lyset og delte sig i 3-5 hvide objekter, der hurtigt forsvandt.

Da vi gik ud af skoven, så vi tre objekter på himlen. De bevægede sig uregelmæssigt i skarpe vinkler og med meget stor fart.

Jeg blev ved med at kalde kommandoposten over radioen. Jeg ville vide, om de kunne se noget på radarskærmen. Et af objekterne på himlen sendte stråler - lysstråler eller energistråler - ned mod jorden. Samtidig kunne jeg høre over radioen, at andre også talte om stråler, der kom ned mod basen fra himlen.”

Halt og hans patrulje befandt sig i skoven fra midnat til omkring klokken 4 om morgenen. De undersøgte ”landingsstedet”, hvor de fandt tre aftryk i jorden. Aftrykkene dannede en ligesidet trekant.

Charles Halt havde intet hørt om nattens begivenheder, men fik nu historien, så godt den nu var kendt. Der stod intet om hændelserne i logbogen, så Halt indskærpede over for den vagthavende, at der straks blev gjort notater om sagen, da den måske havde betydning.

Halt fik senere at vide af oberst Ted Conrad, at der var fundet ”landingsmærker” på observationsstedet, og at det engelske politi havde været på stedet. Mere skete der ikke om fredagen.

Natten mellem den 27. og 28. december

Næste aften, lørdag den 27. december, blev der afholdt julefest i Woody's på Woodbridge basen. Officerer med hustruer - omkring 40 i alt - festede. Imens skete der igen noget ved East Gate...

En patrulje under ledelse af Greg Battrom så mærkelige lys på himlen.

”De lignede ikke flylys, vi havde set før,” fortalte Battrom senere. Lysene forsvandt, og ikke langt fra det sted, hvor lysene sidst blev set, var der en lysning, hvor patruljen kunne skimte noget, som måske var ild. Patruljen nærmere sig lyset, der tilsyneladende befandt sig samme sted som lysfænomenet den 26. december. Lyset var omgivet af en tåge og afgav en summende lyd. Patruljen kontaktede straks løjtnant Bruce Englund (Security Chief), og nu tog begivenhederne fart.

Klokken 22.30 afbrød Englund julefesten på Woody's og bad om at tale med Conrad og Halt.

”Den er tilbage!” sagde han stakåndet.

”Hvad er tilbage?” spurgte Halt rådvild.

”Ufoen,” svarede Englund. Hvorefter han forklarede, hvad han og patruljen havde observeret.

Charles Halt besluttede straks at tage ud i skoven sammen med fire mænd og en gang for

Desuden viste geigertælleren en svagt forøget baggrundsstråling, ligesom der så ud til at være skræbemerker på grantræerne omkring landingsstedet samt ødelagte trækroner.

Under opholdet i skoven indtalte Halt sine indtryk, måleresultater, observationer m.m. på den medbragte båndoptager. En sekvens på omkring 18 minutter rummer de mest dramatiske live-optagelser, der nogensinde er optaget under en ufoobservation i England.

Båndoptagelsen samt den kortfattede rapport, som Halt skrev to uger senere, udgør i dag de to vigtigste beviser på, at der faktisk skete noget usædvanligt i Rendlesham-skoven denne december nat i 1980.

Når fantasien løber løbsk

I juni 1983 blev Halts rapport om hændelserne offentliggjort, og kort efter begyndte fantastiske detaljer i sagen at dukke op. De stammede især fra en anonym kilde med dæknævnet Art Wallace. Senere trådte han offentligt frem under sit rigtige navn, Larry Warren.

Larry Warren var i 1980 som 19årig udstationeret på RAF Bentwaters/Woodbridge. Og efter eget udsagn blev han omkring midnat den 27.-28. december sammen med mange andre soldater (20-40) sendt ind i Rendlesham-skoven med kraftige projektører.

Larry Warren påstår, at der ikke blot blev set et kraftigt rødt lys i Rendlesham-skoven, men at der faktisk landede et objekt bemandet med tre små væsner, som svævede i en slags lysstråle. Fartøjet var beskadiget, men blev repareret, og væsnerne kommunikerede med basens kommandant. Hele sceneriet blev filmet af flere fotografer fra flyvevåbnet.

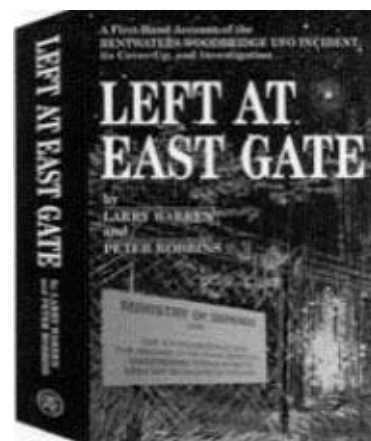
Larry Warrens beretning rummer mange flere fantastiske aspekter, end der er plads til at nævne her. Et af problemene ved Larrys historie er blot, at ingen af de andre involverede vidner kan huske, at Larry Warren var med inde i Rendlesham-skoven den pågældende nat. Desuden er mange af detaljerne i Warrens historie først kommet frem, efter at han har været under regressions-hypnose!

I 1997 udgav Larry Warren den murstenstykke bog »Left at East Gate«, der giver hans helt specielle version af Rendlesham-mysteriet. Bogen er skrevet sammen med Peter Robbins, der er en god ven af en vis Budd Hopkins - manden der har fået millioner af amerikanske kvinder til at fortælle om deres ufobortførelsesoplevelser!

Hvad der virkelig skete

Der er i de forgangne 18 år udklækket utallige teorier om, hvad der egentlig skete disse decemberdage i Rendlesham-skoven. Udover at det naturligvis kan have været et fremmed rumskib på skovtur, er følgende forklaringer i tidens løb blevet fremlagt:

- Et atombevæbnet missil fra et amerikansk fly blev tabt i skoven og bjærget.
- Et fly, en tophemmelig helikopter eller et ubemandet, fjerstyret eksperimentalfly styrtede ned i skoven.
- En eller flere spionsatellitter blev bjærget.
- En russisk satellit blev skudt ned med det »stjemekrigs«-udstyr, som angiveligt blev af-prøvet ved Orford Ness (øst for Wood-bridge/Bentwaters-basen) som led i daværende præsident Ronald Reagans DSI-projekt (populært kaldet »Stjemekrigsprojektet«).
- Det amerikanske militær testede et »psykotronisk våbensystem«. Dette våben udsendte en kraftig elektromagnetisk stråling, som påvirkede visse dele af hjernen og dermed fremkaldte hallucinationer. De udkommanderede soldater var i så fald forsøgskaniner.

Sagens dokumenter

Halts rapport:

Den 13. januar 1981 skrev oberstløjtnant Charles Halt en kort rapport om observationerne ved Bentwaters/Woodbridge. Det skete på opfordring fra Squadron Leader Donald Moreland, og rapporten blev sendt til det britiske forsvarsministerium (MoD). Britiske ufologer hørte rygter om rapportens eksistens og forsøgte forgæves at få den udleveret af MoD.

I juni 1983 blev Halts rapport overraskende nok offentliggjort i USA - efter at Citizens Against UFO Secrecy (CAUS) havde begæret den udleveret af de amerikanske myndigheder i henhold til loven om offentlighed i forvaltningen (FOIA).

Halts båndoptagelse:

Under begivenhedene den 27.28. december medbragte Charles Halt en båndoptager, og med jævne mellemrum indtalte han sine indtryk, måleresultater, observationer m.m. på båndet. Båndoptagelsen spænder over en periode fra midnat søndag den 28. december til omkring kl. 4 om morgenen. En sekvens på omkring 18 minutter rummer de mest dramatiske liveoptagelser, der nogensinde er optaget under en ufoobservation på engelsk jord.

Nye skriftlige erklæringer:

I foråret 1998 dukkede pludselig nye oplysninger op i sagen i form af skriftlige vidneerklæringer og Charles Halts håndskrevne noter i sagen.

Barry Greenwood, leder af CAUS, samt Richard Hall, formand for Fund for UFO Research (FUFOR), er i besiddelse af dokumenterne, og har udleveret kopier til den britiske ufolog James Easton. I marts 1998 offentliggjorde han på Internettet citater fra de skriftlige erklæringer i artiklen "Rendlesham Unravelled". Heri fremgår det, at der foreligger hidtil tilbageholdte og afslørende rapporter fra følgende personer:

- Fred A. Buran, 81st Security Police Squadron
- Airman First Class John Burroughs, 81st Security Police Squadron
- Airman Edward N. Cabansag
- Master-Sergeant J.D. Chandler, security Police Squadron
- Staff-Sergeant Jim Penniston, 81st security Police Squadron.

Larry Warren fotograferet i marts 1981. Larry påstår, at der under RAF Bentwaters/ Woodbridge er et kæmpe underjordisk anlæg, som rummer mange hemmeligheder. Dette er dog ikke bekræftet fra anden side, ligesom der heller ikke findes dokumentation for, at Larry og de andre soldater, som skulle have overværet en nærkontakt på Capel Green, blev ført ned i dette underjordiske anlæg, forhørt og udsat for pression.

Alle disse forklaringer medfører også, at USAF og MoD (det britiske forsvarsministerium) havde brug for at skjule, hvad der virkelig skete. De militære myndigheder skulle med andre ord have haft en interesse i at sprede rygter og puste liv i de vilde ufohistorier.

Allerede kort efter at hændelseme i Rendlesham-skoven blev kendt, fremlagde ufoskeptikeren Ian Ridpath sin forklaring. Han påviste, at lyset fra fyrtårnet ved Orford Ness samt Shipwash fyrskibet kan ses gennem træerne i skoven og i nøjagtig de retninger, som vidnene har angivet for ufoen. Desuden har lokale skovarbejdere gentagne gange sagt, at de tre aftryk eller huller, som blev fundet ved "landingsstedet", helt sikkert var frembragt af kaniner. Der er mange af dens slags huller i skoven. Og mærkeme på træerne kunne meget vel stamme fra de maskiner, som blev anvendt til træfældning.

Penniston, Burroughs og Halt har hele tiden hårdnakket afvist, at de lod sig narre af lyset fra et fyrtårn og et fyrskib. Men selv Jenny Randles, der meget gerne vil tro, at der virkelig skete noget meget mystisk i skoven, må i sin

Larry Warren fortæller, at objektet landede i et område kaldet Capel Green. Sådan så det ud i 1995.

(Foto: Peter Robbins)

De "nye" dokumenter afslører, at der er stor forskel på Pennistons og Burroughs' første vidneforklaring til Halt, og de dramatiske versioner de siden har givet under interviews på tv. Fx fortæller Penniston i dag, at han gik rundt om det landede objekt og rørte det. Men i sin første vidneforklaring (fra januar 1981) til Halt skrev han:

"Vi var omkring 50 meter fra det... det var det tætteste, jeg på noget tidspunkt kom objektet."

Dokumenteme afslører også, at Cabansag hele tiden var sammen med Penniston og Burroughs, og at de jagtede et "mystisk lys" nogle kilometer gennem skoven, indtil de indså, at de faktisk havde forfulgt lyset fra et fyrtårn.

Burroughs skriver:

"Vi nåede frem til et hegn mellem skoven og den åbne mark, og vi kunne se lyset nær en gård. Vi klatrede over hegnet og styrede lige imod de røde og blå lys, som pludselig forsvandt. Da vi endelig nåede frem til gården, kunne vi se en roterende lysstråle, så vi gik imod den. Vi fulgte den ca. 2 miles, før vi opdagede, at den kom fra et fyrtårn."

Cabansag skriver:

"Da vi gik ind i skoven, var de blå og røde lys ikke synlige længere. Kun lyskeglen blinkede stadig. Vi regnede ud, at den måtte komme fra et sted bag skoven, eftersom vi intet så, da vi gik gennem skoven. Vi kunne se et lysskær nær lyskeglen, men da vi kom nærmere, opdagede vi, at det var lyset fra et hus. Da vi var nået igennem skoven, troede vi, at det var en flyulykke. Det troede CSC (Center for Security Control) også. Men vi gik og løb omkring 2 miles, indtil vi nåede til et punkt, hvor vi kunne regne ud, at det, vi forfulgte, bare var lyset fra et fyrtårn i det fjerne. Vores rute gennem skoven og marken var en ret linje, lige mod lyset."

I bygning 679 sad Frank A. Buran fra CSC og havde radiokontakt med mændene i skoven. Han skriver i sin rapport fra 2. januar 1981:

"Staff-Sergeant Penniston rapporterede, at de nærmede sig 'objektet', og pludselig fortalte han, at de var gået forbi

bog »UFO crash landing?« indrømme, at fyrtårnsforklaringen må tages i betragtning. Hun har selv besøgt observationsstedet flere gange og set lyset fra fyrtårnet skinne mellem træerne. Hun indrømmer, at når hun tog tid på fyrtårnets blink, passede intervallerne perfekt med båndoptagelsen, hvor Halt beretter om det blinkende lys! I bogen skriver Jenny Randles:

"Helt ærligt. Første gang jeg så fyrtåmet om natten, blev jeg 80% overbevist om, at det var forklaringen. Da jeg så hørte Halts båndoptagelse, steg denne overbevisning til 90%."

Randles tilføjer dog, at det der alligevel får hende til at afvise fyrtårnsforklaringen er hendes lange samtaler med førstehandsvidner som fx John Burroughs.

I marts 1998 dukkede der imidlertid helt nye oplysninger op - som i høj grad sætter spørgsmålstegn ved begivenhedsforløbet, som det i dag gengives af Burroughs, Penniston m.fl.

Det har hele tiden stået klart, at der i Rendlesharnsagen måtte være andre dokumenter end Halts rapport fra 13. januar 1981, og nu er de oprindelige skriftlige erklæringer samt Halts håndskrevne noter, som dannede grundlag for rapporten til MoD, dukket op og offentliggjort i uddrag af Jarnes Easton på Internettet.

Charles I. Halt begyndte sin karriere i USAF i 1964. I 1980 blev han Deputy Commander og i 1984 forfremmet til oberst og Commander for RAF Bentwaters/Woodbridge. Han gik på pension i 1992 og har siden da deltaget i mange ufokonferencer og fortalt om sin ufooplevelse i Rendleshamskoven. Ifølge Jenny Randles skriver han i øjeblikket på en ufobog, som udkommer senere i 1998.

det og nu så mod en lyskegle, som befandt sig i samme retning som de andre lys... Omkring kl. 3.54 afbrød jeg efterforskningen og gav folkene ordre til at vende tilbage til deres normale arbejde på basen.”

Cabansag bekræfter Burans udsagn med ordene:

”Vi informerede CSC om, at lysstrålen var længere væk, end vi havde troet, så CSC afsluttede vores efterforskning.”

Kilder:

Alan Akeroyd, *Rendlesham Forest. December 1980. Did the Americans drop a satellite on Suffolk? Rendlesham Forest 27/28 December 1980*. Rapport fra august på Internettet.

Email: alan.akeroyd@libraries.camcnty.gov.uk

Bentwaters/Woodbridge ufo-case – Closed or not?, CNI News, No, 6, part 1, May 16, 1997.

Richard Conway: *The Rendlesham Forest Incident*, i »Alien Encounnters«, November 1997.

James Easton: *Rendlesham 1997, New Testimonies Suggest Very Real*, i »The Unopened Files«, Autumn 1997, no. 4.

James Easton: *Rendlesham Unravelled*. En rapport fra 1. marts 1998 offentliggjort på Internettet på adressen: ourworld.compuserve.com/homepages/pulsar/

Dale D. Goudie: *Transcript of the Rendlesham Forest Tape*. Dokument på cd-rom'en »UFOs Just The Facts«, Sky Creative 1997.

Jenny Randles: *UFO Crash Landing? Friend or Foe?*, Blandfond 1998, 224 sider, illustreret £ 9,99.

Jenny Randles: *Towards the truth in Rendlesham*. i »Northern UFO News«, no. 178, Winter 1998.

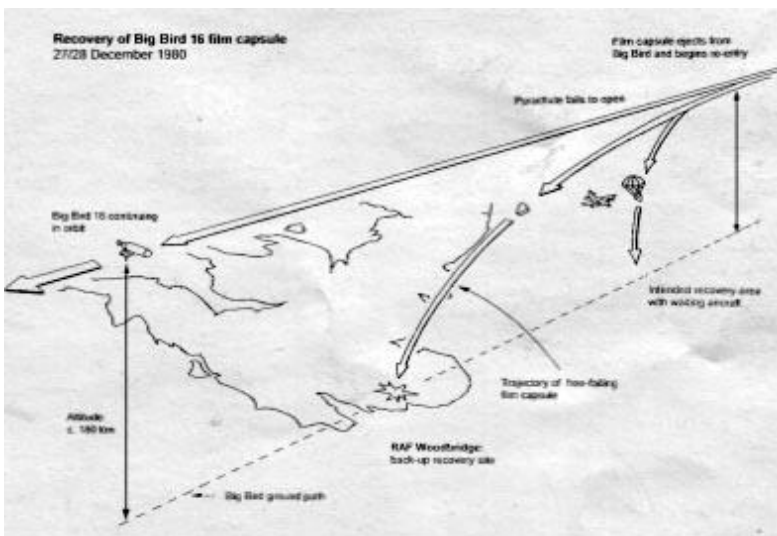
Jenny Randles: *Rendlesham Returns*, i »Northern UFO News«, no. 179, June 1989.

Jenny Randles: *Rendlesham Forest: What do you think?* I UFO Times”. Dec/feb 1996/7.

Jenny Randles: *Seeing the forest: New twist in the Bentwaters Case*. IUR, Summer 1998, vol. 2, n. 2.

Larry Wwarren og Peter Robbins: *Left at East Gate*, Michael O'Mara Books Limited 1997. 490 sider, illustreret. £15.99. Bogen findes også på udgivet af Software Sculptors/Binary Media Works 1997, £ 19,95 /US\$ 29,95.

De citerede afsnit fra bogen *UFO Crash Landing? Friend or Foe* er oversat af Flemming O. Rasmussen.

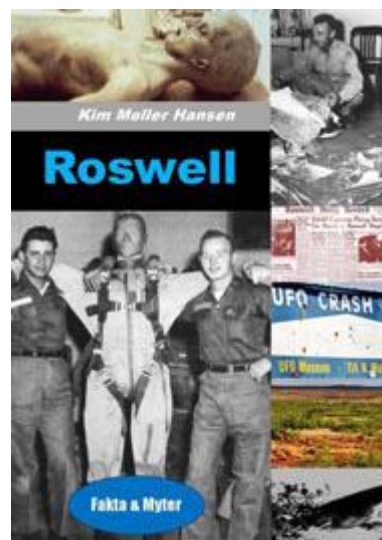
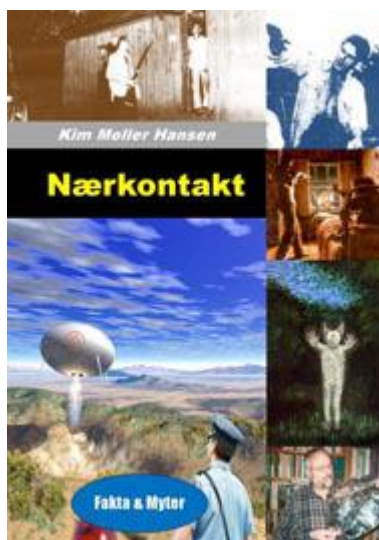
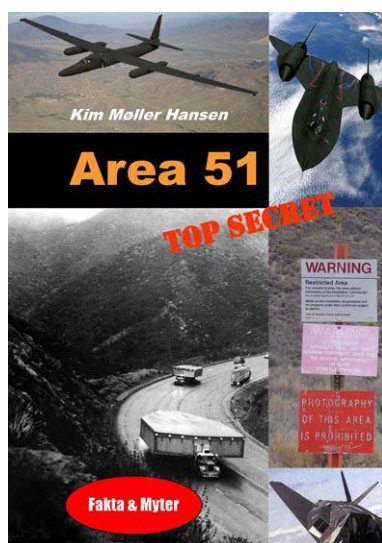
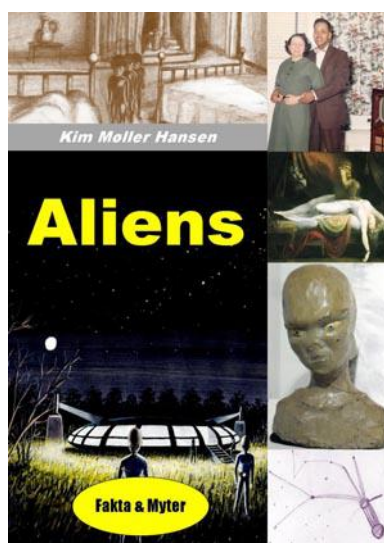

Fra et skrivebord her i Danmark er det naturligvis ikke muligt at afgøre, hvad der virkelig skete i Rendlesham-skoven mellem jul og nytår 1980. Men meget tyder på, at forklaringen kan være meget jordnær. Det vil de kommende måneder måske give svar på, når de tidligere hemmeligholdte vidneudsagn forhåbentlig offentliggøres i deres fulde længde.

Alan Akeroyd mener, at det følgende kan være forklaringen på begivenhederne i Rendlesham-skoven: »Big Bird 16« var en amerikansk spionsatellit opsendt fra Vandenberg Air Force Base i Californien onsdag den 18. juni 1980. Big Bird havde seks filmkapsler om bord, og 67th Aerospace Rescue and Recovery Squadron (ARRS) på RAF Woodbridge var i 1980 en af de enheder, som skulle opsamle filmkapslerne, når de blev udløst fra satellitten og dalede mod jorden i faldskærm. Natten mellem den 27. og 28. december 1980 fløj Big Bird 16 i en bane over Nordpolen og det nordlige Norge med 27.000 km/t, da den som planlagt udløste en af filmkapslerne. Ude over Nordsøen ved Doggerbanken ventede flere Lockheed HC-130 Hercules fly og en gruppe HH-53 helikoptere på at samle filmkapslen op, når den dalede ned eller landede på havet. Desværre skete der en fejl med kapslens faldskærm, og kapslen fortsatte sit fald i en langstrakt bane og landede i Rendlesham-skoven tæt på landingsbanen ved RAF Woodbridge. Folk fra ARRS skyndte sig ind i skoven for at finde den værdifulde kapsel.

Hverken USAF eller MoD ville have afsløret, at hemmelige filmkapsler fra spionsatellitter bjærges i dette område, så en ufodækhistorie, blev straks sat i omløb. Forskellige observationsdatoer og modsigende angivelser af nedslagsstedets placering skabte yderligere forvirring.

Kender du serien Fakta & Myter?

Bogserien *Fakta & Myter* behandler temaer, problemstillinger og oplevelser tilknyttet ufomyten. Det er ambitionen med Fakta & Myter, at hver titel bliver læserens jordbundne guide i en fascinerende, men forvirrende verden domineret af mystiske beretninger, konspirationsteorier og halve sandheder.

Area 51, SUFOI 2013 (printbog 97887628983, e-bog 9788787628044)

Roswell, SUFOI 2013 (printbog 97887628037, e-bog 9788787628075)

Aliens, SUFOI 2013 (printbog 97887628051, e-bog 9788787628082)

Nærkontakt, SUFOI 2013 (printbog 97887628099, e-bog 9788787628112)

UFO-styrt, SUFOI 2014 (printbog 97887628129, e-bog 9788787628136)

Bermuda Trekanten - og andre myter, SUFOI 2014 (printbog 97887628150, e-bog 9788787628167)

Projekt Saucer, SUFOI 2015 (printbog 97887628174, e-bog 9788787628181)

Printbøger kan bestilles på www.ufo.dk og e-bøger på www.sexo.com
Enkelte af printbøgerne kan være udsolgt, men de kan fortsat købes som e-bøger.